

ဝါသနာ

လောကဏ္ဍဆိုင်

ချစ်ခြင်းရင်းနှီးသက်စက်ဆုံးသည့်

ပန်းချီဖောင်ကျော်ညွန့်စာပွဲ

ခင် (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ချစ်ခြင်းစုရုံးသက်ထက်ဆုံးသည်

စာမူခွင့်ပြုအမှတ် - ၅၄၇/၉၈(၁၀)
ပျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုအမှတ် - ၄၉၃/၉၈ (၁၂)
၁၉၉၉ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၅၀၀ အုပ်၊ ၃၀/- ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေသူ... ဦးမောင်ဟန် (၀၈၇၆) ကမ္ဘာလုံးစာပေ
အမှတ်(၂၅၉)၊ နဝဒေးလမ်း၊ ဒေါပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ပုံနှိပ်သူ... ဦးကျော်လှိုင် (၀၅၅၇၃) စေတနာ OFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ခင်ဦးခင်ခင်

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ချစ်ခြင်းစုရုံး သက်ထက်ဆုံးသည်.....

စီစဉ်သူ
မောင် ကျော် လှိုင် ၊ စေ တ နာ စာ ပေ မှ ထုတ် ခေ သည် ။

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး။
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး။
အချုပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး။

နိုင်ငံတော် ရွှေ့ပြောင်းပုံအခြေခံ ဥပဒေ

ပေါ်ပေါက်ရေးသည့်

ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပမာနကျသော

တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား

ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့်

နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား

ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်

နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား

ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်

ချေမှုန်းကြ။

ပြေးကျောလှူငှ

အမှတ်(၅၉)

အခန်းက လူသားနှစ်ယောက်ကိုသယ်ဆောင်ထားပါ
လားလို့တောင်မထင်ရက်စရာကောင်းလောက်အောင်တရားလွန်
တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့လွန်းနေသည်။

အရင်ကဆိုရင်တော့ဒီနှစ်ယောက်သာရှိနေကြည့်အ
ခန်း တစ်ခုလုံး ဟာတသိမ်သိမ်လှုပ်ခါ ယိမ်းထိုးနေသလား
ထင်ရလောက်အောင်ကိုသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေတတ်တာ။ သီချင်း
သံ၊ စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံ၊ ရုန်ဖြစ်သံ၊ ပစ္စည်းတွေပြုတ်ကျ
ကွဲရှူသံတွေဟာတစ်မျိုးတည်းတင်မက တစ်ခါတစ်ရံသုံးလေး

မျိုး ပေါင်းစပ်ပြီးတော့ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့တင်ဧည့်ခံပွဲကြီး တစ်ခုကျင်းပနေသလားထင်ရလောက်အောင် စည်ကား လှုပ် ရွားနေတတ်ပြီ။

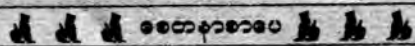
တစ်အိမ်လုံး၊ တစ်ကျောင်းလုံး၊ တစ်ဆွေမျိုးလုံး၊ တစ် ရပ်ကွက်လုံးရဲ့ အော့ကြောလန်၊ တာတေလန်အောင် ဆိုးဝါး သောင်းကျန်းသည့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဒီတစ်ခါထူးထူး ခြားခြား ငြိမ်သက်နေကြရခြင်းမှာ အလွန်ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းသည့် နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းတစ်ခုရှိပါသည်။

“ငါတို့တွေအဲဒီလောက်အစသန်ခဲကြဖို့မကောင်းဘူး နော်”

“အေးဟယ်...ကိုကိုကြီးကိုသနားလိုက်တာ”

နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အသံတွေကတကယ်ကို လှိုက် လှိုက် လှဲလှဲငိုသံပေါက်နေသည်။ အရှေ့ ခုနှစ်အိမ်၊ အနောက် ခုနှစ်အိမ် ကြားလောက်အောင်စွာကျယ်စိလောင်သည့် အသံမျိုးတွေ မဟုတ်တော့ဘဲ တိုးညှင်းဖွဲ့လျှင်ကလေးသံ လောက်ကလေးရှိကြတော့သည်။ ဒီနှစ်ယောက် စကားတိုးတိုး ပြောတာမမြင်ဖူးပါဘူး ဆိုသူတွေအတွက်တော့တကူးတက ရုံသွင်းပြလောက်ဖွယ်ပင်။

ခုတင်ပေါ်မှာ ဒူးနှစ်ချောင်းစုထောင်ကာပါးနဲ့အပ် လျက် ကုပ်ကုပ်ကလေးငြိမ်သက်နေသည့် သုန် ကအခန်း

ထောင်နံရံကို မိလျက်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာခြေဆန့်ကာခွေခွေ ခေါက်ခေါက်ဖြစ်နေသော မှုန်ကို ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ငေးကြည့် နေဖြစ်သည်။ တကောက် ကွေးရောက်အောင်ရှည်လျားထူထဲ သောဆံနွယ်ပိုင်ရင်မို့ မှုန် ထိုင် နေလျှင်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဆံပင်တွေကပဝါစနက်နက်တစ်ခု ဖြန့်ခင်း ထားသလို ဝဲဖြာ ကျနေသည်။

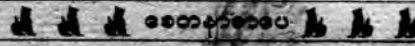
“ငါတို့ပျော်ဖို့လေးတစ်ခုအတွက်နဲ့လူတစ်ယောက် ဒီ လောက်ထိခိုက်နစ်နာသွားရတယ်ဆိုတာ ငါတို့လူမ ဆန်တာပဲ၊ ဒီလောက် အထိ ဆင်ခြင်ဉာဏ် နည်းဖို့ မ သင့်ဘူးဟာ”

“အဲဒီလောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့မှ မထင်မိတာ၊ ငါ တို့တွေက ကျိစားရုံသက်သက်လောက်ပဲလုပ်ခဲ့တာ” နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ အချိန်အတော်ကြာအောင်ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

“ကိုကိုကြီးတစ်ယောက်တော့ဘယ်လိုနေမလဲမသိဘူး နော်”

“တွေ့တောင်မကြည့်ရဲတော့ဘူး”

ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံးသူတို့နှစ်ယောက်အခန်းထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ် လေးထိုင်ပြီးကိုကိုကြီးအတွက်ပဲစိတ်မကောင်းဖြစ် ပေးနေခဲ့ကြတာ။ ကိုကိုကြီးအတွက်တာများလှုပ်ပေးနိုင်မလဲလို့

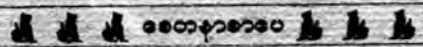

နည်းလမ်း ရှာဖွေခဲ့ကြပေမယ့်ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်သည်နောက်
မှာအခြေအနေကအဆိုးဆုံးအထိရောက်ရှိခဲ့ပြီ။ ဒီအချိန်ရောက်
မှတော့ ဘာမှလည်းမပြုပြင်နိုင်တော့သလို ကိုကိုကြီးအတွက်
ဝမ်းနည်းကြေကွဲပေးရရုံကလွဲပြီး ဘာမှလည်း မတတ်နိုင်ကြ
တော့ပါ။

သူတို့ဝမ်းနည်းနေလို့ သာကိုကိုကြီးရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုကြီးက
လျော့ပါးသက်သာသွားမည်ဆိုလျှင်နှစ်ယောက်စလုံးရာဝင်စဉ်
အိုး တစ်လုံးစီပိုက်ကာပြည့်အောင်ထိုင်ငိုပေးဆိုလည်း ငိုပေးဖို့
ဝန် မလေးကြပါ။ ဒါပေမယ့် ရက်စက်တတ်သည်ကကြံမ္မာ
ဆိုတာ တစ်ခါသုံးဆေးထိုးအပ်လို့ပဲ တစ်ကြိမ်ဖြစ်ပျက်ပြီးရင်
အသစ်ပြန်လည်ပြင်ဆင်လို့ မရတော့၊ အပြီးအပိုင်စွန့်လွှတ်
ဆုံးရှုံး လိုက်ဖို့သာရှိတော့ တာမျိုး။

နောက်ဆို ဒီလိုအမှားတွေ မကျူးလွန်တော့ပါဘူးလို့
ဘယ်လိုပဲနောင်တတရားရရ ဒီတစ်ခါအတွက်ကတော့ ဘယ်
လိုမှ မပြုပြင်နိုင်တော့ပြီ။ တစ်သက်လုံးစာအတွက် စွဲမြဲကျန်ရစ်
တော့ မည်ဖြစ်သောအမှားအယွင်း၊ ဒဏ်ရာအနာတရတွေကို
ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရပြီးမှတော့ စိတ်သက်သာရာဆိုတာကိုလည်း ရှာ
ဖွေတွေ့ ဖွယ် မရှိ တော့ပြီ။

ဒီနေ့မနက်တင် ဆီဒိုးနားဟိုတယ်မှာ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ
ကျင်းပလျက်သူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးအဖြစ်ခံယူသွားပြီ ဖြစ်

သော ချစ်သူကို ကိုကိုကြီးဟာ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည်ပိုင်
ဆိုင်ခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်ပေ။ ထိုဆုံးရှုံးမှုဟာ ကိုကိုကြီး အ
တွက် အစား ထိုး မရနိုင်သောဆုံးရှုံးမှု တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။

ကိုယ့်အစ်ကိုရဲ့ ချစ်သူ လက်ထပ်သွားတာကို ပုံမှန်အရ
ဆိုလျှင်တော့ညီအစ်မတွေအနေနဲ့ ဒီလောက်ကြီးလိုက်ပြီး ဝမ်း
နည်း ကြေကွဲ ပေးနေဖို့ မရှိပါ။ အခုဖြစ်ရသည်ကိစ္စမှာကျတော့
သိပ် ကိုအဆင်ပြေချစ်ခင်ကြသည် ကိုကိုကြီးတို့ ချစ်သူ နှစ်
ယောက် စေ့စပ်မရတော့အောင်ကွဲကွာသွားရခြင်းမှာ အဓိက
တရားခံဟာ သူနဲ့နဲ့မှန်တို့နှစ်ယောက်သာလျှင်ဖြစ်တာကြောင့်
ကိုယ့် ပဒယာဂ ကြီးပါလားလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရတာ။

အခုနေ့များ သိကြားမင်းကြီး ဆင်းလာပြီး လိုရာဆု
တစ်ခုကိုတောင်းစေလို့သာခွင့်ပေးလိုက်လျှင်နှစ်ယောက်စလုံး
က ဒီနေ့ ကျင်းပသော မင်္ဂလာပွဲမှာသတို့သားဟာ ကိုကိုကြီး
ဖြစ်ရပါစေဆိုသည့် ဆုကိုတက်ညီလက်ညီတောင်းမိကြမှာ သေ
ချာလေသည်။

နှင့် ဖုံး အုပ်ထားသော အစ်ကိုကျော်ရဲ့ လစ်လပ်နေသော မျက်နှာ
တစ်ခြမ်းဟာ သန့်ရှင်းချောမွေ့ နေသော်ငြား ပန်းပွင့်တွေ
အောက်က မျက်နှာပြင်တစ်ခြမ်းကတော့ ပွန်းရှု စုတ်ပြတ်ကာ
အရေခွံလန်လျက် အသားနီရဲရဲတွေပေါ်လွင်ပြီး ကြောက်မက်
ဖွယ် ဖြစ်နေမှာကို သူတို့ မှန်းဆ တွေးမိနေကြသည်။

“သားတို့ သွားကြတော့၊ မမကို ကားပေါ် ခေါ်သွား...”

အန်တီခင်က သတိပေးလိုက်လျှင် နှစ်ယောက်သား
မမကို တွဲခေါ်ကာ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက် အဆောက်အအုံထဲကနေ
ထွက်လာခဲ့ကြ ရပါသည်။

သူတို့ လက်ထဲမှာ ပျော့ဖတ်ဖတ်ကလေးပါလာသော
မမဟာ ခြေလှမ်းတွေဖြည်းလေးစွာ လှုပ်ရှားနေသော်လည်း
သတိနဲ့ကိုယ် ပူးကပ်နေသလား၊ မနေဘူးလား ဆိုတာကို ဖြင့်မသိ
နိုင်ပါ။ မမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ စင်းစင်းကျ လျက် အသက်ရှူနှုန်း
ကလည်း ဖြည်း နှေးလေးလံလွန်းလှသည်။

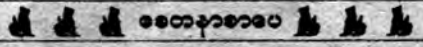
ငိုထားရလွန်းအားကြီးတာကြောင့် မမခမျာမှာ မျက်
လုံး တွေပေါက်ထွက် မတတ်ဖူးအစ်ကာ အသံပင်မထွက်နိုင်
တော့ရှာပါ။ တစ်ချက် တစ်ချက်ဆောင့်ဆောင့်ထွက်လာသော
ရှိုက်သံနှင့် ခန္ဓာကိုယ်လေး သိမ်ခနဲ သိမ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားတာက
လွဲလျှင် မမဟာ သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်နဲ့ တောင်မတူဘဲ
ကြီးပြတ်နေသော အဝတ်ရုပ်သေးပျော့ဖတ်ဖတ် တစ်ခုနဲ့သာ

(၂)

ငိုရင်း ရှိုက်ရင်းနှင့် သတိလစ်ကာ ပျော့ခွေကျသွား
သော မမကို တစ်ဘက်တစ်ချက်စီက ဖေးထိန်းရင်းယောက်ျား
လေးတန်မဲ့ ဥဿာနဲ့ဟံသာမှာ မျက်ရည်တွေဝဲလာရလေသည်။

ဖြူလွသော ဖဲသားအခင်းထက်မှာ လှပလျက်
အရောင် အသွေး စုံသော ပန်းပွင့်အမျိုးစုံတို့ ဝန်းရံထားသော
လူသား တစ်ယောက်ဟာ ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်မောကျနေသည့်
ပုံစံမျိုးဖြင့် လဲလျောင်းလျက်ရှိလေသည်။

မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံးကို ပန်းနုရောင်နှင့် ဆီပွင့်တွေ

တူလေသည်။

“မမ... သတိထားနော်”

ဟံသာက မမကိုကားထဲသွင်းထိုင်စေလိုက်ပြီးလျှင် ပခုံး နှစ်ဘက်ကို ခပ်ဆောင်ဆောင် ဆွဲလှုပ်ကာခေါ်နေသည်။ မမ မျက်လုံးတွေ အနည်းငယ် ပွင့်ဟသွားတော့မှပင် စိတ်ချ လက်ချ ရှိ သွား ကာ ...

“မမဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော် ...”

အားအင်ဖျော့တော့စွာ ခေါင်းပဲ ရမ်းပြနိုင်ရာသော မမကို သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်မကောင်းခြင်းအပြည့် ဖြင့်သာ ကြည့်နေနိုင်ကြပါသည်။ ဒီထက်တော့ဘာတွေကို ပိုလုပ်ပေးနိုင် တော့ မှာလဲ။

အစ်ကိုကျော် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံးပါးသွားရသည့် အတွက် သနားမိ၊ နှမြောတ၊ သမိတာမှန်ပေမယ့် ကျန်ရစ်ခဲ့ သော မမက ပိုပြီး သနားစရာကောင်းနေသည်။ အစ်ကို ကျော်ကဘဝဟောင်း၊ ခန္ဓာဟောင်းကိုစွန့်ပြီး သွတ်ရာကျွတ်ရာ ကို ရောက်သွားခဲ့ပြီမို့ သူ့ မှာ ဝေဒနာခံစားရခြင်းလည်း မရှိ၊ အတိတ်ကို သတိရတမ်းတခြင်းလည်း မရှိနိုင်တော့ပြီ။ အားလုံး ကို လွန်မြောက်လျက်ငြိမ်းအေးချမ်းသာခြင်းကိုခံစားသွားရပြီ။

မမကျတော့ဒီလိုမဟုတ်။ ပူဆွေးသောကရောက်ခြင်း၊ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲခြင်း၊ သတိရတမ်းတခြင်းတွေကို တစ်ဖွေ

တစ်ပိုက်လက်ခံယူဆောင်လျက် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ ရတာ။ နှစ်ယောက်အတူ ရှိခဲ့ဖူးသောပတ်ဝန်းကျင်ကနေ ထွက်ခွာသွားသူထက် ကျန်နေရစ်ခဲ့ရသူရဲ့ ဝေဒနာကပိုဆိုးပါ သည်။

လွန်ခဲ့သောသုံးလေးရက်ကဆိုလျှင် သူတို့ရဲ့ မမဟာ ဒီလိုအရပ်ကြီးပြတ်နွမ်းခွေဖျော့တော့လို့ ဘယ်နေလိမ့်မလဲ။ မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နဲ့ သွက်လက်ဖျတ်လတ်လို့ ယုံကြည်ချက် အပြည့် နဲ့အားအင်ပြည့်ဝလို့ပျော်မြူးရွှင်ဖျနေခဲ့တာ။ မမရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေဟာလိပ်ပြာငယ်လေးတစ်ကောင်လိုပဲ တက်ကြွ ခြင်းအပြည့်နဲ့ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလို့ နေခဲ့တာ။

မမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို ကြည့်ဦးမလား၊ ကြည့်လင် တောက်ပနေသောမျက်ဝန်းနက်နက်တွေဟာကောင်းကင်ယံက ကြယ်ပွင့်လေးတွေအတိုင်း တဖိတ်ဖိတ်လက်လို့ နေကြတာ။ ချိုသာ ကြည်အေးသော မမရဲ့ စကားသံလေးတွေဟာလည်း တစ်အိမ်လုံးမှာ ပျံ့လွင့်ချိုလွင့်လို့နေခဲ့တာ။

ဒါတွေအားလုံးကို ရုတ်တရက်ကြီး ပျောက်ဆုံးသွား အောင် ဖန်တီးပစ်လိုက်သည် အဓိကဇာရားခံဟာ ဥဿာနဲ့ ဟံသာ တို့ နှစ်ယောက်ပါပဲ။

အစ်ကိုကျော်ဟာ ဒီလောက်အဆက်ကလေး ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်မှာမသေသင့်ဘဲ သေခဲ့ရတာ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ပ

ယောဂ ပါပဲ။ သူတို့သာပျော်စေပြန်စေနောက်ပြောင်မှု
တစ်ခုကို မပြုလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် အစ်ကိုကျော်လည်း မိုးရေထဲမှာ
ဆိုင်ကယ်ကို မစီးတတ်စီးတတ်နဲ့ အမြန်စီးပြီး ထွက်သွားရ
စရာအကြောင်း မရှိ။ မိုးရေကြောင့် ချော်နေသော လမ်းပေါ်မှာ
အချိန်နှုန်းမြင့်မားစွာ မောင်းလာသည့် ဆိုင်ကယ်ကို မထိန်း
ညိမ်းနိုင်တော့ဘဲ အခုလို အဖြစ်ဆိုးမျိုး နဲ့ ကြုံရစရာ အကြောင်း
လည်း မရှိ။

မမကို သနားသည့် စိတ်သည် နောင်တ တရားနှင့်
ရောကာရင်ကို ထိုးဖောက်မွေ့နှောကလျက်ရှိသည်။

အခုနေ့များ သိကြားမင်းဆင်းလာပြီး လိုရာဆုတစ်ခု
ကို တောင်းစေလို့ သာခွင့်ပေးလိုက်လျှင် နှစ်ယောက်စလုံးက ပဲ
အစ်ကိုကျော်တစ်ယောက် အိပ်ရာကနိုးလာသူလို သေခြင်း
တရားကနေ ရှင်ပြန်ထမြောက်လာပါစေလို့ တက်ညီလက်ညီ
ဆုတောင်း မိကြမှာ သေချာလေသည်။

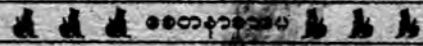
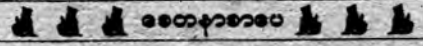
* * *

(၃)

“ကိုကိုကြီးလဲ ပြန်မလာသေးဘူးနော်”

ဧည့်ခန်းထောင်မှာ ကုမ့်ကုပ်လေးထိုင်နေကြရင်း
သုန်က မှုန်ဘတ် လှည့်ကာလေသံလေးနဲ့ ပြောသည်။ တကယ်
တော့ ဒီစကားကို တီးတိုးပြောစရာ အကြောင်း ဘာမှ မရှိပါ။
စကားကျယ် ကျယ်ပြောနိုင်လောက်အောင် ခွန်အား မရှိတော့
တာကြောင့်သာ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ စကားသံတွေက တိုးလျှတိမ်
ဝင်နေကြတာ။

ခါတိုင်းဆို အိမ်ပေါ်နဲ့ အိမ်အောက် တဝန်းဝန်း ပြေး
ဆင်း ပြေးတက်လိုက်၊ အိမ်ရှေ့နဲ့ အိမ်နောက် အသံကျယ်ကျယ်နဲ့

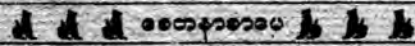

အော်ဟစ်စကားပြာလိုက်၊ ကက်ဆက် အကျယ်ကြီးဖွင့်ကာ
ကက်ဆက်နဲ့ အပြိုင် လိုက်အော်လိုက်၊ နှစ်ယောက်တည်း အနီး
ကပ် ရှိရက်နဲ့ စကားတွေ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်ဖောင်ဖောင်ကြ
အောင်ပြော လိုက်နဲ့ တစ်အိမ်လုံး ပြည်လျှံအောင် ဆူညံနေ
နိုင်ကြတဲ့ ပေါက်ကျော်မ နှစ်ယောက်ပါ။ ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့
ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲ ငြိမ်သက်သွားသည့်အခြေအနေကို တစ်
အိမ်လုံးက စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

အရင်တုန်းကများအိမ်ရှေ့မှာ လှစ်ခနဲမြင်လိုက်ပြီး
တာနဲ့ချက်ချင်းအိမ်နောက်ရောက်လာတတ်သော အိမ်ပေါ်က
အသံကြားလိုက်ရပြီးတာနဲ့အိမ်အောက်မှာ လူရောက်နေတတ်
သော၊ တစ်အိမ်လုံးအနံ့သွက်သွက်ခါအောင် ပြေးလွှားသောင်း
ကျန်းနေတတ်မြဲ ညီအစ်မနှစ်ယောက်၊ အခုတော့အခန်း
ထောင့်တစ်ခုခုမှာ ခပ်ကုပ်ကုပ် ထိုင်ကာခေါင်းချင်းဆိုင်လျက်
တွတ်ထိုးနေကြသည့်ပုံစံဟာ အထူးအဆန်းလိုဖြစ်နေတာတော့
အမှန်ပါပဲ။

ကြီးသိန်းကဘုရားမီးပူဇော်ပြီးစည်ခန်းကအဖြစ်မှာ
သူတို့ နှစ်ယောက်ရှိရာသို့လှမ်းကြည့်သွားသည်။ ကြီးစောက
လည်း အဲဒီလိုပဲ... သိုးမွေးခြံစောင်တစ်ခုထိုးနေရင်းက သူတို့
ဘက်ကို လှည့်တကြည့်ကြည့်။

တကယ်တော့ကို ကိုကြီးပြန်မရောက်သေးလို့

ကြီးတော်နှစ်ယောက်လည်း စိတ်ပူနေကြတာပါပဲ။ ကိုကိုကြီး
ဟာဘယ်တော့မှဒီလောက်ကြီးညဉ့်နက်သန်းခေါင်မနေတတ်။
အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အိမ်ပြန်နောက်ကျမည်ဆိုလည်း
အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အသိပေးတတ်မြဲပင်။

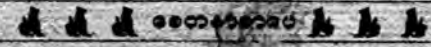
ကြီးသိန်းနဲ့ကြီးစောတို့ကကိုကိုကြီးရဲ့ဖြစ်ကြောင်း
ကုန်စင်တွေကိုသိထားကြတာမဟုတ်တော့ ကိုကိုကြီးဘာဖြစ်
လို့အိမ်ပြန်နောက်ကျနေရသလဲဆိုတာကို တွေးမရနိုင်ဖြစ်နေ
ကြလိမ့်မည်။

အကြောင်းသိဖြစ်သော သူနဲ့မူနဲ့တို့နှစ်ယောက် မှာ
တော့ကိုကိုကြီးအတွက်စိတ်မကောင်းခြင်းတို့ကတစ်ဝက်၊ စိတ်
ပူပင်သောကရောက်ရတာကတစ်ဝက်ဖြစ် ကိုကိုကြီးပြန်
မရောက်မချင်းဘယ်လိုမှစိတ်မအေးနိုင်ကြတော့ပေ။

ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်က နာရီကြီးက ဆယ်တစ်ချက်
တိတိ သံစုတီးခတ် မြည်လိုက်လျှင် နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်း
လေးတွေပူဝင် သွားကာတဆတ်ဆတ်နေအောင်တုန်သွားကြရ
ပါသည်။

“ဆယ်တစ်နာရီတောင်ထိုးနေပြီ၊ ကိုကိုကြီးတော့ ဘာ
များဖြစ်နေပြီလဲမသိဘူး”

“အရက်တွေ ဘာတွေများ သွားသောက်နေပြီလား မ
သိဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ”

မူန့် မျက်နှာလေးက ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေသည်။ သုန်ကိုယ်တိုင်လည်း မူန့် တွေးသလိုမျိုးပဲတွေးမိပြီးသားပါ။ ကိုကိုကြီးလို အရက်၊ ဆေးလိပ်မပြောနဲ့ကွမ်းတောင်မစားတတ်သည်သူမျိုးက အရက်ဆိုင်သွားပြီးအရက်သောက် လိမ့်မည်ဆိုတာကိုမပြောရက် လို့သာမပြောဘဲနေရတာ။

“ငါလဲအဲဒါပဲစိတ်ပူနေတာ၊ ကိုကိုကြီးအဲလောက်မိုက်မဲလိမ့်မယ်လို့တော့မထင်ပါဘူး”

“မပြောတတ်ဘူးလေ... ယောက်ျားတွေဟာတစ်ခါတလေ ကျရင် ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိတတ်ကြဘူးဟ”

“အောင်မယ်..... သူကများ..... ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ယောက်ျားတွေလေး ဘာလေးနဲ့ မျိုးရိုးနဲ့ချီပြီး အတင်းပြောလို့.... နင်က ယောက်ျားတွေ အကြောင်း ဘယ်လောက် များသိလို့လဲ”

“အိုး... ကိုယ်တိုင် ကြုံဖူးစရာ မလိုပါဘူး၊ မျက်စိတွေ၊ နား တွေရှိရင် ဗဟုသုတဆိုတာ အလွယ်လေး ရနိုင်တာပဲ”

“ဘိန်းစားချင်း အတူတူ တစ်မူး ပိုမရူချင်စမ်းပါနဲ့၊ နင်က ဘယ်လောက်များ ဗဟုသုတ ရှာမှီးဖို့ဝါသနာပါလို့လဲ”

အရေးထဲမှာ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်တစ်ခွန်း

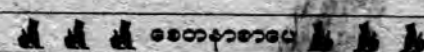
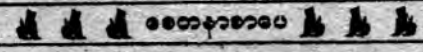
ငြင်းခုန်စကား နိုင်လုကာရန်ဖြစ်ဖို့ဆဲဆဲဖြစ်လာသည်။ အရင်လို အချိန် မျိုးဆိုလျှင် တောစကား သံတွေ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာကာ ခွန်းကြီး ခွန်းငယ် အပြိုင်အဆိုင် အော်ဟစ်ရန်ဖြစ်ကြတော့မည်။ ဒီထက် ပို ဆိုးလာလျှင် အပျိုလေးအရွယ်လေးတွေ တန်မဲ့နပန်း ထ၊ လုံးချင် လုံးကြတော့မည်။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ထိခိုက်ကာ ခွန်အားပြတ်လပ်နေကြချိန်မို့ နပန်းလုံးသည် အဆင်အထိ တော့ ရောက်မသွားပါ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်စောင်း တခဲခဲနဲ့ ကြည့်ရုံလောက်နဲ့သာ ပြီးသွားပါသည်။

“ကိုကိုကြီး ပြန်လာရင် တိုင်ပြောမယ်၊ ယောက်ျားတွေဟာ ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိဘူးလို့ အမူနံက ပြောတယ်လို့၊ အဲဒီ ထဲမှာ ကိုကိုကြီးလဲ ပါသွားပြီလို့”

“မိသုန်၊ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့နော်၊ ကိုကိုကြီးက အရမ်းစိတ်ညစ်နေတဲ့ အချိန် နှင့် စကားကြားသွားရင် သူကွယ်ရာမှာ ငါတို့က သူ့အကြောင်း ဝေဖန်စပ်စုနေကြပါလားလို့ တွေးမိပြီး ပိုစိတ်ဆင်းရဲစရာ ဖြစ်သွားမယ်”

“အေး... ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ကောင်းပြီလေ ကိုကိုကြီး မျက်နှာ ထောက်ပြီး နင့်ကို တစ်ကြိမ် တစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ နင့်စကားနား ထောင်တာ မဟုတ်ဘူး”

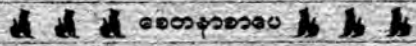
နော်၊ကိုကိုကြီးစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့...”

သုန်နဲ့မှုန်တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဟာ မတည်အတူ နေဆိုသလိုစိတ်ချင်းညီညွတ်သည်လည်း ရှိ။ဆန်ကျင်ကွဲပြားသည်လည်းရှိပေမယ့် အမြဲတမ်းထပ်တူညီသည်နေရာကတော့ တစ်ဦးတည်း။ သော အစ်ကိုကြီးအပေါ်မှာသိပ်ကိုချစ်ခင်အလေးထားကြခြင်းပါပဲ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိဘတွေဆုံးသွားပြီးသည်နောက်ပိုင်းဒီအစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်တည်းကိုပဲအားကိုး အားထားပြုလာကြရတာမို့သူတို့မောင်နှမတွေကြားမှာရှိသည် သံယောဇဉ်ကတခြားမောင်နှမတွေထက် ပိုမိုခိုင်မြဲလွန်းလှသည်။

ကြီးသိန်းနဲ့ကြီးစောဆိုသည်ကြီးတော်နှစ်ယောက်က လူကြီးအဖော်ရရှိ၊ စောင့်ရှောက်အုပ်ထိန်းရုံလောက်သာဖြစ်လျက် ကိုကိုကြီးလိုတော့ အားကိုးရတာမဟုတ်ပေ။ ပြီးတော့ လူကြီးတွေ ပီပီစည်းကမ်းကလည်းကြီး၊ ပစိပစပ်ကလည်းများ၊ အနေအထိုင်ကလည်းတည်ကြလေတော့သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုမှ ပေါင်းလို့ သင်းလို့ မတည်နိုင်။

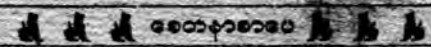
မိန်းမချင်းဆိုပေမယ့် ကြီးတော်တွေကို ဘာမှပြောရဲဆိုရဲ မရှိသည်အခါကိုကိုကြီးတစ်ယောက်ကိုသာအရာရာဖွင့်တိုင်ပင် ဖြစ်၊ ပူဆာဖြစ်ကြသည်။ မောင်နှမသုံးယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက စည်းစည်းလုံးလုံးရှိသလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းလည်း ရှိကြ

လေသည်။

ကိုကိုကြီး ချစ်သူရတော့လည်း ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းဖွင့်ပြောကာသူချစ်သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာ။ သုန်နဲ့မှုန် တို့နှစ်ယောက်ကလည်း ကိုကိုကြီးရဲ့ ချစ်သူ မမဆုကို အစ်မတစ်ယောက်လိုပဲ ချက်ချင်း ခင်မင်တွယ်တာသွားခဲ့ကြတာ။ ဘယ်လောက်ထိများလည်းဆိုရင် အိမ်ကို မမဆုလာလည်သည်အခါတွေ မှာကိုကိုကြီးနဲ့တောင်စကားသိပ်မပြောဖြစ်ဘဲ သုန်တို့မှုန်တို့တစ်တွေနဲ့သာ တစ်လုံးတစ်ထွေးဖြစ်နေတတ်တာကြောင့် ကိုကိုကြီးကတောင် သိပ်မကြည်လင်ချင်တော့။ ဘေးလူဖြစ်သည်ကြီးသိန်းတို့ ကြီးစောတို့ကဆိုလျှင် မမဆုကို ကိုကိုကြီးရဲ့ ဧည့်သည်လိုတောင်မထင်ဘဲ သုန်တို့မှုန်တို့ရဲ့ ဧည့်သည်လိုတောင်ထင်တော့တာ။ လူငယ်သုံးယောက်ကလည်း လူကြီးတွေကိုအမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောရမှာမျက်နှာပူတာနဲ့ပဲထင်ချင်သလိုသာထင်ပါစေတော့ဆိုပြီး ရောချထားလိုက်တာ။

တကယ်တော့ မမဆုနဲ့ သုန်တို့မှုန်တို့တွေအရင်းနှီးလွန်ကာ အနောက်ပြောင်အကျီစယ်သန်လွန်းသွားရာက အနဲလိုဆိုးရွားသည်ပြဿနာတွေ စတင်ခဲ့ရတာပင်ဖြစ်ပါသည်။

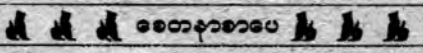
၂၀

(၄)

နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသောထမင်းဝိုင်းက တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လှသည်။

ဖေဖေ ကတော့အလုပ်သွားနေတာမို့ဘယ်တော့မှ မိသားစု ထမင်းဝိုင်းမှာ မပါဝင်တတ်တာကြောင့်ထားပါတော့။ ဟိုအရင်က ဆိုလျှင်မောင်နှမသုံးယောက်ထမင်းလက်ဆုံစားရတာ ပျော်စရာ ကောင်းလှသည်။

ဥဿာနဲ့ဟံသာတို့နှစ်ယောက်ကဟင်းလှစားကြ၊ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက်နောက်ပြောင်လိုက်ကြ၊ကြား

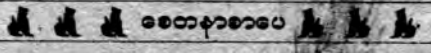

ထဲကမမက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတစ်ဟဲ့ဟဲ့အော်ဟစ်ထိန်းသိမ်းကာထမင်း ကောင်းကောင်းစားဖို့ပြော၊သူတို့နှစ်ယောက်က မနာခံဘဲ ဆက် နောက်မြဲနောက်နေလျှင် နောက်ဆုံး မမစိတ်ဆိုးကာ ထမင်းဝိုင်းကထွက်သွားဖို့ပြင်တော့မှ ဝိုင်းချောကြနှင့် စည်ကား သက်ဝင်နေ လိုက်တာများ။

ရွှေရောင် လွမ်းသော ထိုနေ့ရက်တွေဟာ အခုအချိန်မှာ တော့အိပ်မက်တစ်ခုလိုဖြစ်ခဲ့ပြီ။အိပ်ခန်းထဲမှာအမြဲလိုလို အား ဖျော့ ခွေနှုန်းစွာ ငြိမ်သက်နေတတ်သော မမဟာ ထမင်းဝိုင်း ကိုဆင်းဖို့ဝေးစွအခန်းထဲစားစရာတွေယူသွားပြီး သေလောက်အောင်ချောမော့ကျွေးလျှင်တောင်မှ မုန့်ကလေးတစ်ခုလောက်၊ကော်ဖီလေး ပန်းကန်ဝက်လောက်ကို ဖျစ်ဖျစ်ညှစ်ညှစ် သောက်တတ်တော့တာ။

မမ ဒီလောက်ဖြစ်နေပြီဆိုမှတော့ဥဿာနဲ့ဟံသာတို့နှစ်ယောက်လည်းဘယ်မှာလာပြီးစားသောက်ကောင်းတော့မှာလဲ။ထမင်း ဟင်းချက်တာဝန်ခံဖြစ်သော မမကမှ လှုပ်နိုင် ရှားနိုင် မရှိတော့သောအခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထမင်းစားဝိုင်းကို ဖြစ် သလို စီမံရတော့သည်။

ဘဲဥကြော်၊ဝက်အူချောင်းကြော် အစရှိသည် ဟင်းတစ်မျိုးနှစ်မျိုးလောက်ဖြင့် ခြောက်သွေ့ကာ စားချင်စဖွယ် မရှိလှသောထမင်းဝိုင်းမှာ မမလည်း မပါဝင်လေသောအခါ ပိုမို

တိတ်ဆိတ်လျက်စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့ဖွယ်ပင်ကောင်းနေပါတော့သည်။

လူတစ်ယောက်အတွက် တစ်နေ့ ထမင်းနှစ်နပ် မစားမဖြစ် စားရမည်ဆိုသည့် သတ်မှတ်ချက်သာ မရှိခဲ့ဘူး ဆိုလျှင် ဒီထမင်းဝိုင်းမှာအားတင်း ကြိုးစားပြီးတော့တောင်လာထိုင် စရာ အကြောင်း မရှိတော့ချေ။

“ဟေ့ကောင် ...၊စားလေကွာ”

“စားမှာပေါ့...မင်းလဲ စားလေ”

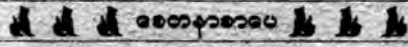
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်သာစားဖို့ တိုက်တွန်းနေကြသော်လည်း ဘယ်သူကမှထမင်းပန်းကန်၊ဟင်းပန်းကန်တွေကို စ၊ မနှုတ်ကြသေး။

ရေအထည်လွန်ကာပျော့ပြုပြင်ဖြစ်သွားသည်ထမင်းတွေရယ်၊မီးများကာ အတူးလွန်လျက် မည်းခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေသော ဝက်အူချောင်းပန်းကန်ငေါင်စင်စင်းရယ်ကလည်း နဂိုကတည်းကမှ ထမင်းစားချင်စိတ် ကုန်ခန်းနေသူတွေကို စိတ်ပျက်သည်ထက်ပျက်အောင် တိုက်တွန်းအားပေးနေသလိုရှိလေသည်။

“မမ သနားပါတယ်ကွာ နော် ...”

“အေးကွာ”

ဒီစကားကို သူတို့ပြောဖြစ်ကြတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်

မြောက် ပြီလည်းတောင် မသိနိုင်တော့ချေ။ ဒီစကားထက်လည်း ဘာမှပို မပြောနိုင်သလို၊ ဘာမှလည်း မလုပ်နိုင်ကြတာတော့ အမှန်ပင်။

“အစ်ကိုကျော်ကလဲကွာ.. အသက် မပြင်း လိုက်တာ၊ ဆိုင်ကယ်လေး တစ်ခါ မှောက်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း ပွဲချင်း ပြီးသေရတယ်လို့”

“ဆိုင်ကယ်ကသုံးလေးပတ်ကျွမ်းထိုးပြီးမှလမ်းဘေးက အုတ် နံရံကိုဝင်တိုက်တာ၊ မင်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ခေါင်းတစ် ခြမ်း လုံး..”

“ဟာ ... ထမင်းမစားနိုင်ရတဲ့ကြားထဲကွာ ...”

ဥ သာစကား မဆုံးခင် ဟံသာကပျာပျာ သလဲဝင် ရောက်တားဆီးလိုက်သည်။ မျက်လုံးထဲမှာ အစ်ကိုကျော် အလောင်းကိုသွားကြည့်စဉ်က မြင်ကွင်းကြီး ထင်းခနဲ ပေါ်လာတာကြောင့် ပျို့ တက်ချင်လာသော စိတ်ကို မနည်းကြီး ထိန်းသိမ်းလိုက်ရသည်။

အစ်ကိုကျော်ဟာ သက်သောင့်သက်သာသေလွှား တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက်သေဆုံးရတာ။ ခေါင်းတစ်ခြမ်းလုံး ကြေမွစုတ်ပြတ်ကာ ကြည့်လို ပင်မသင်္ဃာတော် တောတာကြောင့် အလောင်းပြင်သည် အခါနှင့်ဆီပန်းတွေ မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး အပြည့်ဖုံးအောင် ကွယ်လျက်ပြင်ဆင်ခဲ့ရတာ။

ပြင်ဆင်ပြီးသည်အချိန်မှာ ကြည့်ရတာမဆိုးတော့
သော်လည်း စဖြစ်ဖြစ်ချင်းမှာဒီအတိုင်းမြင်ထားရသည်သူတွေ
အတွက်တော့ အစ်ကိုကျော်ရဲ့ သွေးသံရဲ့ရဲ့ စုတ်ပြတ်ပျက်စီး
နေသည်မျက်နှာကြီးဟာအတော့ကိုပဲ ခြောက်လှန့်နှိပ်စက်နိုင်
လေသည်။

“မင်းကထမင်းစားတင်ပျက်တာ၊ ငါ့မှာက ညအိပ်တိုင်း
အစ်ကိုကျော် မျက်နှာကြီး မြင်မြင်ပြီး တော် တော်နဲ့
အိပ်မပျော်ဘူး၊ အိပ်ပျော်ရင်လဲ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်
ပြီးလန့်နိုးတာခဏ ခဏပဲကွ”

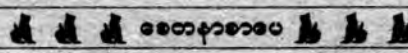
ဥဿာက မမ အခန်းဘက်လှမ်းကြည့်ရင်း အသံတိုး
တိုးနဲ့ ပြောလိုက်သည်။ အစ်ကိုကျော်ကို အစ်ကိုရင်း တစ်
ယောက်လိုချစ် ခင်တာမှန်သော်လည်း ဒီနေရာမှာတော့ ခင်
တာခင်တာသပ်သပ်၊ ကြောက်လန့်ရှုံ့ရှာတာက သပ်သပ်ပင်။

“ငါလဲ မင်းလိုပဲပေါ့ကွ... ဒီလောက်အနီးကပ်ကြီး မြင်
ထား ရတဲ့ဥစ္စာ မျက်စိထဲ မစွဲဘဲ နေမလား။”

“မမရော မကြောက်ဘူးလား မသိဘူးနော်”

“အရေးထဲကွာ ...၊ သူ့မှာ ဒီလောက် သောက ရောက်
နေတာကြောက်နိုင်ပါ့မလား၊ မင်းဟာလေ တွေးလိုက်
ရင် အရေး မပါတာတွေချည်းပဲ”

“မင်း ဘာသိလဲကွ...၊ ချစ်တာက ချစ်တာ တစ်ခြားပဲ၊

ကြောက်တာကလဲ တစ်ခြားပဲ၊ မင်း ရည်းစား ရုပ်ပျက်
ဆင်းပျက် ဖြစ်ပြီး သေသွားရင်.. နေ့ခင်းဘက် တွေမှာ
လွမ်းချင်လွမ်းမယ်၊ ညဘက်ကျ ရင်တော့ သရဲကြောက်
မှာပဲ”

“ဟေ့ကောင် နိမိတ်မရှိတာတွေ ပြောမနေနဲ့ကွ၊ မင်း
ရည်းစား သေပါလား၊ ဘာလို့.. ငါ့ကို ဆွဲထည့်နေရတာ
လဲ”

“မင်းက.. မကြောက်ဘူး ပြောလို့ ကိုယ်တိုင် ခံစားနိုင်
အောင် ဥပမာ ပေးတာ”

“ပေးစရာရှားလို့ကွာ”

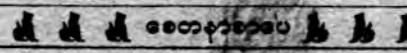
“မင်းကဘာကြောက်နေရတာလဲ..၊ မင်းမှာ သေစရာ
ရည်းစား ရောရှိလို့လား။”

“မင်းမှာရော ... ရှိလို့လား။”

စကားကောင်းပြောနေရင်းက နှစ်ယောက်သား
အတိုက်အခံငြင်းခုန်ဖို့ဖြစ်လာရလေသည်။ ဒီညီအစ်ကို နှစ်
ယောက်ဟာ စကားကောင်းကြာကြာပြောလိုကြတာ မဟုတ်
ချေ။

ပြောရင်းနဲ့ သဘောကွဲလွဲစရာပေါ်လာကာ စကားဝိုင်း
ကနေ ရန်ပွဲဖြစ်ရပေါင်း လည်းများခဲ့ပြီ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ငြင်းရင်းခုန်ရင်း နှစ်ယောက်သား

လက် သီး ထိုးပွဲဆင်နွှဲကြလျှင် ဘယ်သူမှ ဖြန်ဖြေ မရတတ်။

မမသာ အနားမှာရှိလျှင်တော့ သူမမောင် နှစ်ယောက် ကိုအော်ဟစ်တားဆီးပြီး မရသည်အဆုံးကျလျှင်ထိုင်ငိုပေလိမ့် မည်။

ထိုအခါကျမှ အစ်မကို ချစ်သည် မောင် နှစ်ယောက် လည်း မမကို ပြန်ချော့ရင်းရန်ပွဲရပ်တော့တာ။

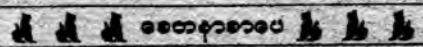
ဒီတစ်ခါတော့ ဖြန်ဖြေမည် သူလည်း မရှိတာကြောင့် အခြေအနေကတဖြည်းဖြည်းတင်းမာလာသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်သေသေချာချာစောင့်ကြည့်ကာ တစ်ယောက်က စတင် လှုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့နောက်တစ်ယောက်ကချက်ချင်းခုန် အုပ်ကာတိုက်ပွဲစတင်ဖို့အသင့်ပြင်ဆင်ထားသည်။

“ဟေ့ကောင် ဥဿာ၊ မင်း ဦးနှောက်မရှိ ရန်ဖြစ်ချင် မနေနဲ့...။ မမကိုလဲငဲ့ဦး၊ မမအရမ်းစိတ်ညစ်နေတဲ့ အချိန်မှာငါတို့ ထ၊ သတ်နေလို့ဖြစ်မလား။”

“အေး ဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ မင်း မှတ်ထားလိုက် ဟံသာ၊ နောက်ကျတော့မှ ဒီကိစ္စကိုထည့်ပြီး စာရင်းရှင်းကြ တာပေါ့။”

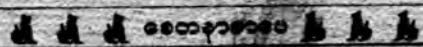
“ကောင်းတယ်၊ အခုတော့ထမင်း ဝ၊ အောင်စားထား လိုက်ဦး။”

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်မျက်စောင်းထိုးကာ

ထမင်းစားခြင်းအလုပ်ဘက်သို့ အာရုံကိုပြောင်းရွှေ့လိုက်ကြ သော်လည်းနဂိုကတည်းက ထမင်းစားချင်စိတ်မရှိတာကြောင့် ရော့လတ်တလော ဒေါသထွက်နေတာကြောင့်ရော့ထမင်း၊ ဟင်းကိုက စားချင်စဖွယ် မရှိတာကြောင့်ရော့ပေါင်းကာ နှစ် ယောက်စလုံးထမင်းစား လို့တော့မှဝင်ခဲ့ကြချေ။

* * *

(၅)

“ကိုကိုကြီး ဒီနေ့အလုပ်မသွားရဘူးမဟုတ်လား၊ သူနဲ့ တို့မုန်ဟင်းခါးချက်စားကြမလို့ကြီးသိန်းနဲ့ကြီးစောကို မီးဖိုချောင်ကနေ... အနား ပေးထားတယ်၊ သူနဲ့တို့နှစ်ယောက်တည်းရဲ့လက်ရာ စစ်စစ် စားရမှာသိလား”

မနက်မိုးလင်းလို့ အခန်းထဲကနေထွက်လာသည့် ကိုကိုကြီးကိုတွေ့တွေ့ချင်းသူနဲ့က လောကွတ်ချော်လိုက်ပါသည်။ ခါတိုင်းလည်းကျောင်းပိတ်ရက် အလုပ်ပိတ်ရက်တွေမှာညီအစ်မနှစ်ယောက်တိုင်ပင်ကာစားစရာတစ်မျိုးမျိုးကို

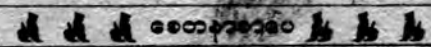
တံခါးပိတ်ချက်ပြတ် လုပ်ကိုင်တတ်မြဲ။

တံခါးပိတ်ဆိုတာကခါတိုင်းနေ့တွေမှာမီးဖိုချောင်ထဲ အမြဲရှိတတ်သော အိုးသူကြီးတွေဖြစ်သည့်ကြီးသိန်းနဲ့ ကြီးစောကိုမီးဖိုချောင်ပတ်လည်ဆယ်ပေအတွင်းလုံးဝမလာရလို့ တားမြစ်နယ်မြေ သတ်မှတ်ကာပိုပြီးလုံခြုံစိတ်ချရအောင်မီးဖိုချောင် အဝင်ဝတံခါး ကိုပါအလုပ်ပိတ်လျက်နှစ်ယောက်တည်း ထင်တိုင်းကျတော့တာ။

ဒီလိုမှမလုပ်လျှင်လည်း မရဘူးလေ။ ရှေးလူကြီးလည်း ဖြစ်၊ အပျိုကြီးတွေလည်းဖြစ်ကြသောကြီးသိန်းနဲ့ကြီးစောတို့ဟာ နေရာတကာဝင်စွက် ဩဇာပေးဖို့၊ ပြစ်တင်မြည်တမ်းဖို့ တားဆီး ကန့်ကွက်ဖို့လောက်သာအသင့်ပြင်ထားကြတာ။

သူနဲ့နဲ့မူနဲ့တို့တစ်တွေကလည်း စားစရာလုပ်လျှင် အရသာ ရှိအောင်လုပ်တတ်တာမှန်သော်လည်း ချက်တုန်း ပြုတ်တုန်း လာကြည့်လျှင်တော့စားချင်စဖွယ်လုံးဝ မရှိတတ်။ အသုံးပြုသည်ဇလုံ တွေ၊ ပန်းကန်တွေ၊ ဇွန်းတွေ၊ အိုးခွက်တွေ ဟာအကုန်လုံးရှုပ်ယှက်ခတ် ပေပွလျက်။ ညစ်ပတ်ပေရေသော လက်တွေ့နဲ့တစ်ခုကိုင်၊ လက်ပြန်မဆေးဘဲထားလိုက်၊ နောက်တစ်ခုကောက်ကိုင်လိုက် ပေ ရေသွားလိုက်နှင့်သန့်ရှင်းမှုက တော့လုံးဝ မရှိ။

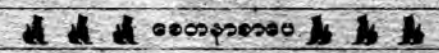
သူနဲ့တို့မူနဲ့တို့ စားစရာတစ်ခုခုလုပ်တာကို ကြီးသိန်းနဲ့

ကြီးစောတို့ မြင်သွားလျှင်တော့ ဆူစရာ၊ အပြစ်တင်စရာတွေ တစ်သိတစ်တန်းတွေ့ရပါပြီ။ ခေါက်ဆွဲသုပ် လုပ်စားသည့်တစ်ရက်က ဆိုလျှင်လေ့နဲ့ထည့်ထားသည့်ခေါက်ဆွဲတွေ သူနဲ့နမော်နမဲ့နိုင်လို့ မှောက်ကျရော။ ခေါက်ဆွဲလေ့မှောက်ကျတာက အံသီးအရွက် တွေလီးချွတ်ဖို့လုပ်ထားသည့်စားပွဲဝိုင်းပေါ်မို့ညစ်ပတ်သည်ဟုဆို နိုင်သော်လည်း သိပ်ကြီးဆိုးဆိုးဝါးဝါးမညစ်ပတ်လောက်ပါဘူးဟု ညီအစ်မနှစ်ယောက်ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုင်ပင်ကာစားပွဲပေါ်ကျနေ သည့်ခေါက်ဆွဲဖတ်တွေကိုပြန်ကျူးလျက်သုတ်လိုက်သည်။ အဲဒါကို ကြီးစောကမြင်သွားလျှင် သူနဲ့နမူနဲ့တို့ နှစ်ယောက်ကိုဆူလိုက် မာန်လိုက်တာလည်း ပြောစရာမရှိ။ သူနဲ့တို့သုပ်သည် အသုပ်ကိုလည်း စားဖို့နေနေသာသာယောင်လို့တောင်လှည့်မကြည့် တော့ ချေ။

နောက်ပိုင်းမှာလည်း ဒီနှစ်ယောက်အစားအသောက် တစ်ခုခုလုပ်နေပြီ ဆိုလျှင် လှည့်ပတ် ချောင်းမြောင်းကာ အပြစ်လာလာပြောတတ်တာကြောင့် သူနဲ့နမူနဲ့တို့ မှာစားစရာများလုပ် စားမည်ဆိုလို့ ကတော့ကြီးသိန်းနဲ့ကြီးစောတို့ နှစ်ယောက်ကို မီးဖိုချောင်က ဝေးရာကိုပို့ရတာက အဓိကလုပ်ငန်းတစ်ခုပင် ဖြစ် နေတော့သည်။

ကိုကိုကြီးကတော့ တစ်ခါတစ်ရံစိတ်ပါလျှင် ညီမတွေနဲ့ အတူဝင်ပြီး ချက်ပြုတ်လေ့ရှိပါသည်။ ကိုကိုကြီးကတော့ သူတို့

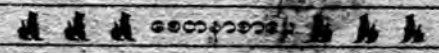
ဘက်သားလုံးလုံးမို့ ညီမတွေဘယ်လောက်ညစ်ပတ်ပေပွအောင် လုပ်လုပ် ရယ်ရုပ်ရယ်မောနေကာ ဘာမှမပြောတတ်ပေ။

အရင်တုန်းကများဆိုလျှင်တော့ မောင်နှမတစ်တွေ မီးဖိုချောင်ထဲမှာတစ်ရုန်းရုန်းချက်ပြုတ်ကြ၊ ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ကြနဲ့ စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသည်ဖြစ်ခြင်း။ မမဆုအိမ်ကို အလည်ရောက်သည်အခါတွေဆိုလျှင် မမဆုပါ သူတို့ဝိုင်းထဲပါ လာကာပိုပြီး ပျော်စရာကောင်းနေတတ်သည်။

ဒီနေ့ မုန့်ဟင်းခါးချက်စားဖို့ နှစ်ယောက်သားစီစဉ်ကြတာဟာ စားချင်လွန်းလို့၊ ပျော်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါ။ ကိုကိုကြီးရဲ့ တစ်နေ့တခြားမိုင်သည်ထက်ပိုမိုင်လာသော အခြေအနေ ကြီးကို မကြည့် ရက်တာကြောင့် စိတ်အပြောင်းအလဲလေးများ ဖြစ်ပါစေတော့၊ အရင်လိုပျော်ရွှင်တက်ကြွမှုလေးတွေ ပြန်လည် လို့မှ ရပါ စေတော့ဆိုသည့်အတွေးနဲ့ တမင်တကာစီစဉ်ကြတာ။

“ကိုကိုကြီးကို တာဝန် ပေးစရာရှိတယ်၊ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ စားဖို့ အကြော်ကို ဝယ်မလာဘူး။ ပဲကပ်ကြော်ရယ်...၊ ဘူးသီးကြော်ရယ်...၊ ကြက်သွန်ကြော်ရယ်... ကိုကိုကြီး လက်ထဲ အပ်မယ်”

“ညီမလေးရယ်... ကိုကိုကြီးအလုပ်တွေရှိသေးတယ် ကွာ၊ ဖုန်းလဲပြောစရာရှိတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့... ငါ့ ညီမတွေ ကိုယ်ဘာသာပဲ ချက်စားလိုက်ကြတော့နော်...”

လိမ္မာပါတယ်”

သုန်က ကိုကိုကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်လေး
ဝဲလာ ရပါသည်။ ကိုကိုကြီးဟာ ညီမတွေရဲ့ တောင်းဆိုမှုတွေကို
ဘယ် တော့မှ ဥပေက္ခာပြုခြင်းဆန်လေ့ရှိသူမဟုတ်ပါ။ ကိုကို
ကြီးဆီက မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ခြင်းဆန်မှုကို ဒီတစ်ကြိမ်ပဲကြား
ဖူးသေးတာ ကြောင့်နူးညံ့ချိုသာသည့်ခြင်းပယ်မှုပင်ဖြစ်လင့်
ကစား သုန်ရဲ့ ရင်ဝကိုဆောင်ကန်လိုက်သလိုအောင်ခနဲဖြစ်
သွားကာငိုချင်စိတ် ပေါက်သွားရတာဖြစ်သည်။

“ကိုကိုကြီးကလဲ အလုပ်အားရက်လေးကိုယ်ညီမတွေ
ကို ကူမယ် စိတ်မကူးဘူး၊ ကိုယ်လွတ်ရုန်းချင်ရလား။”

“ကိုယ်လွတ်ရုန်းတာမဟုတ်ပါဘူး သုန်လေးရယ်၊ ကိုကို
ကြီးတကယ်မအားလိုပါကွာ”

မီးဖိုချောင် ဝင်မိရင်မမဆုနဲ့အဆင်ပြေနေစဉ်က
ပျော်ရွှင် ကြည်နူးခဲ့ရသည့်အရိပ်တွေကိုပြန်လည်မြင်ယောင်
တမ်းတနေမိမှာစိုးလို့တမင်ရှောင်ရှားနေတာမှန်း သုန်ကသိပေ
မယ့် မသိဟန် ဆောင်ကာရယ်သလိုမောသလိုနဲ့စကားလွဲပြော
နေခြင်းပါ။

“ကိုကိုကြီးနော် ... ကူမလုပ်ရင်မစားရဘူး”

ကိုကိုကြီးမျက်နှာမှာစိတ်ညစ်ညူးရှုပ်ထွေးသွားခြင်းရဲ့
အရိပ်အယောင်တွေသိသာစွာပေါ်လာသည်။

“မကျွေးချင်ဘူးဆိုလဲ မစားရုံပေါ့ကွာ”

ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလျှင် ကိုကိုကြီး တစ်
ယောက်တည်းတွေးနေငေးနေ စိတ်လေနေပါကအခြေအနေ
ပိုဆိုးလာမှာစိုးလို့ စိတ်ပြေလက်ပောက်ဖြစ်အောင်လူကြားထဲ
ပြန်ဝင် နေဖြစ်အောင်စည်းရုံးဖို့ ကြံရွယ်ထားသည် သုန်မှာ
ငေးငေး လေး ကြည့်ရင်းနဲ့သာကျန်ရစ်နိုင်ရှာပါသည်။

ကိုကိုကြီးဟာ သိပ်သဘောကောင်းတာ။ အထူး သဖြင့်
ဒီ ညီမလေးနှစ်ယောက်အပေါ်မှာမိဘမဲ့လေးတွေ၊ အစ်ကိုတစ်
ယောက်ကိုပဲအားကိုးနေရာရသူလေးတွေဆိုတဲ့အသိနဲ့စကား
တောင်မာမာမပြောဘဲအမြဲအလိုလိုက်ထားခဲ့တာ။

အဲဒီလိုလူတစ်ယောက်ဆီကပြတ်တောက်သောအမှု
အရာတစ်ခုကိုလက်ခံရရှိလိုက်သည်အတွက် သုန်မှာအား
လည်းငယ်၊ ဝမ်းလည်းနည်း၊ ကိုကိုကြီးအတွက် စိုးရိမ်သောက
ရောက်နှင့် ရင်ထဲ ပူလောင်ကျွမ်းမြိုက်နေရလေတော့သည်။

ပြီးမှ အတူထွက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အထဲမှာ ဟံသာတစ်ယောက် တည်းအိမ်မှာ ကျန်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

တစ်နေ့လုံး ဥဿာများ ပြန်လာမလားစောင့်နေရင်း ပြန် မလာနိုင်သော အခါဟံသာမှာ ဒေါသလည်းထွက်၊ ပျင်းလည်းပျင်း။ ဥဿာဘာလုပ်နေပါလိမ့်လို့တွေးလို့ကလည်းမရ နှင့် ခေါင်းခြောက် နေရတာ။

“အရေးကြီးတဲ့အလုပ်တစ်ခုသွားလုပ်တာပေါ့ကွ”

ပြောစရာရှိတာကို အဖြောင် အတိုင်းမပြောဘဲ ပဟေဠိ ဆန်ချင်နေသော ဥဿာကို ဟံသာက အသည်း ယားလာပြီ။ ဒီကောင်ဟာ အဲဒီလိုပဲ။ စကားတစ်ခွန်းကိုပြောလိုက် လျှင်လည်း ပြီးသွားမှာများ ရစ်ကြောင်းရှည်ကာဆွဲဆန် ချင်လိုက်တာအလွန်။ ပြီးတော့လည်း ဟုတ်သလားဆိုတော့ ဘာမှ ဟုတ်ဟုတ် ညားညား ရှိတာလည်းမဟုတ်။

“ဟေ့ကောင်... ပြောချင်ပြော၊ မပြောချင်လဲနေလို့ ရတယ်နော်”

“ပြောစရာတောင် မလိုဘူး၊ ဖြလိုက်ရုံနဲ့ ပြီးတယ်.. ဒီ မှာ ကြည့်စမ်း”

ဥဿာရဲ့ မိုက်ဆံအိတ်ထဲက ထွက်လာသည့် အရာတွေ ကို ကြည့်ပြီး ဟံသာ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

“စတိတ်ရှိုးလက်မှတ်တွေလား”

(၆)

“ဟေ့ကောင် ဥဿာ၊ မင်းတစ်နေ့လုံး ဘယ်ပျောက်နေ တာလဲ”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်မျက်နှာကြော တည်လှ တာ မဟုတ်သော်လည်း သိပ်လည်းဝေးဝေးခွာနေလို့မရသည် မှာ ဥဿာနဲ့ဟံသာ တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သာလျှင်ဖြစ် လေသည်။

မနက်ကတည်းက ဥဿာက ဆိုင်ကယ်ယူပြီးထွက် သွားတာမို့ အပြင်ထွက်စရာရှိလျှင် နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ညှိနှိုင်း

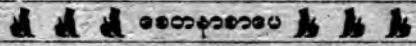
“သိပ် ဟုတ်တာပေါ့... အင်ပါယာ ပွဲ၊ တစ်စောင် တစ်
ထောင် ပေးရတယ်၊ ဒါတောင်... အသိဆီကတစ်ဆင့်မို့
ဈေး မှန်နဲ့ရတာ”

ဥဿာရဲ့ အချိုးကို ဟံသာက အခုမှပဲ သဘောပေါက်
တော့သည်။ ဒီကောင်က မမ စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင်
စတော့ချေရုံ၊ လိုက်ပြမလိုကိုး။

အခုတလောသူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ မမ စိတ်
အပြောင်းအလဲလေး ဖြစ်ပါစေတော့ဆိုသည် ရည်ရွယ်ချက်နဲ့
စားစရာလေးဝယ်လာလိုက်၊ အထည်စလေး ဝယ်လာလိုက်၊
ပစ္စည်းထူးထူး ဆန်းဆန်းလေးတွေဝယ်လာလိုက်၊ အလှကုန်
ပစ္စည်းလေးတွေဝယ် လာလိုက်နှင့်တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးစိတ်ကူး
တည်ရာဝယ်ဝယ်လာနေရတာ။ တစ်သက်လုံးက စုထားဆောင်း
ထားသည်မှန်ဖိုးတွေ လည်း သောက်သောက်လဲကုန်လိုက်တာ
မပြောပါနှင့်တော့။

ဒီတစ်ခါတော့ ဥဿာရဲ့ အကြံက ပိုကောင်းသွားပြီ။
မမ ဟာ စတော့ချေရုံ သိပ်ကြိုက်တာ။ အစ်ကိုကျော်နဲ့စပြီးဆုံတွေ
ကြတာတောင် စတော့ချေရုံ၊ သွားကြည့်ရင်းနဲ့ ဆုံခဲ့ကြတာ။
စတော့ချေရုံ၊ ကြည့်ရမည်ဆိုလျှင်တော့ မမ စိတ်ပါလာမှာပဲ။

“မင်း အိုင်ဒီယာ ဒီတစ်ခါတော့ ကောင်းသွားပြီကွ။ စ
တော့ချေရုံ၊ ကြည့်ဖို့ဆိုရင်တော့ မမ စိတ်ဝင်စားမှာသေ

ချာတယ်”

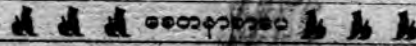
“မင်း ဦးနှောက်က ဒါမျိုးဆိုမီးမကူးဘူးမဟုတ်လား”

ပက်ခနဲ တုံ့ပြန်လိုက်သော နိမ်ချ စကားကြောင့်
ဟံသာ ရှဲ့ မဲ့သွားကာစောစောကချီးကျူးမိတာတွေကိုပင်ပြန်
သိမ်းလိုရလျှင် ပြန်သိမ်းဆည်းထားလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်သွား
လေသည်။

ဥဿာဟာ ဒီလိုပဲ စကားကောင်း နှစ်ခွန်းသုံးခွန်း
လောက် ပြောပြီးပြီဆိုလျှင် အဖောက်ကလေးကပါလာပြီ။ ဒါ
ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဆယ်မိနစ်ထက် ပိုမတည်ကြ
တာ။

သူတို့တွေတက်ညီလက်ညီ ရှိဖူးတာဆိုလို့ မမကို
အစ်ကို ကျော်နဲ့အောင် သွယ်ပေးစဉ်ကတစ်ခါပဲရှိဖူးသည်။
အဲဒီတုန်းက တောင်အစ်ကိုကျော်ပေးသည်မှန်ဖိုးတွေ၊ လက်
ဆောင်တွေကို မက်မောပြီး မနည်းကို ယာယီ စစ်ပြေငြိမ်းရေး
ရယူထားရတာ။

ပြန်စဉ်းစား ကြည့်လိုက်တော့လည်း သူတို့တွေ စိတ် သ
ဘောညီညွတ်စွာနဲ့ မမကို အောင်သွယ်ပေးလိုက်တာဟာပဲ မမ
အတွက်ကံကြမ္မာဆိုးတစ်ခုကိုဖိတ်ခေါ်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်သွားခဲ့
တာ။ တကယ်လို့ဒီကိစ္စမှာသူတို့ သာမပါဝင်ခဲ့လျှင် မမဟာ
အစ်ကိုကျော်ကိုလက်ခံချင်မှ ခံဖြစ်မှာ။ အဲဒီလိုဆိုလျှင် အစ်ကို

ကျော် ဆုံးသွားသည်အတွက်လည်း မမ ဘာမှခံစားနေစရာမလို တော့။

“ဟေ့ကောင် လာလေ...၊ မမကို လက်မှတ် သွားပြ ရ အောင်၊ ဒီညနေခြောက်နာရီကွ၊ အခုပဲလေးနာရီထိုး နေပြီ၊ ရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်ထားမှ အနေတော်ရှိမှာ”

ဥဿာက ဆွဲခေါ်တာမို့ ဟံသာမှာ အတွေးလက်စကို ဖြတ်ကာ ကန့်လန့် ကန့်လန့်ပါသွားရပါသည်။

“မမရေ... ဒီမှာဘာလဲ၊ ကြည့်စမ်း...”

ဥဿာက လက်မှတ် သုံးစောင်ကို မမ မြင်သာအောင် မြောက်ပြလျက် အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်နဲ့ အခန်းထဲဝင်သွားလျှင် အိပ်ရာထက်မှာ ခွေခွေလေး လဲလျောင်းနေသည့် မမကဘာများ ဒုက္ခပေးလာလိမ့်ဦးမလဲဟု စိတ်ပျက်သည်။ ညူသည် မျက်လုံးများ ဖြင့်လှမ်းကြည့်လေသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် ပစ္စည်း တစ်ခုခုယူပြီး သွားပြလေတိုင်း အနှောင်အယှက်ခံရသူ တစ်ယောက်ရဲ့ ငြီးငွေ့မြို့ငြင်သော အကြည့်မျိုးကိုသာ လက်ခံရ တတ်မြဲ။

မမခမျာလည်း စိတ်သောကဝေဒနာ ခံစားနေရချိန် မှာ တစ်ယောက်တည်း တွေးနေငေးနေချင်ရှာမှာပါပဲ။ တစ် ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေခွင့်မရဘဲ ဟိုလူကလာ

ခေါ်လိုက်၊ ဒီလူက အခန်းထဲဝင်လာ လိုက်နှင့် သူမ စိတ်ဝင်စားမှု ကင်းမဲ့သော အရာတွေကိုပဲ တစ်ခုပြီး တစ်ခု အထူးအဆန်းလုပ် ကာ လာပေးခြင်း ခံနေရတာကို ကြာတော့ စိတ်ကုန်ရှာမှာပါပဲ။

သူတို့အတွက် ကျတော့လည်း မမရဲ့ အေးစက် ထုံထိုင်း လျက် ဘာများလာနှောင်ယှက် ပြန်ပြီလဲဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော အကြည့်ကြီးကိုပဲ စိတ်မချမ်းသာ နိုင်ဖြစ်ကြကာ မမရဲ့ မျက်လုံး တွေအရောင်ပြောင်း လာလေမလား ဆိုတဲ့မျှော်လင့်ချက်နဲ့ စိတ် ကူးပေါက်ရာပစ္စည်းတွေ သယ်ဆောင်ယူလာတတ်ကြတာ။

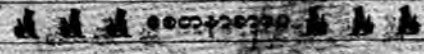
“စတေးချ်ရိုးလက်မှတ်လေ... အင်ပါယာတင်း၊ အဆို တော် တွေလည်း အစုံပဲ”

ဥဿာစကားအဆုံးမှာ မမရဲ့ အရောင်အဆင်းကမ်းမဲ့ သော မျက်လုံးတွေ ပြောင်းတော့ပြောင်းလဲ သွားကြပါသည်။ သို့ သော်လည်းတောက်ပသက်ဝင်လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပိုမိုအရောင် ဖျော့ဖြူလျှင်သွားကြခြင်းဖြစ်နေသည်။

“မမကို လာနိပ်စက်နေကြတာလားကွယ်

အားအင်ဖျော့တော့သော အသံလေးနုနီ တိုးတိုးလေး ရေရွတ် ညည်းတွားလိုက်သံကို မနည်းပင်ကြားအောင်နား ထောင်ယူ လိုက်ရပါသည်။

မမရဲ့ ချက်ချင်းငိုချလိုက်တော့မလို့ အသက် ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့သွားတော့မလို့ ဖြစ်လာသည်မျှန်နာကို ကြည့်ပြီး

တော့မှပဲ ကိုယ်အများကိုယ် ဥဿာကသဘောပေါက်တော့သည်။

မမဟာ စတော့ချ်ရိုး တစ်ခုမှာ အစ်ကိုကျော်နဲ့ စတင်ဆုံ စည်း ခဲ့တာ၊ အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ အရာရာတိုင်းဟာ အစ်ကိုကျော် ကို သတိရစရာတွေချည်းဖြစ်နေရသည်ကြားထဲမှာ ဒီစတော့ချ်ရိုး ကိစ္စဟာ သတိရစရာအကောင်းဆုံးဖြစ်ရပ်ပဲ မဟုတ်လား။

ကိုယ်နဖူးကိုယ် ဖြန်းခနဲရိုက်ပစ်ချင်လောက်အောင် စိတ်ဆိုးသွားမိသော ဥဿာသည် ဟံသာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် အစိမ်းလိုက်ဝါးစားချင်နေသော စူးရှတောက်ပြောင်သည့်မျက်လုံး အစုံကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

* * *

(၇)

“ကိုကိုကြီးကို ဒီအတိုင်း ထားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဒီအတိုင်း ထားလို့ မဖြစ်တော့ နင်က အိမ်ရှေ့ ဓာတ်တိုင်မှာ ဇောက်ထိုးချိတ်ထားချင်လို့လား။”

စကားမှမစရသေး ထော်လော်ကန့်လန့်တွေပါလာသော သူနဲ့ကြောင် မှုန်ကမျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ တွန့်လိမ်သွားရလေသည်။

သူနဲ့နဲ့စကားပြောရတာ ဒီလိုပဲ။ ဘယ်တော့မှ တစ်ခွန်းတည်းနဲ့လိုရင်းမရောက်။ တစ်ခုခုတော့ ဖောက်လိုက်ရမှ ကိုးလိုး

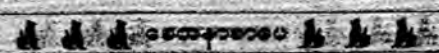
ကန်လန်ပြောလိုက်ရမှကျေနပ်တတ်သည်အမျိုး။ မှန်လည်း သူန်
လောက်နီးပါးပြောင်ချော်ချော်ရွတ်နောက်နောက်ရှိတာမှန်ပေ
မယ်သူန်လောက်တော့နေရာတကာမှာကတ်ဖိုးကတ်ဖိုးပြောကျင့်
မရှိတတ်ပါဘူး။

“စကားကောင်းပြောမယ် ကြံရင် နင် ဖောက်တာနဲ့ပဲ
တတ် ပျက်တယ်ဟာ၊ အတည်ပြောမှာလား၊ အပြောင်
အပြက်ပြောမှာ လား ဆိုတာအရင်ဆုံးစဉ်းစားပြီးမှအ
ရှုန်းဖောက်ရင်ကောင်း မယ်”

“အလိုလေးတော် ...၊ သူကပဲဆုံးမနေရပြန်ပြီ၊ အစ်မ
ကြီး အမိရာတွေဘာတွေမရှိဘူးနော်၊ ရှင်ကြီးကကျုပ်
ထက် ဆယ်တစ်လပဲပိုကြီးတာ၊ ကျောင်းမှာဆိုအသက်
တစ်နှစ်ကျော်လောက်ပိုကြီးတာကို အတန်းတူရင် သူ
ငယ်ချင်းလို့ပဲ ပေါင်းကြတာ”

ဒီလို စကားမျိုး အပြောခံရပြီ ဆိုလျှင်တော့ မှန်က
သွားလေသူဖေဖေနဲ့မေမေကိုသာ လှမ်းပြီး အပြစ်တင်လိုက်ချင်
တော့ သည်။

ဖေဖေနဲ့မေမေဟာ မှန်နဲ့သူန်ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို
ဘာကြောင့် များသုံးလေးနှစ်လောက်ခြားပြီး မမွေးခဲ့ရတာ
ပါလိမ့်။ မှန်သာသူန်ထက်သုံးလေးနှစ်ပိုကြီးခဲ့ရင် နင်က အ
ငယ်ငါကအကြီးဆိုပြီးကောင်းကောင်းကြီး နေရာယူလိုရမှာ။

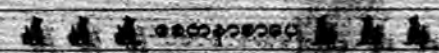

အခု ကျတော့အထက်အောက်ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ရဲ့ အသက်
ချင်းကွာ ခြားချက်က ဆယ်တစ်လတဲ့လေ။

မေမေက မှန်ကိုမွေးပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲကိုယ်ဝန်
ထပ်ရခဲ့ကာ သူန်ကိုကျတော့ လမစေ့ဘဲ ခုနှစ်လကျော်ကျော်နဲ့
မွေးခဲ့သည်။ သူန်မွေးခါစတုန်းက လေးပေါင်ကျော်စိစိကွေး
ကလေးမို့ ဆေးရုံမှာအတော်ကြာအောင်ထားကာမနည်း
ရှင်အောင် မွေးခဲ့ရတာတဲ့။

သေမင်းလက်က မနည်းလှယူထားရတဲ့သမီးလေး
ဆိုပြီးဖေဖေနဲ့မေမေက သူန်ကိုပိုဦးစားပေးပို့ အလိုလိုက်ခဲ့တာ
ကြောင့်လည်း ဒီကောင်မလေးဟာ အကြီးကိုအကြီးမှန်းမသိဘဲ
ဂါရဝ တရား ကင်းမဲ့နေတာဖြစ်ရမည်။

မှန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အကြီး
ဆိုသည်ရာထူးကြီးကို လုံးဝအလိုရှိခဲ့တာမဟုတ်ပေ။ နေရာ
တကာမှာ အငယ်တွေကသာပိုပြီး ဦးစားရတတ်တာကိုမြင်ထား
တော့ ကိုယ်ကလည်း အတင်းလိုက်ပြီး အငယ် လုပ်ချင်သည်။
ဒါကြောင့် သူန်က ကိုယ်ကိုအကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့
ဆက်ဆံမှာတောင် စိုးရိမ်ကာ ရွယ်တုတန်းတူတွေလိုပဲပြောဆို
နေထိုင်ခဲ့တာ။ အသက်လေး ဆယ်တစ်လလောက် ကွာတာနဲ့ပဲ
ကိုယ်ကလူကြီးကြီး ဖြစ်သွားရမှာကိုလည်း နှစ်နာသည်ထင်ခဲ့
တာ။

အခုကျမှ အစ်မတစ်ယောက်လိုအရိသေ အလေးစား ခံချင်နေတော့လည်း အကျင့်က ဖြစ်တာဖြစ်ခဲ့ပြီ။ မရွှေသုန်တို့ ကတော့ မှုန်ကိုဘယ်သောအခါမှ အစ်မကြီးတစ်ယောက် အ နေနဲ့ ရိုသေလေးစားလာမှာ မဟုတ်တော့။

“ဘာတုံး... အမှုန်ရ၊ နင်က ထစ်ခနဲရို စိတ်တိုဖို့ပဲလား၊ ငါ ပြောတဲ့စကားက ဘာများ လွန်တာပါသွားလို့လဲ”

“လွန်လို့တော့မဟုတ်ဘူး.. အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လို့ ငါက စကားကောင်းပြောမှာ”

“ကဲပါ... ဟုတ်ပါပြီပြောစေ... ပြောစေ”

“ကိုကိုကြီးကိုစိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင်တစ် ခုခု လုပ်ပေးမှဖြစ်တော့မယ်”

“အဲဒါက.. အခက်ဆုံးပဲ.. အခုလဲ ငါတို့ သေလောက် အောင် ကြိုးစားနေကြတာပဲမဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာများ အကြောင်းထူးလို့လဲ”

“ငါ ပြောတာ သေချာနားထောင်စမ်းပါဦး၊ ဒီမှာ ဆက် နေရင်တော့ကိုကိုကြီးရဲ့ အခြေအနေဘာမှထူးလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်နင်က အင်္ဂလန် ပြောင်းနေမလို့လား”

မိအေတိုင်းလှစ်ခနဲပြောင်ချော်ချော် ပြောလိုက်ပြီး ကာမှ မှုန်စိတ်ဆိုးသွားတော့မှာပဲဟုသတိရကာ သုန်က နှုတ်ခမ်း

ကိုလက်ဝါး လေးနဲ့အုပ်ကာလျက် ဇက်ကလေးပုဝင်သွားသည်။

“ငါက ခရီးလေးဘာလေးထွက်ရင်ကောင်းမလားလို့”

“သိပ် ကောင်းတဲ့ အကြံ အစည်ပေါ့၊ ငါတို့လဲ ကျောင်း

ပိတ်ရက်အတွင်း အိမ်ထဲပဲကုပ်နေရတာကြာတော့ ..

စာအုပ်ပုံကြားထဲက ပိုးဟပ်ဖြူလိုဖြူဖျော့ဖျော့ ဖြစ်

နေပြီ၊ ခရီးထွက်ရရင် ကိုကိုကြီးလဲ စိတ် အပြောင်း အ

လဲ ဖြစ်မယ်၊ ငါတို့လဲ ပျော်ရမယ်၊ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် အ

ကျိုး ရှိတယ်”

သဘောထားကွဲလွဲနေကျ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ဒီ တစ်ခါတော့ သဘောထားချင်းတိုက်ဆိုင် တူညီသွားသည်။ သုန် များ ကဖျက်ယဖျက် လုပ်ဦးမလားလို့ စိတ်ပူနေရသော မှုန်လဲ အခုမှ ဟင်းခနဲသက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

“ခရီးသွားတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ.. ဘယ်သွားမှာလဲ၊

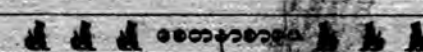
မန္တလေးဘက် သွားမလား”

“မန္တလေးကို နှစ်ခေါက်ရှိပြီရောက်ဖူးတာ”

“ပုဂံညောင်ဦးဘက်ကော”

“နင်ကလဲဟယ်..... စိတ် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ချင်လို့ ပျော်ချင်လို့ခရီးထွက်တာ ပုဂံညောင်ဦးဆိုတာက မဟု သုတလိုချင်လို့ သွားကြတဲ့ ခရီးပဲ”

“အင်း... ဒါဖြင့် ငပလီကော...”

“မမဆုတိုက် ငပလီဘက် ဟန်းနီးမွန်း ထွက် သွားတာ ဆိုမတော်... သွား ဆုံနေလို့ တစ်ခါတည်း ရေထဲ ခုန်နေဦးမယ်”

“ဟုတ်တော့လဲဟုတ်တာပဲ၊ ငါလဲမစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး၊ နင်ပဲစဉ်းစားတော့”

“ချောင်းသာဆိုရင်ကော...”

“ချောင်းသာ... ဟုတ်လား...”

“အေးလေ... ပင်လည်ကမ်းခြေ ဆိုတော့ ရှုခင်းလဲ မယ်... အေးအေး ချမ်းချမ်းလဲ ရှိမယ်... ပျော်စရာကောင်းမယ်၊ ငါတို့တစ်ခါမှကမ်းခြေဘက် မရောက်ဘူး မဟုတ်လား”

“နင်အကြံ မဆိုးဘူး၊ ငါလဲစိတ်ဝင်စားတယ်”

သုန်က လက်ပျောက်တစ်ချက် တီးကာအားရ ပါထောက်ခံလိုက်ပြီး မုတစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသွားပုံနှင့်...

“အမှန်ကြည့်စမ်း၊ ဒါ... နင် နဂိုကတည်းက ကြိုတင်စဉ်း စားထားပြီးသား မဟုတ်လား”

ငြင်းဆန်လို့မရတော့ဘူးဆိုတာ သတောပေါက်လို့ တာမို့ မှန်ကသွားလေးအဖြဲသားနှင့် ငြိမ်သက် ဝန်ခံလိုက်ရသည်။ ဒီညအစ်မတွေကြားမှာ တစ်ယောက်အယ်ခြေလှမ်း လှလျှင် ဘာအချိုးဆိုတာ ချက်ချင်း သိတတ်မြဲမို့ ဖုံးကွယ်ထား

လည်း လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ။

“ဒါကြောင့် ငါ ဘာပြောပြော အကြောင်း တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ပြုပြီး ငြင်းနေတာကိုး၊ အစောကတည်းက စဉ်းစားထားပြီး သား ရှိလဲ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုတော့ ငါ့မှာ ဦးနှောက်ခြောက် ခံ လိုက်ရသေးတယ်”

“တော်စမ်းပါ၊ အဲဒီ မရိုးသားတဲ့ အလုပ်တွေဆိုတာ လူကြီးတွေရဲ့ အလုပ်၊ ငါတို့ ကလေးတွေဆိုတာ ရိုးသားရမှာ”

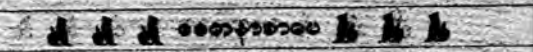
“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော်၊ ကိုကိုကြီး အံ့ဆွဲထဲက ပိုက်ဆံ နှိုက်နှိုက် သုံးနေတဲ့ မိန်းမကများ၊ အကြောင်း မသိရင်ခက်မယ်”

“လူကြီးဆီက ပိုက်ဆံ နှိုက်သုံးတဲ့ အကျင့်ကျတော့ လူငယ် ပီသတာ လို့ ခေါ်တယ်”

“သေလိုက်... သေလိုက်ဟဲ့...”

မှန်-တကယ်ဆောင်ဆောင်အော်ထည့်လိုက်လျှင် သုန်က အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်ရယ်မောပြီး ထွက်ပြေးလေသည်။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် မှန်ရဲ့ စိတ်ကူးဟာ ကန်ကွက်မယ်သူ မရှိဘဲအောင်မြင် အထပြောက်သွား စိတ်တော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

* * *

(၈)

“မမကို ဒီအတိုင်းထားလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူးကွ”
 “ဒီအတိုင်းမထားလို့မင်းကဇည့်ခန်းထဲက မီးဆိုင်း ကြီး
 မှာတန်းလန်းချည်ထားချင်လို့လား၊မတော်ပါဘူးကွာ”
 “ဥဿာ..စကားကောင်းပြောရင် ဝင်ဖောက်တတ်တဲ့
 အကျင့်ကို လျှော့စမ်းကွာ၊ငါ သည်းမခံ နိုင်တော့ဘူး”
 “မင်းပဲ စကားစပြုံး...မင်းပဲ အရင် စိတ်ဆိုးရလားကွ
 ကိုယ့် စကားလဲ ကိုယ် ပြန်ကြည့်ဦး၊အဆုံးမရှိ အစမရှိ
 နဲ့”

“ဆုံးအောင်နားထောင်မှပေါ့၊ဒါ... ခြေဆင်းပဲရှိသေး
 တာကို”

နှစ်ယောက်သား ပြောလက်စ စကားကိုမဆက်နိုင်
 သေးဘဲ အငြင်းအခုန်ကအရင်ဖြစ်နေရတော့သည်။တစ်
 ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနှင့် ကြည့်ကာ
 သတ်မလိုဖြစ် မလိုဖြစ်လာကြပြီးမှ သူ့စကား မဆုံးသေးတာကို
 သတိရသွား သောဟံသာက စိတ်ကိုအရှင်လျှော့ချကာ ...

“ကောင်းကောင်း ပြောနေရင်..ကောင်းကောင်း နား
 ထောင်ကွာ”

ဟံသာ အလျှော့ပေးသွားရပြီဆိုတာ သိလိုက်တာမို့
 ဥဿာကရယ်ချင်သွားသော်လည်းမသိဟန်ဆောင်ကာ နေ
 လိုက်ရပါ သည်။ ဟံသာက သူ့ထက် အများကြီး ပိုပြီး ဒေါသကြီး
 တတ် သည် ဆိုတာဥဿာက ကောင်းကောင်းသိသည်ပဲ။

“မင်း ပြောမှာ ငါ သဘောပေါက်သလိုတော့ ရှိသားပါ
 ကွာ၊မမကို စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင်မင်းတစ်
 ခုခု လုပ်ပေးချင် နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းက ဘာစီစဉ်ချင်လို့လဲ၊ဟိုတစ်ခါ စတော့ချ်ရိုး အစီ
 အစဉ်တော့ မမ ပြူးပြူး ပြဲပြဲ ဖြစ်တာနဲ့ ငါတို့တောင်
 မသွားရဲတော့လို့ ပိုက်ဆံ သုံးထောင် အလကား ဖြစ်ရ

ပြီးပြီ”

“ဒါက မင်းရဲ့ညှပ်ဖျင်းမူသက်သက်ပဲ၊မင်းသာ ဦးနှောက် ရှိရင် စတော့ချိုရှိုးသွားရင်း အစ်ကိုကျော်နဲ့ ဇာတ်လမ်း စခဲ့လို့ အဲဒီနေရာကို မမ ဘယ်လိုမှ သွားရဲမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တွေးမိမှာပေါ့”

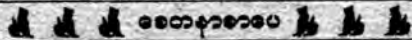
“ဟုတ်ပြီလေ..၊ထားပါ၊ငါက ဦးနှောက်မရှိလွန်းလို့ မတွေးမိဘူးပဲထား၊ ငါ့အစီအစဉ်ကိုမင်းလဲ သိနေတာပဲ၊ မင်းရဲ့ မဟာဦးနှောက်ကြီးက ရောဘာလို့ မတွေးမိတာလဲ”

“ဒါကတော့ မင်း စီစဉ်လာတဲ့ကိစ္စပဲကွ၊ငါက ဘာဝင်ပြီး ပြောခွင့် ရှိဦးမှာလဲ”

ဥဿာက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းကိုသာ တဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ဟံသာကို ပေးစောင်းစောင်း ကြည့်နေပေးလိုက် တော့သည်။

ဒီကိစ္စ မမကိုဘယ်လို ထိခိုက်သွားနိုင်သည်ဆိုတာနဲ့ ယောက်စလုံးမတွေးမိတာ မတွေးမိတာပါပဲ။ အခုမှ သူ့က လူတတ်ကြီးလုပ်ကာ ဥဿာတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အပြစ်ဖို့ နေလိုက်သေးသည်။ ပြောပြန်ရင်လည်း ကိုရွှေဟံသာတို့ အနာပေါ် တုတ်ကျကာ ဆတ်ဆတ်ခါ ဒေါသ ထွက်လေဦးမည်။

“ငါ စကားပြောမယ်ဆိုရင် ဖျက်လိုဖျက်ဆီး သိပ်မလုပ်

နဲ့ဥဿာရာ၊ ငါ့စကားလေးဆုံးအောင်တော့ ပြောပါရစေ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ပြောပါ၊ မမကို ဒီအတိုင်းထားလို့ မဖြစ်ရင် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ပြုတ်ကြော်လုပ်ထားမှာလား...”

မနေနိုင်တာကြောင့် လွတ်ခနဲ ပြောမိပြန်သည် ဥဿာကိုဟံသာက တုပငြင်းခုန် မနေတော့ချေ။ အပြိုင်အဆိုင် ပြောနေရလျှင်လည်း ဒီကောင်က တစ်နေကုန်အောင်ပင်ခုခံချေပနိုင်သည် အစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံသည်ဆိုတာ ဟံသာ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။

“မမ စိတ် အပြောင်း အလဲ ဖြစ်အောင် ခရီးလေး ဘာလေး ထွက်ပေးရရင် ကောင်းမလားလို့”

“မဆိုးဘူးကွ..၊ မင်း အကြံကောင်းသားပဲ၊ ငါတို့လဲ ပျင်းနေ၊ ခရီးထွက်ရရင် ဗဟုသုတလဲရ၊ ပျော်လဲ ပျော်ရတာပေါ့”

“တော်စမ်းပါ..၊ ဗဟုသုတဆိုတာကြီး ထည့်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ မင်းလား..... ဗဟုသုတ ဆိုတာ စာလုံးပေါင်း တောင်မသိတဲ့ ကောင်”

“သူ ကျတော့ သိရှာတာကိုး...၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဗဟုသုတ ဆိုတာ ကြော်စားရတာလား...၊ ဘာဘီကျူး လုပ်စားရတာလား...”

“မဟုတ်ဘူးဟေ့..၊ သကြားလုံးလိုငုံထားရတာ၊ ဥဿာမင်း ပါးစပ်ဝမှာ စကားပြောစနစ်ကို ထိန်းချုပ်တဲ့ ကွန်ထရိုက် တစ်ခု တပ်ထားရင်ကောင်းမယ်”

“မင်းဒေါသတွေကိုလဲ အဲဒီ ကွန်ထရိုက်က တစ်ခါတည်း ထိန်းချုပ်လို့ရရင် ကောင်းမှာပဲ”

“မဖြစ်သေးဘူးကွ၊ မင်းလိုကောင်မျိုးတွေကို ဆုံးမဖို့ အတွက် ငါ့ဒေါသက ရှိထားမှ ကို ဖြစ်မှာ”

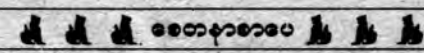
“မင်းလို ဒေါသကြီးတဲ့ သူတွေချည်းပဲ ဆိုရင် လောကကြီးဟာ... ဒေါသငွေတွေနဲ့ ပူလောင်ပြီး နေချင် စရာ ဘယ်ကောင်းတော့မှာလဲ...၊ ငါ့လို ပျော်တတ် နောက်တတ်တဲ့ သူတွေ ရှိနေဦးမှ.. လောကကြီးက သာယာစိုပြည် မှာပေါ့”

“လောကကြီးစိုပြည်လား မစိုပြည်လားတော့မသိဘူး၊ ငါ့ စကားတော့ ပျက်တာ အမှန်ပဲ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကဲ ပြောကွာ၊ မင်းက ခရီးထွက်ချင်တယ် ဆိုတော့ ဘယ်သွားမှာလဲ စီစဉ်ပြီးပြီလား”

“ဘယ်စီစဉ်ရဦးမှာလဲ၊ မင်းနဲ့ အခုမှ တိုင်ပင်မလို့ပေါ့”

“ကျွန်ထီးရိုး သွားမလား”
“ကျွန်ထီးရိုးက ရက်ရှည်မှ နေလို့မရတာ”
“ဒါဖြင့်.. တောင်ကြီး သွားမလား၊ ဟိုမှာ လေးလေးဇော်

တို့ မိသားစုရှိနေတာပဲ”

“လေးလေးဇော် တို့က မမကိုတွေ့ရင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြမှာပေါ့ကွ၊ ကိုယ့်အပူကို သူများတွေ မျှခံနေရမှာ မကောင်းပါဘူးကွာ”

“ဒါဆို... ကျိုကွမိတို့ စက်စဲတို့ဘက်ရော...”

“ဝေးများ ဝေးမလားလို့...”

“မပြောတတ်တော့ဘူးကွာ၊ မင်းကလဲ ဘာပြောပြော ပယ်ချနေတာပဲ၊ မင်းလဲတစ်လှည့်ပြောဦး”

“ချောင်းသာ သွားရင် မကောင်းဘူးလား”

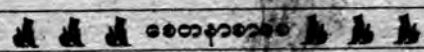
“ကောင်းသားပဲ.....၊ ချောင်းသာမှာ ငါ့ အသိ ရှိတယ်၊ ချောင်းသာကမ်းခြေဟိုတယ်က ကိုသူ့ရလေ၊ သူ့ ကိုအစီအစဉ်အားလုံး လုပ် ခိုင်းလို့ ရတယ်”

ဥဿာက တက်တက် ကြွကြွထောက်ခံလိုက်တာမို့ ဟံသာ မှာတစ်ရန် အေးသွားကာ သက်ပြင်း ချနိုင်တော့သည်။

“နေစမ်းပါဦး... ဒီအစီအစဉ်က မင်းခေါင်းထဲမှာ ရှိပြီး သား မဟုတ်လား...၊ ငါ့ကို သက်သက်ခေါ်ပြီး ဒုက္ခ ပေးတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းသဘောတူနိုင် မတူနိုင်သိချင် လို့ သွေးတိုးစမ်းတဲ့သဘောပါ”

“လုပ်မနေနဲ့ ဟံသာ.....၊ မင်း အကြောင်း ငါ ကောင်း

ကောင်း သိတယ်၊မင်း စဉ်းစား ထားပြီးသားကြီးကို လူ
ကြား ကောင်းအောင် ငါ့ကို တိုင်ပင်သလေး ဘာလေး
နဲ့”

ဟံသာမှာ သူ့ခိုးလူမိခံလိုက်ရတာမို့ မအိမလည်ဖြစ်
သွားရသော်လည်း မထူးတော့မည်အတူတူ မျက်နှာပြောင်
ပြောင်ပင် ထားလိုက်တော့သည်။

ဥဿာ ဆိုတဲ့ကောင်ဟာဝါစဉ်အရသာသူ ထက်တစ်
နှစ်လေးပိုကြီးတာ၊အတွေးအခေါ်ကျတော့ သူ့လောက် ရင့်
ကျက်တာမှမဟုတ်ပါပဲလား။ အမြဲတမ်းသူများကို နောက်ဖို့
ပြောင်ဖို့၊ချောက်ချဖို့လောက်ကလွဲလျှင် တခြားဘာမှခေါင်းထဲ
မရှိတတ်သော အတွေး အခေါ်ခပ်ပေါ့ပေါ့ တိမ်တိမ်ကောင်။

တကယ်ဆိုရင် အဖေအမေတို့ဟာ ဟံသာကို ဥဿာ
ထက် အရင်မွေးခဲ့ကြဖို့ကောင်းတာ။ ဒီလိုဆိုလျှင် ဟံသာလည်း
အစ်ကိုကြီးဆိုသည်နေရာကိုယူပြီး ဥဿာကို ဆူပူဆုံးမလို့ မရ
ပါလား။ အခုကျတော့ဘာပဲပြောချင်ချင် သူကအကြီး၊ကိုယ်က
အငယ် ဆိုသည့် အသိတရားကြီး ခေါင်းထဲ ဝင်ဝင်လာတာမို့
နောက်တွန့်ဆင် ခြင် လိုက်ရတာတွေက မနည်းတော့။

အသက်ချင်းတစ်နှစ်လောက်ကွာပေမယ့် ဖေဖေနဲ့
မေမေရဲ့ အစီအစဉ်ကြောင့်တစ်နှစ်တည်း အတူကျောင်းနေ
ကာ တစ်တန်းတည်းဖြစ်နေကြရတာမို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်

ယောက် ရိုသေ လေး စားမှု ကတော့ မရှိပေ။ ဥဿာကလည်း
အကြီးတစ်ယောက်လို ဟိတ်နဲ့ဟန်နဲ့ မနေတတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ
မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဟံသာထက် အငယ် လို့တောင်ထင်ပြီး ကလေး
လုပ်ချင်နေသေးတာကြောင့် လူကြီး တစ်ယောက်လိုတလေး
တစားနေရာပေးမခံရတာလည်း မဆန်းတော့။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ခါမင်း အကြံအစည်ကိုတော့ငါ
သဘောကျသားပဲ၊ချောင်းသာကိုတစ်နှစ်က သင်္ကြံနဲ့
တုန်းကပဲ ရောက်ဖူးတာ ၊ ရောက်တော့လဲ တည်းစရာ
နေရာကလဲ အဆင်မပြေ၊လူကလဲရှုပ်ဆိုတော့ စိတ်
ပျက်လာတာ၊မကြေပွဲ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်သွားဦး
မယ်လို့ အစကတည်းက စဉ်းစားထားပြီးသား”

မောင်မင်းကြီးသားရယ်၊ကျေးဇူးကြီးပါပေ။ ဟံသာ မှာ
ပြောသာပြောရသည် ဥဿာက ဝူးဝူးဝါးဝါး ထ လုပ်ပြီး ငြင်းပစ်
လိုက်လိုက်တော့ ပွဲပျက်ပြီဆိုပြီး တထိတ်ထိတ်။

ဥဿာဆိုသည်ကောင်က ပြောလိုရတာမဟုတ်။ သူ
စိတ်ထဲ ရှိနေလျှင်တောင်တခြားတစ်ယောက်ကပြောလာလျှင်
ဖျက်လို ဖျက်ဆီး စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ ငြင်းချင်ငြင်းပစ်တတ်တာမျိုး။

ဟံသာကလဲ ဘယ်လို ဖြစ်မှန်းကို မသိ။ အခုတလော
မိဒီယိုကားတွေကြည့်ကြည့်ပြီး ချောင်းသာသွားချင်သည်စိတ်
က ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရအောင် ဖြစ်နေခဲ့တာ။ ဒီအစီအစဉ်ကို

ဆွဲဖြစ် ရာမှာ မမကို စိတ်ပြောင်းလဲ ပျော်ရွှင်လာစေဖို့ ရည်
ရွယ်ချက်ကလေးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပါသည်ဆိုလျှင် သူကိုယ်တိုင်
ရဲ့ သွားချင်စိတ် က ခြောက်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်း ပါဝင်ပါသည်။

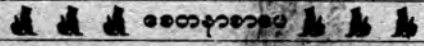
အခုတော့ ဥဿာဆီက သဘောတူညီချက်လည်း
ရပြီမို့ ချောင်းသာသွားဖို့ကိစ္စ အောင်မြင်သလောက်ရှိပြီဟု
စိတ်ဒုံးဒုံးချ နိုင်တော့လေသည်။

* * *

(၉)

“ကိုကိုကြီးကိုမေးကြည့်လိုက်ဦးဒီ ရုပ်အင်္ကျီထည်သွား
မှာလားလို့.. ပုဆိုးဘယ်နှစ်ထည်၊ဘောင်းဘီဘယ်နှစ်
ထည် ယူသွား မှာလဲဆိုတာပါ တစ်ခါတည်း မေးခဲ့ဦး”
“နင်သွားမေးပါလား၊ငါ့ကိုကျားဖင် နှိုက်ခိုင်းနေတယ်”
“ဟဲ့...၊ငါက မီးပူတိုက်လက်စမို့မေးတာ၊နင် မီးပူတိုက်
နိုင်လို့လား”

ဒီလိုမေးလိုက်လျှင်ပင် သုန်ကရှုံ့ ကာမဲ့ကာနှင့်ထွက်
ပြေး တော့သည်။ သုန်တစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုပဲ၊အိမ်တွင်းမူကိစ္စ

တခြားဘာခိုင်းခိုင်းမညည်းညူတတ်ပေမယ့် မီးပူ တိုက်ဖို့ အတွက်ကျတော့သေလောက်အောင်ကို စိတ်ပျက်တတ်တာ။ မတတ်သာလို့ တိုက်ရပြီဆိုလျှင်လည်းဘယ်တော့မှ စနစ်စနစ်ရန် ရန် မရှိ။ တွန့်လိပ် ကြေမွ ကာ ခေါက်ရိုးကလည်း မသေမသပ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိ။

“ကိုကိုကြီးကဒီလောက်စိတ်ညစ်နေရတဲ့ဥစ္စာ၊ ချောင်း သာသွားဖို့တောင်မနည်း ပြောယူရတာ၊ ဘာယူသွား မလဲမေး နေ လဲ စိတ်မဝင်စားတဲ့အပြင် ကံကောင်းရင် စိတ်အဆိုးတောင်ခံရ နိုင်သေးတယ်”

သုန်က မှုန်နဲ့ တာဝန်ချင်းလည်း လဲမယူနိုင်တာမို့ ကိုကိုကြီးကို သွားမေးဖို့သာစိတ်ဆုံးဖြတ်လျက် ထွက်လာရ သော်လည်း ကျောပူခေါင်းကြိမ်းလှတာမို့ပါးစပ်က ဖျစ်တောက် ဖျစ်တောက် တစ်လမ်းလုံး ရေရွတ်လာလေသည်။

“ကိုကိုကြီး မှုန်က မေးလိုက်တယ်... ဒီ ရှုပ်အကျီ ထည့် သွားမှာလားတဲ့၊ ပြီးတော့ ပုဆိုးနဲ့ဘောင်းဘီရော ဘယ် နှစ်ထည်ယူမှာ လဲတဲ့”

“ဟာကွာ ... လန့်သွားတာပဲ၊ ဘာတွေလာမေးနေတာ လဲ... ဒီခရီး သုန်တို့စီစဉ်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ဘာ သာ စီစဉ်ပြီး ထည့် ပေးကြပေါ့”

ကိုကိုကြီးရဲ့ လေသံမာမာကြီးက ချက်ချင်းဆိုသလို

တုန့် ပြန် ထွက်လာတာကြောင့် သုန်မှာကိုယ်လေး ကျုံ့ ခနဲပင် ဖြစ် သွားရကာ မျက်နှာလေးငယ်သွားရလေသည်။

ဒေါ်ရွှေမှုန်တို့က ဒီအရေတွေကိုကြိုမြင်လို့ မီးပူတိုက် ဖို့တာဝန်ကြီးကို သူယူပြီးစကားလေး တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းလောက် သာ မေးရသည်။ အမြင်အားဖြင့်ကြည့်လျှင်တော့ခပ်ပေါ့ပေါ့ဟု ထင်ရသောတာဝန်ကို သုန်ထံ လွှဲအပ်လိုက်တာ ဖြစ်ရမည်။

ကိုကိုကြီးဟာ အခုတလော အလွယ်တကူနဲ့ စိတ်တို တတ် လွန်းနေတာ၊ သဘောကောင်းလွန်းသော ငြိမ်းချမ်းသိမ် မွေ့ လွန်းသော၊ ညီမတွေအပေါ် အလိုလိုက်အလျှော့ပေးလွန်း သော ကိုကိုကြီးဟာ အခုအချိန်မှာတော့ အရင်ပုံစံနဲ့ဆန့်ကျင် ခြားနားစွာ ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတော့ တာ။

သုန်မှာကိုကိုကြီး ရဲ့ အအော်အငေါက်ခံရတာအတွက် ဝမ်းနည်းအားငယ်မိသလို ကိုကိုကြီးတစ်ယောက်မူလအနေ အထားကနေ လုံးဝပြောင်းလဲသွားရခြင်းအတွက်လည်း စိတ်မကောင်း ခြင်းကြီးစွာဖြစ်ရပါသည်။

ကိုကိုကြီးအတွက်ပြေရာပြေကြောင်းဖြစ်စိမ့်သောငှာ ခရီးထွက်ဖို့စီစဉ်ရတာ မှန်ပေမယ့် ကိုကိုကြီးက ညီမတွေ ပူဆာ လွန်းလို့မတတ်သာစွာလိုက်ပို့ရသည့် ပုံသာပေါက်လျက် လုံးဝ စိတ်ပါဝင်စားခြင်းလှိုက်လှဲတက်ကြွခြင်းကတော့မရှိချေ။

သုန်နဲ့ မှုန်တို့နှစ်ယောက်သား ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး အဝတ်တွေ ထည့်ကြ၊ ပစ္စည်းတွေစုဆောင်းကြ လုပ်နေသော်လည်း ကိုကိုကြီးကဖြင့် ဒီခရီးသွားဖို့ အစီအစဉ်မှာသူ လုံးဝ မပါဝင်သည် ပုံစံမျိုးနဲ့ အေးခဲငြိမ်သက်လျက်သာ ရှိလေသည်။

“ကိုကိုကြီး ကားထဲခတ်ဆီဖြည့်ဖို့ ကိစ္စလေးတော့ ကိုကိုကြီး လုပ်ဦးနော်”

မပြောသာ ပြောသာ ပြောလိုက်သေးသည် သုန်ကို ကိုကိုကြီးက မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်သော်လည်း ဘာအဖြေစကားမှ တော့ ပြန်မပေးချေ။ ကိုကိုကြီးရဲ့ မျက်နှာတည်ကြီးကို ကြည့်ကာ သုန်မှာ ဘာမှထပ်မပြောရဲတော့ဘဲ ကုပ်ကုပ်လေးသာ လှည့်ထွက်လာခဲ့ရလေသည်။

* * *

(၁၀)

“မမရေ.... ကျွန်တော်တို့ ခရီးသွားရင် ယူသွားဖို့ နေကြာစေ့တွေရယ်၊ အချဉ်ထုပ်တွေရယ် ဝယ်လာတယ်၊ တံဆိပ်ကတော့ အစုံပဲ၊ မမ ကြိုက်မလား မကြိုက်ဘူးလား ကြည့်လိုက်ဦး
မမ ဒုတင်ပေါ် မုန့်ထုပ်ထည့်ထားသည် အိတ်ကို တင်ပေးလိုက်သော်လည်း မမက ဟံသာကို မျက်နှာသေလေးနဲ့သာ လှမ်းကြည့်ပါသည်။
အရင်ကဆိုလျှင်တော့ မမတို့ဒီလို ဘယ်နေလိမ့်မလဲ။

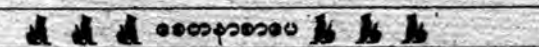
ဥဿာဖြစ်ဖြစ်၊ဟံသာဖြစ်ဖြစ် အချဉ်ထုပ်ဝယ်လာပြီဆိုလျှင် ရောက်ရာအရပ်ကနေအနားကိုဝုန်းခနဲရောက်အောင်လာကာ မုန့်ထုပ်ကိုအပြေးလုယက်သွားတတ်စမြဲ။

မမက အချဉ်ထုပ်ဆိုအသေအလဲကြိုက်တတ်တာ။ဟံသာနဲ့ဥဿာတို့မှာမမဆီက တစ်ခုခုတောင်းဆိုစရာရှိလျှင်ဖြစ်စေ မမစိတ်ဆိုးနေလို့ချော့ချင်သည့်အခါမှာဖြစ်စေအချဉ်ထုပ်တွေဝယ်လာတတ်ကြတာ။အချဉ်ထုပ်သာ မြင်လိုက်လို့ကတော့ မမထဲက သူတို့လိုချင်တာမှန်သမျှအကုန်ရသည်။စိတ်ဆိုးနေလျှင်လည်း ချက်ချင်းပြေလည်မှုရသည်။မမတို့က အဲဒီလောက် အထိ အချဉ်ထုပ်ဆိုမက်မောတာ။

ဒီတစ်ခါကျတော့ အချဉ်ထုပ်တွေ၊နေကြာစေ့တွေ၊ ဖရုံစေ့တွေ တစ်ထုပ် တစ်ပုံးကြီး ရှေ့ ရောက်လာတာတောင်မှ မစားကောင်း သည့်အရာတွေအလား မျက်နှာသေကြီးနဲ့ စိတ်မပါ လက်မပါ ဖြစ်နေလိုက်ပုံမှာ သူများ သဘောကျမလားလို့ မျှော်လင့်တကြီးဝယ်လာရသူအတွက် အားတက်ဖွယ်ပင်ကောင်းလှတော့ သည်။

“ချောကလက်တော့ဝယ်လာမလို့ပဲ၊ဒါပေမယ့်..လမ်းမှာနေပူရင်အရည်ပျော်သွားမှာ စိုးလို့ဝယ်မလာတော့ဘူး”

ဘယ်လိုလဲ။မမကို ဘာနဲ့မှဆွဲဆောင်စည်းရုံးလို့မရ

တော့ပါလား။အရင်က မမကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့သည့် အစားအသောက်တွေ၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေဟာ အခုအချိန်မှာတော့ မမရဲ့ စိတ်ကို ရွှင်လန်းတက်ကြွအောင်ဘယ်လိုမှ မကြိုးစားနိုင်တော့ဘဲရှိသည်။

ဟိုတုန်းကလည်း မောင်နှမတစ်တွေ ခရီးထွက်ကြတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။သူတို့မောင်နှမတစ်တွေကခရီးထွက်ဝါသနာပါရာမှာတူညီကြတာကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း နေရာအတော်များများကို နှံ့စပ်အောင် ရောက်ဖူးကြတာ။တစ်နှစ်ကဆိုလျှင် ပါပါနဲ့မာမာရှိသည့် စင်ကာပူ ကိုတောင်အလည်လိုက်သွားကြသေးသည်။ထိုခရီးစဉ်တွေတိုင်းမှာ အတက်ကြွဆုံးလူက မမသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

ခရီးထွက်တော့မည်ဆိုကတည်းက မမမှာ တစ်ပတ်လောက်ကတည်းက စကာ အဝတ်အစားတွေစုလိုက်၊စိတ်တိုင်းမကျသေးလျှင် အသစ်ဝယ်လိုက်၊စားစရာတွေဝယ်လိုက်၊လုပ်လိုက်၊မျက်နှာသုပ်ပဝါ၊သွားတိုက်ဆေး၊ဆပ်ပြာ၊ပန်းကန်ခွက်ယောက်ကအစအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ ရှာရှာဖွေဖွေ စုဆောင်းလိုက် မပြီးနိုင်။ခရီးထွက်ခါနီးအထိ သူ့မှာ ဘာလေးယူသွားရရင်ကောင်းမှာလဲ ဆိုပြီး ပြေးပြေးယူနေတတ်တာ။ဥဿာနဲ့ဟံသာတို့ နှစ်ယောက် သယ်မည့်ပစ္စည်းက ခရီးဆောင်အိတ်အလတ် စား တစ်အိတ်စီလောက်ဆိုလျှင် မမ သယ်သွားမည့်

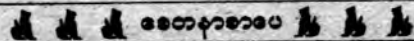

ပစ္စည်းတွေက လုပ်ဂေ(ချ)ကြီးတစ်လုံး၊ခြင်းတောင်းတွေ၊
အိတ်သေးတွေ၊ပလပ် စတစ်အိတ်တွေ စုံ ပလုံစီနေအောင်
ပါဝင် တတ်တာ။

ဒီတစ်ခါခရီးထွက်ဖို့အတွက်ကျတော့ ဥဿာနဲ့ဟံသာ
တို့နှစ်ယောက်ကသာ ပြေးလွှားစီစဉ်လိုက်၊စိတ်ကူးတည့်ရာရာ
လေးတွေထည့်ယူ သိမ်းဆည်းလိုက် လုပ်နေသော်လည်း မမရဲ့
တက်ကြွသောပါဝင်မှုရယ်လို့တော့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိချေ။အ
ဝတ်အစားတွေတောင်မှ မထည့်ဘဲနေလွန်းလို့ အိမ်ဖော်ကောင်
မလေး ချောချော ကို အထည့်ခိုင်းရတာ။

မမ ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ကာဥဿာနဲ့ဟံသာမှာအသည်း
လည်း ယား၊စိတ်ဓာတ်လည်းကျလှလေသည်။မမ အတွက်နဲ့သူ
တို့မှာ ဒီလောက်ဝိုင်းဝန်းတက်ကြွပြနေတာတောင်ကယက်
ရှင်ဖြစ်သည့် မမက စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို မလှုပ်တခြောက် လှုပ်
တခြောက် ဖြစ်နေသည်အခါ ကျန်သည် လူတွေမှာဘယ်
လောက် အားတက်ဖွယ် ကောင်းတော့မလဲ။

“မမ မိတ်ကပ်လေး၊နုတ်ခမ်းနီလေး၊ဘီးလေး၊ ကလစ်
လေးတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ထည့်ထားဦးနော်..၊တခြား
ကိစ္စတွေအားလုံး တော့ကျွန်တော်တို့တာဝန်ယူပြီးပြီ”
မမကကျောက်ရုပ်ကလေးလိုပဲ မတုန်မလှုပ်ငြိမ်သက်
မြဲ ငြိမ်သက်လျက်။ဟံသာမှာ မမကို ပခုံးနှစ်ဘက်က တင်း

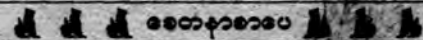
တင်းဆုပ် ကိုင်ကာ ဆွဲလှုပ်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်ကို မနည်းကြီးပဲ
ထိန်းသိမ်း ထားလိုက်ရပါသည်။

“ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း နိုင်ငံခြားက ပါလာတဲ့ ကင်မ
ရာ အသစ်ပုံဆန်းလေးတွေ့တာနဲ့ တောင်းလာခဲ့တယ်၊
ဖလင်ငါးလိပ်လဲဝယ်ထားပြီးပြီ၊လောက်ပါတယ်နော်”

“အင်း...”

ဘာပဲပြောပြော အင်း... ဆိုသည်စကားတစ်ခွန်းက
လွဲလျှင်ဘာမှပြောချင်စိတ်ရှိတော့မည်ပုံမပေါ်သော မမကို
ဟံသာလည်း နောက်ဆုံးတော့ စိတ်ပျက်လက်လျှော့လိုက်ရပါ
သည်။ တကယ် ခရီးထွက်ဖြစ်သည်အချိန်ကျတော့မှသာ မမ
တစ်ယောက် စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားပါစေလို ဆုတောင်း
ရတော့မှာပါပဲ။

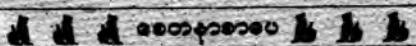
* * *

(၁၁)

ရန်ကုန်မြို့ပြင်က ထွက်လာကတည်းက မှုန်နဲ့သုန်တို့ နှစ်ယောက်သားကက်ဆက်တွေဖွင့်၊ သီချင်းတွေ လိုက်အော်ဆို၊ စကားတွေကျယ်လောင်ကျယ်လောင်ပြောလျက် ဆူညံပွက်လော ရိုက်လာသော်လည်း ကိုကိုကြီးကတော့ အရှုပ်တစ်ရှုပ်ချထားသလို ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာ ပါလာလေသည်။

ခါတိုင်း ခရီးထွက်ကြလျှင် မှုန်တို့သုန်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်နဲ့အတူ ကိုကိုကြီးအသံကလည်း သံပြိုင်ထွက်နေကျ။ ကိုကိုကြီးကလည်း ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်နဲ့ပဲ ငယ်ငယ် က

တည်းကပေါင်းလာရတာမို့ သူတို့တစ်တွေမှာ မောင်နှမတွေနဲ့ မတူဘဲ ညီအစ်ကိုတွေလို၊ ညီအစ်မတွေလို တစ်ပြေးညီပေါင်းလာကြတာ။ မှုန်နဲ့သုန်တို့ ပျော်တတ်သလောက်ကိုကိုကြီးကလည်း ပျော်တတ်တာပဲမို့ ခရီးတစ်ခါထွက်လျှင် မောင်နှမတွေ တက်ညီလက်ညီဆူညံသောင်းကျန်းနေကျ။

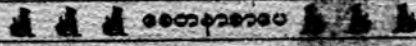
ဒီတစ်ခေါက်ခရီးထွက်ရာမှာတော့ မှုန်နဲ့သုန်ကရှေ့က ဆူညံပြနေသလောက်ကိုကိုကြီးက တကယ်ကိုကျောက်ရုပ်။ ကားပေါ်မှာကိုကိုကြီးကို ခေါ်တင်မလာဘဲ ကစားစရာ မွေးပွဲဝက်ဝံ ရုပ်ကြီး ခေါ်တင်လာတာကမှနည်းနည်းပါးပါး လှုပ်ဖော် ရှားဖော်ရ လေ လိမ့်ဦး မည်။

မှုန်နဲ့သုန်တို့မှာ ကိုကိုကြီးများပျော်လာလိမ့်မလားလို့ ရယ်စရာတွေ ပြောဆိုနေရသော်လည်း ရည်ရွယ်သည်သူကမှ စိတ်မပါလေသော အခါပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ပဲ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ စကားမဆက်နိုင်ဖြစ်ဖြစ်သွားရပေါင်းလည်း မနည်းတော့ပြီ။

“ဟဲ့... မှုန်၊ နောက်ကကားကရန်ကုန်အထွက်ကတည်းက တို့နောက်က တောက်လျှောက်ပါလာတယ်တော်”

“သူတို့လဲ ချောင်းသာသွားမှာလားမှ မသိတာ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ လမ်းကအဝေးကြီးရှိသေးတာ၊ သူတို့တွေ တစ်နေရာရာမှာ ကျန်ချင်ကျန်ခဲ့မှာပေါ့”

“မကျန်ခဲ့နိုင်ဘူး...ကား ပုံစံကိုလဲ ကြည့်ဦး...ခေါင်မိုး ကယ်ရီယာပေါ်မှာ ခရီးဆောင်အိတ်တွေ အပြည့်တင် ထားတာ၊ခရီးသွား တဲ့ကားပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ခရီး သွားတဲ့ကား ဖြစ်တိုင်းရော ချောင်းသာသွားတဲ့ ကား ဖြစ်ရရောလား...လမ်းမှာမြို့တွေရွာတွေအများ ကြီးအနည်းဆုံး ပုသိမ်သွားတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ”

“မဟုတ်ဘူးဟာ၊ချောင်းသာသွားတဲ့ကားဖြစ်ကို ဖြစ်ရ မယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

နစ်ယောက်သား နေရင်းထိုင်ရင်းကငြင်းခုန်စရာ တစ်ခုခုသွားကာမဆုံးနိုင်အောင် အငြင်းအခုန်လုပ်ကြပါလေ တော့သည်။

“လောင်းမလား”

“လောင်းမယ်လေ ၊ချောင်းသာမှာ အဲဒီ ကားနဲ့မတွေ့ ရင် နင်ငါ့ကိုဘာပေးမလဲ”

“နင်ကြိုက်တာတောင်းပေါ့၊တကယ်လို့တွေ့ရင် ငါ့အ ဝတ်တွေကို တစ်လ လုံးလုံး နင် မီးပူတိုက်ပေးရမယ်”

“အမှုန်နော်... ၊နင်မဟုတ်တာမပြောနဲ့၊တခြားကြိုက် တာ ခိုင်း၊မီးပူဆိုတာကြီးတော့စကားထဲမပါစေနဲ့”

“အလို...၊လောင်းတယ် ဆိုကတည်းက ကိုယ် ကြိုက်

တာကိုယ်လောင်းကြတာပဲ၊နင်လဲ ကြိုက်တာခိုင်း၊ ငါ လဲကြိုက်တာ ခိုင်း မှာပဲပေါ့”

“မရဘူးဟာ ၊မီးပူတိုက်တာကလွဲရင် တခြားဘာပဲခိုင်း ခိုင်း၊အကုန်ရတယ်၊တစ်ခုခုဝယ်ပေးရမယ် ဆိုရင်လဲ ရတာပဲ”

“ငါက မီးပူ လောင်းကြေးပဲ ကြိုက်တယ်”

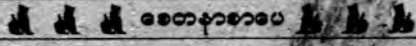
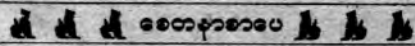
မှုန်တမင်ညစ်နေပြီဆိုတာသိလိုက်တာကြောင့် သူနဲ့ မျက်နှာလေးက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် သူနဲ့မှုန်သွားရလေ သည်။

“တကယ်ပဲဈေးဆစ်လို့မရတော့ဘူးလားဟာ”

“မရတော့ဘူး”

“ဒါဆိုလဲပြီးရော၊ငါကတော့ လုပ်အားနဲ့ မနှိပ်စက်ဘူး၊ ဟိုရောက်ရင် ကျောက်ပုစွန်မနက်စာညစာ ဝယ်ကျွေး ရမယ်

သူနဲ့လိုပဲမှုန်မျက်နှာလေးလဲ မှုန်မှုန်မိုင်းမိုင်းဖြစ်သွား ပြပါလေသည်။ကျောက်ပုစွန်ဆိုတာကအနည်းဆုံးတစ်ပွဲထောင် ငါးရာလောက်ရှိမှာ။မနက်ညနှစ်နပ်စာဆိုလျှင် သုံးထောင် လောက် ကုန်သွားပြီ။သုံးထောင်ဆိုတာခပ်သင့်သင့် ရယ်ဒီမိတ် အကျိုတစ်ထည်စာ ဒါမှမဟုတ် စိန်မိုက်ကယ်ရာချည်တစ်ကွင်း စာတော့ ကောင်းကောင်းရသည်။

ပိုက်ဆံ နှမြောတတ်သော၊ အထူးသဖြင့် စားရေး
သောက်ရေးအတွက် ငွေကုန်မခံတတ်သော မှုန်အတွက်အစား
တစ်ခုကိုတန်ဖိုးကြီးကြီးပေးဝယ်ရမည်အရေးဟာ ထိခိုက်
နစ်နာစေတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“နင့် လောင်းကြေးကြီးက မဟုတ်သေးပါဘူးဟာ၊ အ
စားအသောက်ကိစ္စကြီးကတော့ မမှိုက်ပါဘူး၊ တခြား
ပစ္စည်း တစ်ခုခု ဝယ်ခိုင်းတာကမှ အဖတ်တင်ကျန်ခဲ့
မယ်”

“ပစ္စည်းကဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါကကျောက်ပုစွန်ပဲ စား
ချင်တာ၊ နင်လဲ မီးပူကမလျှော့သလိုငါလဲ ကျောက်ပု
စွန်က မလျှော့ဘူးပဲ”

“အေး... ပြီးရောလေးနင်ဒီလောက်ဆန္ဒရှိနေမှတော့
စားသာစား သေအောင်စား၊ ဟင်း... အစားပုပ်မ၊ နင်
သေရင် လူပြန်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး... ဘီလူးဖြစ်လိမ့်
မယ်”

“ငါသာဘီလူးဖြစ်လို့ကတော့နင့်ကို ရေစင်စင်ဆေးပြီး
အရင်ဆုံး ကုပ်ချိုးစားမှာ”

“ရေစင်စင်ဆေးမယ်ဆိုတာက ဘာသဘောလဲ”

“သန့်ရှင်းစေချင်တဲ့သဘောပဲ၊ နင်က ရာသီဥတုလေး
နည်းနည်းအေးပြီလားဆို ရေက တစ်နေ့တစ်ခါပဲ ချိုး

တော့တာ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ညစ်ပတ်တယ်၊ မစား
ခင်ကို ရေကိုတစ်တိုင်ကီလောက် ကုန်အောင်ဆေးပစ်
မှ...”

“ခွေးမ... အညစ်စုတ်မ၊ နင့် ဘာသာ အစွယ်ပေါက်
အောင် အစားသောင်းကျန်းတာကိုများ ငါ့ကိုစော်ကား
ချင်သေးတယ်၊ ကိုကိုကြီးရေ... ဒီမှာ ကြည့်ပြောပါဦး၊
ကိုကိုကြီး ညီမက မှုန် ကို အသားလွတ်ကြီး တိုက်ခိုက်
နေလို့”

ကို အ
က
ပ
ရန်

မှုန်က သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းကြွက်စီညီနေသော
သကစကားဝိုင်းထဲမှာ ကိုကိုကြီး ပါဝင်လာစေဖို့ အတင်းကာရော
အရှေ့ထည့်လိုက်သော်လည်း ကိုကိုကြီးကဖြင့် အလိုက်သင့်အလျား
ရန် သင့်ပါမလာပါ ချေ။ ပါမလာသည်အပြင် နားငြီးလိုက်တာကွာ
ဆိုသည်ညည်းညူ သံပါတစ်ဆက်တည်း ထွက်လာတာမို့ နှစ်
ကာယောက်သား တစ် ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ
လည်းစပ်ပိတ်ငြိမ်သက်သွား ကြရလေသည်။

ကိုကိုကြီးစိတ်ညစ်မှာစိုးတာကြောင့်အသံ သိပ်မထွက်
ရဲကြသော်လည်း တစ်လမ်းလုံး နောက်ကပါလာသည် ကားရဲ့
အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ကာ တိုးတိုးလျှိတ်ကျိတ်တော့
ခြင်းခုန်နေ ဖြစ်ကြ သေးလေသည်။

* * *

(၁၂)

“ကက်ဆက်သံ နည်းနည်းကျယ်လိုက်ဦးကွာ၊မင်း
ထားတဲ့ ညောင်ညက်ညက် အသံနဲ့ ကားမောင်းရ၊
ဖီး မလာဘူး ကွ”

“နားအူတယ်ကွ၊ကက်ဆက် ဆိုတာ ငြိမ်ငြိမ် ညောင်
ညောင်း လေး ဖွင့်ပြီး နားထောင် ရမှ အရသာ ရှိတာ၊
မင်းလို ငရုတ်သီး ထောင်းတဲ့အသံ၊အုန်းသီးခွဲတဲ့ အသံ
တွေ နားထောင်ရရင် နားပင်းဖို့ပဲ ရှိလိမ့်မယ်

“ကောင်းသားပဲ၊ဒါဆို ဒီတစ်ခါဒီထက်ပို မော်ဒယ်မြင့်

တဲ့ ကားကက်ဆက် လဲတပ်လိုက်မယ်”

“စိတ်ပုပ်ကောင်၊မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ဒီမှာ မမ
ရေကျွန်တော့်ကိုဥဿာ မကောင်းကြံစည်နေတယ်”

ဟံသာက အော်ဟစ်တိုင်တမ်းကာ စကားဝိုင်းထဲ မမ
ကို အတင်းဆွဲထည့်လိုက်သော်လည်း သူတို့ရဲ့ ကျောက်ရုပ်မမ
ကတော့ ဖြင့်အသံလေးတစ်ချက်တောင်ထွက်မလာရှာပါ။

အမှန်တော့သူတို့ညီနောင် ဒီတစ်ခါ အော်ကျယ်ဟစ်
ကျယ်ရန်ဖြစ်နေကြခြင်းမှာ တကယ်စိတ်ပါလွန်း လို့မဟုတ်ပါ။
ရန်ကုန်က စထွက်လာကတည်းက အဝတ်ထုပ်တွေနဲ့မခြား ငြိမ်
သက် တိတ်ဆိတ်စွာပါလာသည် မမကို အပြောင်းအလွဲ အလှုပ်
အရှားလေး ဖြစ်စေချင်လွန်းလို့စကားမရှိ စကားရှာပြီး ကြံဖန်
ရန် ဖြစ်ပြ နေကြတာ။

သူတို့ဖြစ်နေကြလည်းပိုတော့အပိုပါပဲ။မမက သူတို့စ
ကား ကိုလည်း စိတ်မဝင်စား၊ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းတွေကို
လည်း စိတ်မဝင်စား၊အိပ်ငိုက်နေတာလည်းမဟုတ်ဘဲ ကြောင်
တောင်တောင်မျက်ဝန်းသေတွေနဲ့ ငေးငေးဝိုင်ဝိုင်ကြီးဖြစ်နေလို့
နေမြဲ။

“ဟံသာရေ..၊ရှေ့ကားကိုကြည့်စမ်း၊အမိုးပေါ်မှာခရီး
ဆောင်အိတ်တွေနဲ့ ဘယ်သွားမလို့လဲမသိဘူးကွ”

“ဟုတ်တယ် ငါလဲ ကြည့်နေတာ၊ရန်ကုန် အထွက် က

တည်းကသတိထားမိတယ်ကွ၊ကြည့်ရတာ ချောင်းသာ သွားကြမှာ ထင်တယ်”

“မင်းကလဲ အပိုတွေပြောနေပြန်ပြီ၊ချောင်းသာ တော့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့ကွ၊တခြားနေရာသွားတာလဲ ဖြစ်နိုင် တာပဲ”

“အေးလေ ...၊တခြားနေရာဖြစ်နိုင်သလို ချောင်းသာ ရော...မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊တစ်လမ်းလုံး ငါတို့နဲ့ အဖော် တောင် ရသွား ဦးမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ရန်ကုန်အထွက်ကတည်းက ဆုံ ပြီး ခရီးဆုံး အထိအတူ သွားရ လောက်အောင် တိုက် ဆိုင်တာမျိုး မရှိနိုင် ပါဘူး”

“ရှိတော့ရော ... ဘယ်လောက်ထူးဆန်းမှာမို့လို့လဲ၊ လူ တွေ သွားတဲ့လမ်းမှာ လူတွေဆုံတာပဲ”

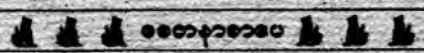
“မဟုတ်နိုင်ဘူးကွာ”

“ဟုတ်နိုင်တယ်ကွာ”

“ဒါဖြင့်လောင်းမလား”

ငြင်းရင်းခုန်ရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း အရှိန်ရလာကြကာ နောက်ဆုံးကျတော့လောင်းကြေးစားကြေး ထပ်မိုအထိဖြစ်လာ လေတော့သည်။

ဥဿာနဲ့ ဟံသာတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်က

ဒီလိုပဲပြဿနာ တစ်ခုအပေါ်မှာကြည့်မြင်သုံးသပ်ပုံချင်း၊ထင် ကြေးပေးပုံချင်း ဘယ်တော့မှမတူတတ်။တူပြန်တော့လည်း ကိုယ် မှန်တယ်၊သူ မှားတယ် ငြင်းခုန်ကြကာ ပြဿနာ တော် တော်နဲ့မပြီးပြန်။နောက်ဆုံးကျလျှင်တော့ လောင်းမလား၊ဘာ ကြေးလဲ ဆိုသည်အခြေအနေ အထိဆိုက်ရောက်ရသည်ချည်း။

“လောင်းမယ်လေ ဘာကြေးလဲ”

“ကြိုက်တာပြောပေါ့”

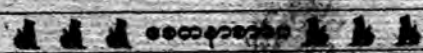
“ကောင်းပြီလေ...၊ဒါဆိုရင်ဟိုမှာနေတုန်း မင်း ငါ ခိုင်း တာ ဘာမဆိုလုပ်ပေးရမယ်၊ဖြစ်မလား”

“ဘာမဆို...ဆိုတာကြီးကတော့ မကောင်းသေးပါဘူး၊ မင်းက မဖြစ်နိုင်တာတွေ ခိုင်းနေရင် ဘယ်လို လုပ် မ လဲ”

“သိပ်ကြီးတရားလွန်တာတွေမပါစေရဘူးကွာ၊ ဥပမာ အဝတ်လျှော်ပေးဖို့၊ပန်းကန်ဆေးပေးဖို့ ဒီလောက်ပဲ”

“အေး..... သိပ် တရားလွန် မဟုတ်ရင်တော့ ရမယ်၊ နောက်တစ်ခုက တစ်ချိန်လုံးခိုင်းမနေရဘူး၊ကိုယ်လုပ် နိုင်တာကိုတော့ ကိုယ် လုပ်ရမယ်”

“အေးပါကွာ...၊ဒါတော့ မင်းပြောနေစရာတောင်မလို ဘူး၊ငါကလဲ လောင်းကြေး ရှိလို့သာကြံဖန် ခိုင်းရမှာ၊ ကိုယ့်အလုပ် သူများ လုပ်ပေးရတာများ မကြိုက်လိုက်

သမ္မာ...”

ဒါနဲ့များတောင်သူများကို အကြောကြီးနဲ့ခိုင်းချင်နေသေးသည့် ဟံသာကို ဥဿာက ယောက်ျားမျက်စောင်း ထိုးလိုက်မိပါသည်။

ဟံသာဆိုတဲ့ကောင်ဟာချေးထူလိုက်တာလည်း နှစ်ယောက်မရှိပြီတော့ အပါးခိုချင်လိုက်တာလည်း သူ့အပြင်မရှိ။ ပြောလိုက်ရင်တော့ သူများလုပ်ပေးတာ စိတ်တိုင်းမကျဘူးလေးဘာလေးနဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုရေသာခိုလိုက်ရမလဲ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကို ဘယ်သူ့အပေါ် ဘယ်လိုလွဲချလိုက် ရမလဲ ဆိုတာကိုပဲ ထာဝစဉ် စဉ်းစားနေတတ်တာ။

“ကဲ...ပြောမင်းရော ဘာကြေးလဲ”

“ငါကတော့မင်းလောက်ပြဿနာ မရှာဘူး၊ ဟိုရောက်ရင် မနက်စာ ညစာ ထမင်းဆိုင်မှာသွားစားတာက လွဲလို့ ဟိုတယ်မှာနေတုန်း ငါ ဝယ်စားသမျှ မင်း ဒိုင်ခဲရှင်းရမယ်”

“အလို... မင်းလိုအစားပုပ်ကို စားသမျှ ဒိုင်ခဲရှင်းရင် ငါမို့ရောပေါ့၊ မင်းကတော့ ပင်လယ်တစ်ခုလုံးက ထွက်သမျှ ငါတွေ တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခဲ စား..... ဆိုရင် တောင်စား မယ့် ကောင်”

“ဒါကတော့... လောင်းကြေးပဲလေ၊ မင်းလဲမင်းကြိုက်

တာ လောင်းပြီးပြီပဲ၊ ကိုယ့်စကားကိုယ် ယုံတယ်ဆိုရင် လောင်းကြေး ထပ်ရဲရမှာပေါ့”

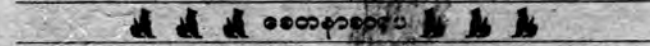
ဟံသာက တွေခနဲ စဉ်းစားသည်။ ဥဿာဆိုတဲ့ကောင် အစား ပုပ်တာကတော့ ပုပ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူလဲလူသား စင်စစ်ပဲဟာ၊ ဘီလူးမှ မဟုတ်တာ၊ အစား စားသည်ဆိုလျှင်တောင် ဘယ်လောက်တော့စားနိုင်မှာလဲ။ ကိုယ်ကနိုင်လျှင် ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး သူ့အပေါ် အနိုင်ကျင့်ဖို့ လိုကျရမှာနဲ့ ယှဉ်လျှင် ပိုက်ဆံ ကုန်တာကမပြောပလောက်ဘူးထင်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ငါသဘောတူတယ်၊ မင်းနိုင်ရင် မင်းစားသမျှ ငါရှင်းမယ်၊ ငါနိုင်ရင် ငါခိုင်းသမျှ မင်းလုပ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“အေး... ဒါပဲ”

လောင်းကြေးကို သဘောတူ လက်ခံသည့် အနေနှင့် နှစ်ယောက်သား ဖြန်းခနဲနေအောင် လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြလျှင် နောက်ခန်းမှာကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်ငြိမ်လှေးလိုက်ပါလာသည့် မမက ဆတ်ခနဲလှုပ်သွားကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဘာမှမပြောချင်တော့သလိုနှင့် ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားလေတော့ သည်။

* * *

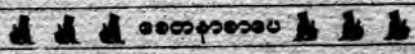

(၁၃)

“ဟိုး...ဟိုး”

အော်သံတွေဆူညံသွားသည်။ ရှေ့ကနေ မဆင်မခြင် ဆုတ်ချလာသော ဝက်ဂင်အဖြူရောင်ကားလေးက ဘရိတ်အုပ်သံ ဆူညံစွာ နဲ့ရပ်တံ့သွားလျက် နောက်ကနေ ဖြတ်ဝင်ဖို့ပြင်လိုက်သော ဆာဖို အနီရောင်ကားလေးကလည်း တစ်ဘက်သို့ ခေါင်းတိမ်းကာ ပုံပျက် ပန်းပျက် ရပ်တံ့သွားရလေသည်။

ကားနှစ်စီး ရပ်တံ့သွားကြသည် အချိန်မှာ နှစ်စီး ကြားက နေရာလွတ်သည် လက်တစ်ဝါးစာပင် မကျန်ချင်တော့။

“ကံကောင်းလို့ကွာ... တိုက်တော့မလို့...”

“ရှေ့က ကားက မဆင်မခြင် ဆုတ်ချလာတာကိုး”

“နောက်က ကားကလဲ အတင်း ဖြတ် ဝင်တာပဲ၊ ခဏ.. စောင့် နေလိုက်ရင် ရသားနဲ့”

အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေကြသော လူတွေရဲ့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ငြင်းခုန်သံတွေ ထွက်လာကြသလို ကားနှစ်စီးထဲမှ လူလေး ယောက် ဆင်းလာကြလေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဒီမှာ ကားဘက်ခံ ဆုတ်နေတာ မမြင်ဘူးလား”

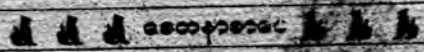
“မြင်ဖို့ မလိုဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တို့က တည့်တည့်သွားနေတဲ့ ကား၊ နောက်ဆုတ်လာတဲ့ ကားကသာ နောက်မှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာ ကြည့်ရမှာ”

“ဪ... တော်တော် တရားကျဖို့ကောင်းပါလား၊ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုအရှေ့ကို မောင်းနေတဲ့ကားမှန် သမျှ ဘေးဘီကို ကြည့်စရာမလိုတော့ဘူးလား”

“အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဒါပေမယ့်... အခုကိစ္စမှာ ခင်ဗျားတို့ ရမ်းကားတာ အဓိကပဲ”

“ကြည့်ရှောင်လို့ရရက်သားနဲ့ တမင်မရှောင်ရင်တော့ မရှောင်တဲ့သူ အဖြစ်ပဲ”

လေးယောက်သား တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစီ ငြင်းခုန်

စကားနိုင်လုကောညောင်တုန်းဇော်ဆိပ်တစ်ခုလုံးမှာ စကားသံတွေ ဆူညံနေတော့သည်။

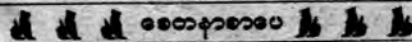
ဥဿာနဲ့ဟံသာရောမူန့်နဲ့သုန်ရော လေးယောက်စလုံးဟာ ခပ်ဆိုးဆိုး၊ခပ်စွာစွာတွေချည်းပဲမို့ အပြိုင်အဆိုင်သံကုန်ဟစ်ကာ အော်နေလိုက်ကြသည်မှာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ အဖို့တော့ ရယ်ရမှာလား၊နားငြီးလို့စိတ်ပျက်ရမှာလားတောင် မပြောတတ် လောက်အောင်ဖြစ်နေကြရလေသည်။

“ဘယ်လို လူတွေ မှန်းလဲ မသိဘူး၊အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

“သူတို့ကပဲ ပြောရတယ် ရှိသေး၊သူတို့သာယောင်စိန်တွေ”

“သုန်နဲ့ မူန့် ကားပေါ် ပြန်တက် ကြစမ်း၊မိန်းကလေးတန်မဲ့ အရှက်မရှိ လူလယ်ခေါင်မှာ ရန်ဖြစ်ရလား”

ကိုကိုကြီးကပထမတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ကားထဲထိုင်နေခဲ့ပါသေးသည်။နောက်ကျတော့မှ သူ့ညီမ နှစ်ယောက် မိန်းကလေးတန်မဲ့ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ လူပုံအလယ်မှာဖက်သတ်တော့မလိုဖြစ်လာသည့်အခြေအနေကို ဒီအတိုင်းထိုင်ကြည့်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်လာလျက် ကားအောက်ဆင်းချလာကာ ဝင်ရောက်ဖြစ်ဖြေရတော့တာ။

“ဥဿာနဲ့ ဟံသာ တော်ကြပါတော့ကွယ်....၊ရှက်ဖို့တောင် ကောင်းလာပြီ၊ယောက်ျားလေး ဖြစ်ပြီး တော့များ မိန်းကလေး တွေ ကို ရန်သွားရှာရသလား”

ဥဿာနဲ့ဟံသာမှာ လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ရန်ပွဲတစ်ခုကိုဆင်နွှဲဖို့ အသင့်ပြင်ဆင်နေခိုက် မမ ကားပေါ်က ဆင်းလာပြီးဆွဲခေါ်တာကြောင့်ကားပေါ် ပြန်တက်သွားရလေသည်။

“တွေ့လားသုန်၊ဒီကောင်တွေ ငါတို့နောက်ကပါလာတဲ့ ကားပဲမို့လား...၊ငါ ပြောသားပဲ၊ချောင်းသာသွားမယ် ကား ပါဆို”

“အောင်မယ်...၊ညောင်တုန်းဆိပ်မှာတွေ့ရုံနဲ့ ချောင်းသာ သွားမယ်လို့ ပြောနိုင်လို့လား”

“ဘာပဲပြောပြော တစ်ဝက်တော့ ဖြစ်နိုင်နေပြီလေ”

“တစ်ဝက် ဘယ် ဟုတ်ဦးမလဲ၊ညောင်တုန်း ဆိုတာရန်ကုန်နဲ့ နီးနီးလေး၊ခရီးရုံ လေးပုံတစ်ပုံပဲအလွန်ဆုံးရှိဦးမယ်”

“အငြင်းသန်မနေနဲ့၊ညအိပ်တဲ့အခါ မျက်စိထဲ မီးပူကို မြင်ယောင်ပြီး အိပ် ... ကြားလား”

“ဟင်အင်း....၊ကျောက်ပုရွန် ဝဝ တုတ်တုတ်ကလေးတွေ ကိုပဲ မြင်ယောင်ပြီး အိပ်မယ်”

မူနကသုန်ကို ဘာမှပြန်မပြောနေတော့ပါ။စိတ်ထဲမှာ တော့ နင် ကြီးကျယ်ထားနိုင်လဲ ခဏပဲဟေ့၊မကြာခင်ကျရင် မျက်နှာပျက်ရမှာမြင်ယောင်နေသေးတယ်ဟု သာကျိတ်ပြော နေဖြစ်သလို သုန်ကလည်း ချောင်းသာ ရောက်ရင်တော့ ကျောက်ပုခွန် အဝစားရတော့မှာပဲဟုကြံတွေး ရယ်ချင်လို့နေ လေသည်။

ရှေ့ကားထဲမှာမူနနဲ့သုန်တို့ နှစ်ယောက်ခေါင်းချင်း ဆိုင်နေသလို နောက်ကားထဲမှာလည်း ဥဿာနှင့်ဟံသာက တငြင်း ငြင်းတခုန်ခုန်။

“မင်းတော့ ရုံးဖို့ သေချာနေပြီ ဥဿာ၊စောစောက.. ကောင်မလေးတွေက ငါတို့ ငြင်းထားတဲ့ ကားထဲက မို့ လား... ဒါညောင်တုန်းဆိပ်အထိပါလာပြီဆိုရင်တော့ သေချာပါပြီကွာ၊ချောင်းသာကို သွားမယ် ကားပါပဲ”

“ညောင်တုန်းအထိတူတိုင်း ချောင်းသာပါလာမယ်လို့ ဘယ်သူပြောနိုင်လဲ၊ညောင်တုန်းနဲ့ချောင်းသာဆိုတာ အဝေးကြီးပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ဆုံမယ်လို့ကို သေချာ နေပြီ”

“အဲဒါဘာမှမဟုတ်ဘူး၊မင်း ကောင်မလေးတွေကို ငမ်းကြော ထပြီး ငါတို့နဲ့ အတူတူပါလာစေချင်နေတာ၊သူ

တို့ တစ်နေရာရာမှာ လမ်းခွဲ ကျန်ရစ် ခဲ့တော့မှ.. မင်း လွမ်း ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့် မယ်”

“သူတို့ကို မတွေ့ရ လို့တော့..... လွမ်း ကျန်ရစ်စရာအ ကြောင်း မရှိပါဘူး၊သူတို့တောက်လျှောက်ပါလာ တော့ မှ မင်းအတွက် ပျော် စရာလေးတွေဖြစ်ကုန်မှာ”

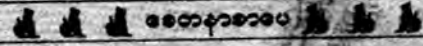
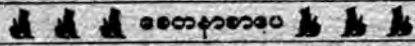
“ပျော်ချင်ပါရဲ့ကွာ၊မင်းပျော်ရရင်ငါ ကျေနပ်ပါတယ်” တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ပုတ်ခတ်ရင်း ဧကန်အထွက်ကိုစောင့်နေရချိန်တစ်လျှောက်လုံး ခေါင်းချင်းဆိုင် ကာ တိတ်တိတ် ကျိတ်ကျိတ် ငြင်းပွဲကျင်းပနေကြရပါသည်။

ရေဘဝ(၂)ဟု အမည်ရေးထိုးထားသော ဇက် ရောက် လာလျှင် ကားကို အပြေးအလွှား ဆုတ်ချနေရာ လူရင်း ကားတစ်စီး နဲ့တစ်စီး မျက်စောင့်ထိုးစရာဖြစ်ရပြန်သည်။

တိုက်ဆိုင်ချင်လွန်းတော့ ဇက်ပေါ်ရောက်သည့်အခါ ကား နှစ်စီးကဘေးချင်းယှဉ်လျက်။ကားထဲမှဆင်းကာ အပြင် ဘက် မတ်တပ် ထွက်ရပ်တော့လည်းနေရာ ချင်းက မုနီးမဝေး။

“ဟာ... ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ရှေ့ကနေ မုန့်ထုပ်ဖောက်စားနေသည့် သုန်လက်ထဲမှ အချဉ်ထုပ်က လက်လွတ်ကာ ဟံသာ မျက်နှာကိုတည့်တည့်ကြီး လွှားရောက်ထိမှန်လေသောအခါဟံသာထဲမှ လန့်တာရော ဒေါသဖြစ်တာရော ပေါင်းလျက်ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံကျယ်

ကြီးက အနီးတစ်ဝိုက်ကလူတွေကိုပင်အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား
စေပြန်လေသည်။

“ညစ်ပတ် စုတ်ပဲ့လိုက်တာကွာ... ဒီလောက်ကလေး
တောင် မှ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် မရှိဘူးလား”

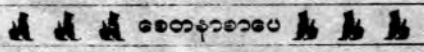
“မတော်တဆလက်ကလွတ်သွားတာပဲ ဒီလောက် အ
သံ ကျယ်ကြီးနဲ့ အော်စရာမလိုပါဘူး”

“အော်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲဗျ၊ ခင်ဗျားလုပ်လိုက်တာ
ကြည့်ဦး၊ ကျွန်တော်အင်္ကျီ ဘာဖြစ်သွားလဲလို့”

ဟံသာအင်္ကျီအဖြူဖွေးဖွေးမှာ ဆီးထုပ်က အနီရောင်
အရည်တွေ စွန်းထင်းလျက် ပေကျံရုပ်ဆိုးသွားလေပြီ။ ဒီအစွန်း
အပေတွေက ဆေးကြောလျှော်ဖွပ်လို့လည်း ပြောင်မှာမဟုတ်
တော့။ အသစ် ဝယ်ထားတာမှမကြာသေးသည့် ဖွေးဖွေးဆွတ်
ဆွတ် အင်္ကျီသန့်သန့်လေးဟာ နောက်ထပ်သုံးလို့မရတော့
လောက် အောင်ပျက်စီးသွားရပြီ။ ဒါကို ဟံသာက စိတ်မတိုဘဲ
ခွင့်လွှတ်လိုက် သင်္ဃီသလား။

စက္ကော့ဆိပ်ရောက်လို့ ကားရပ်လိုက်သည့် အခါကျ
ပြန်တော့လည်းကားကို အပြေးအလွှား လုယက်မောင်းတင်ရင်း
မျက်စောင်းထိုးကြ၊ အော်ကြဟစ်ကြနှင့် ဆူညံရပြန်လေသည်။

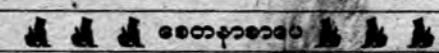
* * *

(၁၄)

ချောင်းသာ ကမ်းခြေဟိုတယ်ရဲ့ ဧည့်ကြိုဆောင်ရွေး
ကားရပ်လိုက်လျှင်ထုံးစံအတိုင်း သူတို့အုပ်စုထဲမှာ တစ်ဦးတည်း
သောယောက်ျားသားဖြစ်သည့် ကိုကိုကြီးကပဲဆင်းလျက် အခန်း
ငှားရပါသည်။

မူန့်နဲ့သုန်မှာ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ငြိမ်ငြိမ်သက်
သက်ကြီး လိုက်ပါလာသည့် ကိုကိုကြီးတစ်ယောက်အခန်းငှားဖို့
အတွက် တော့ ဆင်းဖော်ပြုဖော်၊ ဦးဆောင်ဖော် ရသေးတာကိုပဲ
ကျေးဇူးတင် နေမိသည်။

ကားဘေးနားရပ်လျက် ဟိုတယ်ရှေ့မှာ အလှပြထားသော ဝေလငါးရိုးကြီးကိုကြည့်နေသည့် သူနဲက ပန်းကိုဖျတ်ခနဲ လှမ်းပုတ် ခံလိုက်ရတာကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် မှုန်ရဲ့ မကြုံစဖူး အထူး ပြုံးချိုနေသော မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာ လဲ၊ နင့်အမျိုးတွေ့လို့လား”
“အမျိုးတွေ့ရင် ဒီလိုပျော်နေမလား၊ အခုဟာက မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်း တွေ တွေ့လို့ဟဲ့”
“မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေ...”

မှုန် စကားကိုသံယောင်လိုက်ပြီး ရေရွတ်နေရင်း ဟိုဟိုသည်သည် ဝေ့ဝဲအကြည့်လိုက်မှာ (SURF) အနီရောင်ကားကြီး တစ်လှိုင်းချင်း လိမ်ဝင်လာတာကိုမြင်လိုက်ရတာမို့ သူနဲမှာ မျက်လုံး မျက်ဆန်တွေပင်ပြူးကျယ်သွားရလေတော့သည်။

စက္ကောဆိပ်မှာ ကားချင်းအပြိုင် ထွက်ကြတုန်းက တစ်ခါဆုံကြရသေးသော်လည်း ကျန်သည်လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာတော့ ကိုယ့်ဘာသာ စကားတွေပြောလိုက်၊ အစားစားလိုက်နှင့် ထိုကားကိုလည်း မေ့၊ အလောင်းအစားလုပ်ထားတာကိုလည်း မေ့ သွားတော့တာ။ ကားချင်းကလည်း ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်မှန်း မသိဘဲ ဆုံမှမဆုံဖြစ်ကြတော့တာ။

နောက်တစ်ချီ ဇော်ကျူးတော့လည်း ဇော်တစ်စင်း

တည်းပဲ အတူမကျတာလား၊ ကားတွေပြုတ်သိပ်ကျပ်ညပ်နေတာမို့ ကားထဲ ကနေအောက်မဆင်းဖြစ်တော့တာနဲ့ပဲ ရှေ့ကားနောက်ကားတွေ ကိုလည်း မကြည့်ဖြစ်တော့တာလားမသိ။ တစ်လမ်းလုံးလည်း သူတို့ကားရဲ့ အရိပ်အခြည် ကိုသော်မျှ မြင်ခဲ့ရတာမဟုတ်လို့ အမေမေအ လျှော့လျှော့နေလာခဲ့တာ။

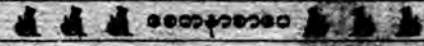
အခုတော့ ကားစုတ်ကြီးက တကယ်ပဲ ချောင်းသာကို ရောက်လာခဲ့ချေပြီကိုး။ ရောက်လာတာမှ သီးသီးခြားခြားတောင်မဟုတ်။ သူနဲတို့ တည်းမည်ဟိုတည်ကိုတောင်မှ ပါလာခဲ့ပြီပဲ။

“အင်း... တစ်လလောက်တော့ မီးပူတိုက် သက်သာရချေသေးရဲ့”

မှုန်ကသူ့ဘာသာပြောသလိုလိုနှင့် တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်လျှင် သူနဲမှာမျက်နှာကြောမတည့်သူတွေနှင့် ဟိုတယ်တစ်ခုတည်း အတူနေရမည့်အတွက် စိတ်ပျက်နေသည့်ကြားက ပိုလို့တောင် စိတ်ညစ်သွားရသည်။

“ခွေးကောင်တွေ၊ အယုတ်တမာကောင်တွေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့များ ငါတို့သွားလေရာ ပါလာရသလဲမသိပါဘူး”

သူနဲက စူပူစူပူ ရေရွတ်နေသလောက် မှုန်ကတော့ သဘောအကျကြီး ကျကာ တဟင်းဟင်းရယ်မောမဆူး။ အေးလေ

သူကတော့အောင်နိုင်သူကိုး... ရယ်နိုင်ရှာပေလိမ့်မပါ။

သုန်းမှာတော့ စိတ်ပျက်လှပါသည်။ ပျင်းလှပါသည်။
ဝါသနာမပါပါဘူးဆိုသောမီးပူတိုက်သည်အလုပ်ကြီးကို ရက်
ရှည်လများ တာဝန်ယူကာလုပ်ရတော့မည်အတွက် တကယ်ပဲ
တွေးကာ ရင်မောလှပါရဲ့။

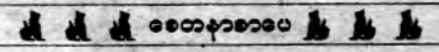
“ရေစက်ဆိုတာအဲဒါပဲ၊ ဆုံဆည်းဖို့ကံပါလာရင်ဘယ်
လိုတားတား မလွတ်တော့ဘူး”

မူန့်ကိုကျိတ်ပြီး မျက်စောင်းထိုးမိသည်။ ဟိုနှစ်
ယောက်က ကားပေါ်ကတက်ကြွစွာဆင်းလာကြ၊ ဧည့်ကြို
ဆောင်ထဲ ဝင်သွား ကြတာကို လိုက်ကြည့်နေရင်း စိတ်ထဲမှာ
သူတို့တွေကို တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီကုပ်ကနေကိုင်
ဆွဲလျက်ကားထဲပြန်ထိုးထည့်လိုက်ပြီး လာလမ်းအတိုင်းပြန်
တွန်းလွှတ်လိုက်ချင်စိတ်တွေတဖွားဖွားပေါ်နေလေတော့သည်။

“သေမင်းငင်တွေ၊ ဒုက္ခအိုးတွေ၊ ကိုယ့်ဘာသာ အိမ်မှာ
ငြိမ်ငြိမ်လေးနေကြပြီးရော၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါသွားလေရာ
လိုက်လာရလဲ မသိဘူး”

“ဪ... ဖူးစာပါ ဆို...”

သုန်ကတတ်တတ်ရွတ်နေသမျှ မူန့်ကအတင်း
လိုက်ပါနားထောင်ကာ ပြုံးစေစေနဲ့နောက်ပြောင်တုံ့ပြန်နေ
သည်။

“ကဲ..... ဟိုမှာကိုကိုကြီး ပြန်ထွက်လာပြီ၊ နင့်မျက်နှာ
ကြီး အလကားနေရင်း သုန်မူန့်ပြမနေနဲ့ဦး”

“မမူန့်ဘဲ နေနိုင်တယ်၊ မသုန်ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး၊ ငါ့နာ
မည်ကိုက သုန်ပဲဥစ္စာ”

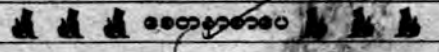
မူန့်ကို မနောက်သာနောက်သာ နောက်လိုက်ပြီးမှ
ကိုကိုကြီးနောက်က လိုက်ထွက်လာသူကို မြင်လိုက်လျှင် မျက်
နှာက ပြန်လည်ရှုံ့တွန့် သွားရပြန်သည်။

“သူတို့သာ ဒီမှာတည်းကြရင်တော့ သေလိုက်ရုံပဲ”

“သေချင်လဲ ပင်လယ်ကြီး တစ်ခုလုံး ရှိတယ်... အသာ
လေး ခုန်ဆင်းလိုက်ရုံနဲ့ ကိစ္စ ပြီးပြီ”

မူန့်ကို စိတ်တိုတိုနဲ့ ကျောပြင်ကို အုန်းခနဲနေအောင်
ထုပစ်လိုက်ချင်သည် စိတ်ကို မနည်း ထိန်းသိမ်းထား လိုက် ရပါ
သည်။ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတွေတွေ့ရမှာ အကြောင်းမဲ့လှုပ်လှုပ်
ခတ်ခတ် လှုပ်ပြခြင်းအားဖြင့်တော့ သူတို့ကိုသတိထားမိအောင်
တမင် လုပ်တာလိုအထင်လွဲ မခံချင်ဘူးလေ။

* * *

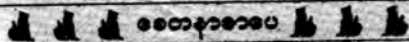

(၁၅)

“ဟေး...ရောက်ပြီကွ”

ပျော်လှတာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ထ၊
အော်နေသော ဥဿာကို မမက ကဲရန်ကော ဆိုသည့် သဘော
မျိုးနဲ့ မျက်စောင်းထိုးကာ ကြည့်သည်။ ဥဿာကတော့ မမကို
ဂရုမစိုက် အား၊ ကားကို စက်သတ် ရပ်တံ့ပြီးလျှင် အမိုးကယ်ရီ
ယာပေါ် တင် လာသည့် အထုပ်အပိုးတွေကို ဟံသာနဲ့ အတူ ဝိုင်း
ဝန်းသယ်ချရပြန် သည်။

“ဒီကြိုးက ညပ်နေတယ်ကွ၊ ဒီတိုင်းဖြတ်ချလို မရဘူး၊

ကားအမိုးပေါ်တက်ဖြတ်မှ ရမှာ”

“မင်း ဖြတ်လိုက်လေ၊ ငါက ဒီမှာတစ်ကြိုး ဖြည့်နေတဲ့
ဥစ္စာ...”

အဝတ်တအိတ်တစ်လုံးကို ချည်ထားသော ကြိုးကို
အား ကြိုးမာန်တက်ဖြည့်ယူနေရချိန်မို့ ဥဿာက သွေးရိုးသားရိုး
တုံ့ပြန်လိုက်သော်လည်း ဟံသာကတော့ ဖြင့်ခန်းခနဲ ပြုံးကာ ...

“မင်း ဖြတ်လိုက်လို့ ငါပြောရင်ကော...”

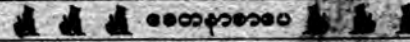
“မင်း ပြောတိုင်း လုပ်ရမှာလားကွ... ကြိုးက မင်း ဖြည့်
နေ တဲ့ကြိုးပဲ”

“ငါ ပြောတိုင်း လုပ်ဖို့တာဝန် မင်းမှာ ရှိတယ်လေ”

“ဘာလို့ ရှိရမှာလဲ”

ပြောပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားလျက် ညီအစ်ကို
နစ်ယောက်သား ကားရဲ့ ပြတင်းပေါက်တစ်ဘက်တစ်ချက်စီမှာ
နင်းရပ်လျက် အမိုးပေါ် ကိုယ်တစ်ပိုင်း ထွက်နေသော အနေ အ
ထားကနေ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိလေ
သည်။

ဟံသာက သူ့ရှေ့ တည်တည်သို့ မေးဆတ်ပြသည်။
ဟံသာ ညွှန်ပြရာ နှင့် ကျောခိုင်းလျက် အနေအထားမှာ ရှိနေ
သော ဥဿာ က နောက်သို့ လည်ပြန်လှည့်ကြည့်မိလျှင် ဖုန်
တသောသော တက်ကာ မူရင်းအဖြူရောင်ကနေ ဝါညိုရောင်

ပြောင်းနေပြီ ဖြစ်သော ဝက် ဂင် မင်(န်)ကားလေးထဲမှ ပစ္စည်းတွေ သယ်ချ နေ သည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်နှင့် မျက်လုံးချင်း တန်းခနဲ ဆုံဆည်း သွားရလေသည်။

ကောင်မလေးက ဆံပင်အတော်ရှည်လျားပါသည်။ သူမ ရဲ့ရှည်လျားနက်မှောင်သောဆံနွယ်စုကြီးမှာ ရန်ကုန်လို နေရာမျိုးမှာတော့ လှပကြော့မော့လျက် ဂုဏ်ကျက်သရေ အပေါင်းနှင့် ပြည့်ဝကောင်းပြည့်ဝနေမည် ဖြစ်သော်လည်း အခုလို နေပူပူဖန်ထူထူလေတိုက်တိုက် ခရီးလမ်းကို ဖြတ်သန်းလာရသောအခါတွင်ကား ရှုပ်ထွေးပွရောင်းကာ စုတ်ပြတ်သတ်နေတော့သည်။

“အဟီး...”

ဥဿာက ဆံပင်ဖရိုဖရဲနှင့်ကောင်မလေးကို ကြည့်ပြီး မနေနိုင်စွာ ရယ်သံထွက်သွားမိသောအခါ ကောင်မလေးက မိန်းကလေးတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လက်နက်ဖြစ်သော မျက်စောင်းမြား တစ်စင်း ဖြင့် ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟေ့ကောင်...၊ ဇော်ကြော တင်သွားဦးမယ်၊ တစ်ခါ တည်း လည်သွားတဲ့ ခေါင်းက ပြန် လှည့် မလာတော့ဘူး”

“သွားစမ်းပါကွာ...၊ ဒီ ကောင်မလေးများ သဘောကျ လို့ကြည့်တာမှတ်နေလား၊ ဆံပင်ရှည်ကြီး မခိုင်မခန်း

နဲ့ သရဲနဲ့ တူ နေလို့ ရယ်ချင်နေတာ”
“ရယ်နိုင်ပါစေကွာ”

ဟံသာက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြောလိုက်တော့မှ ကိုယ့်အခြေ အနေ ကိုယ်ပြန်သတိရတော့သည်။ ဟုတ်သားပဲ၊ လမ်းမှာ လောင်းကြေး ထပ်လာကြသည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဒီကောင်မလေးတွေ ချောင်းသာအထိပါလာတာကြောင့် သူတို့ချောင်းသာ သွားတာ မဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုသည်ဥဿာက ရှုံးနေပြီ။ ဒါဆို ဟံသာပြောသည်အတိုင်း သူ ခိုင်းတာ ဘာမဆို လုပ်ပေးရတော့မည်။

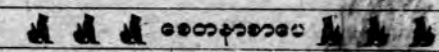
“ကဲ...၊ ငါ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း မင်းလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပြီမဟုတ်လား”

ခွေးကောင်...။ ဥဿာက မျက်နှာကို တစ်ဘက်လွှဲကာ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ဆဲရေးလိုက်ပြီး မှ မတတ်သာစွာ ဘဲကားကယ်ရိယာ တန်းတွေကိုကိုင်ကာ ကားပေါ်လွှားခနဲ ကျော်တက်လိုက်ရပါသည်။

“သိပ်လဲတလွှားလွှားလုပ်မနေနဲ့ဦး၊ မင်းဝတ်ထားတာ ဂျင်းဘောင်းဘီ မဟုတ်ဘူး၊ ချုပ်ရိုးကသိပ်စိတ်ချရမယ် မထင်နဲ့”

“တော်စမ်းကွာ...”

ဟံသာအသံကြီး ကျယ်လှသည်မှာဘေးချင်းကပ်လျက်နေ သောကောင်မလေးတွေဘက်ကပင်ကောင်းကောင်း

ကြားနိုင်လောက်သည်မို့ ဥဿာကအလန်တကြားတားမြစ်ရပါသည်။

အကျိုးမပေးသည့်ကောင်မလေးတွေကလည်း ချောင်းသာ အထိပါလာရုံတင်မက သူတို့တည်းမည်ချောင်းသာ ကမ်းခြေ ဟိုတယ် အထိလည်းလိုက်လာသေးသည်။ ပြီးတော့ကပ်လျက် အခန်းမှာလည်းနေရာယူထားကြသေးသည်။

သူတို့ရထားသည် အခန်းနံပါတ်(၄၀၃)က နှစ်ခန်းတွဲတိုက်ဆောင်ကလေးရဲ့ ညာဘက်ခြမ်းမှာရှိကာ ကောင်မလေးတွေရထားသည့်အခန်းကျတော့ဘေးချင်းကပ်လျက် အဆောင်ရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာရှိတာမို့ သူတို့နှစ်ခန်း ကြားမှာလမ်းလေးတစ်ခု လောက်သာခြားတော့သည်။

တစ်ဆောင်တည်းအတူကျလျှင်တောင် ကြားထဲက အုတ်နံရံနဲ့ခြားထားတာမို့ မြင်မြင်ထင်ထင် ရှိချင်မှရှိမည်။ အခုကျတော့ အဆောင်ချင်းသာ သီးသန့် ဖြစ်သော်လည်း ရှေ့ဘက်ဝရန်တာကိုထွက်လိုက်လျှင် ဘယ်လိုအကာအကွယ် အတားအဆီးမှမရှိ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းကြီး တွေ့မြင် နေနိုင် သောအနေအထားမှာရှိလေသည်။

စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းလေစွ။ လမ်းမှာကတည်းက တခြား ကားတွေကို ရိုးခနဲ ရိပ်ခနဲမြင်ရရုံသာရှိလျက် မှတ်မှတ်ထင်ထင် မဖြစ်ခဲ့ရပါဘဲ ဒီတစ်စီးနဲ့ကျမှ လောင်းကြေးစားကြေး

လည်း သွား လုပ်မိသေး။ မကြေမလည်ဖြစ်စရာတွေကလည်း ကြုံခဲ့ရသေး တာ မို့အမှတ်ထင်ထင် မကြည်မလင်ရှိနေခဲ့တာ။ ဒီတစ်ကားနဲ့ပဲ အခန်းချင်း ကပ်လျက်ကြုံကြရပြန်ပြီဆိုတော့ ရှေ့လျှောက် နေရ ထိုင်ရ အဆင်မပြေပါ့မလား။

“ဥဿာမင်းဒီနေ့အဖို့ကားပေါ်ကဆင်းမယ့် ရည်ရွယ်ချက်မှ ရှိသေးရဲ့လား”

“ရှိပါသေးတယ်ကွာ။ မင်း နိုင်ပြီ ဆိုပြီး သိပ်လဲ သြဇာပေး မနေပါနဲ့”

အရေးထဲ အနိုင်ကျင့်နေရာယူချင်နေသည့် ဟံသာကို မုန်းမုန်းနှင့် ကြိုးတွေ ဆောင်ကာအောင်ကာ ဖြည့်နေသော ဥဿာက ကျောထဲ ယားကျိကျိဖြစ်လာသလိုမို့ အောက်ကို အမှတ်မထင် ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် ပန်းကျော်ရုံ စတက်(ပ်)ဆံပင် ပုံစံလေးနှင့် ကောင်မလေးရဲ့ စူတူတူ မျက် ဝန်းအစုံနှင့် တန်းခနဲ တိုး ရလေတော့ သည်။

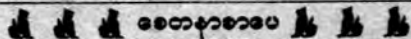
* * *

(၁၆)

ကမ်းခြေဘက် အလှအယက်တက်လာစဉ်ကတော့ ဖွေးဖွေးဖြူဖြူနဲ့ သွက်လက်တက်ကြွနေသောလှိုင်းကလေးတွေဟာ ကမ်းခြေကိုရိုက်ခတ်ပြီးသည့်နောက်မှာတော့ သူ မဟုတ်တော့သလိုအသာလေးခေါင်းဝှက်ကာ ပြန်ဆင်းသွားတတ်တာကို ငေးကြည့် ရင်း(ဆိုင်သလား မဆိုင်သလားတော့မသိ) ဆုဆိုသည့်မိန်းမတစ်ယောက်ကို မင်းယျာက သတိရနေမိလေသည်။

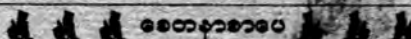
ဆုဟာ သူ့ဘဝထဲဝင်လာစဉ်ကတော့ လှိုင်းခေါင်းဖြူ

ဖြူ တွေလိုပဲသန်ရှင်းစင်ကြယ်သောအသွေးနဲ့ သွက်လက်တက်ကြွစွာပြေးဝင်ခဲ့တာ။ သူ့ဘဝမှာ ဆုကြောင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ရတာတွေ၊ နွေးထွေးရင်ခုန်ခဲ့ရတာတွေဟာ စာဖွဲ့ လို့မကုန်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ထွန်းတည်ရှိသလိုပဲ ဆုနဲ့ ပတ်သက်သည့် မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေ၊ အနာဂတ်စိစိကိန်းတွေ ဆိုတာလည်း သူ့ဘဝမှာ အပြည့်အနက်၊ အခိုင်အမာ ဖြစ်တည်နေခဲ့တာ။

ထိုဖြစ်တည်မှုတွေဟာ အခုကျတော့ ကမ်းစပ်ကို ရိုက်ခတ် သွားသည့် လှိုင်းတွေလိုပဲ ဘယ်လိုမှလက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြုစရာမရှိ၊ ဘယ်လိုမှ အရာထင်မကျန်ရစ်ဘဲ စုပ်စမြုပ်စပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရလေပြီ။

လှိုင်းပြန်ဆင်းသွားလျှင်ကမ်းခြေမှာ အမှိုက်သရိုက်အပင်တွေပဲကျန်ရစ်သလို ဆုပြန်ထွက်သွားချိန်ကျတော့လည်း သူ့ ဘဝထဲမှာ အလွမ်းအဆွေးတွေ၊ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ၊ ပြိုလဲကျဆုံးမှုတွေသာ တစ်နင့်တစ်ပိုး ကျန်ခဲ့တော့တာဖြစ်သည်။ ဘာရယ်လို့မည်မည်ရရ အမည်တပ်စရာ မရှိသည့် အကြောင်းတစ်ခုနဲ့ သူ့ကို ဆုက လွယ်လွယ်ကူကူကလေး စွန့်ပစ်သွားလိုက်တာများ အံ့ဩဖို့တောင် ကောင်းသေးတော့သည်။ ဆုကိုချစ်ခဲ့သည့်အချစ်တွေ၊ ထားခဲ့သည့် သစ္စာတွေ၊ ပေးခဲ့သည့် ကတိတွေ အားလုံးဟာ မရေမရာပြဿနာလေးတစ်ခုရဲ့ လေပွေ

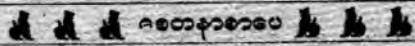
သူ့သလိုတိုက်ခတ်မှုအောက်မှာ တစ်စစီ လွင်ပြယ်သွားတာများ မြန်လည်းမြန်၊ အားလည်းပြင်းထန်ကာ အံ့ဩဖို့တောင် ကောင်းလောက်အောင် အချိန် တိုတိုအတွင်း ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှု များစေခဲ့တော့တာ။ ကမ်းခြေမှာဘောကွင်းတစ်ခုစီနဲ့ လှိုင်းစီးဆော့ကစားနေသော ညီမလေးနှစ်ယောက်ကို ဘာရယ် မဟုတ်ဘဲ ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူတို့ကျတော့လွပ်လပ်ပျော်ရွှင်နေလိုက်ကြတာ။ အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာ တက်ကြွ သွက်လက်နေလိုက်ကြတာ။ ကိုယ့်မှာတော့ ညီမလေးတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့သာ ဇွတ်မှိတ်လိုက်လာရပေမယ့် ခရီးစဉ်တစ်ခုလုံးသည် စိတ်ဝင်စားစရာလည်း မကောင်း၊ ပျော်စရာလည်း မကောင်း။

တစ်ခါတလေများ သူတို့ဘဝကို ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ခဏလောက် လဲကြည့်လိုက်ချင်စမ်းပါရဲ့။ အင်း... ဒီလိုတော့လည်း မဖြစ်သင့်သေးပါဘူးလေ။ ကိုယ့်ရဲ့ ကြေမ့ဆွေးမြည်နေတဲ့ဘဝကြီးကို ညီမလေးတွေရဲ့ လှပပြည့်စုံသောဘဝလေးတွေနဲ့ လဲလှယ်ပစ်ရမည်ဆိုလျှင် မတရားရာရောက်နေတော့မှာပေါ့။

“သူများပျော်လို့မပျော်နိုင် ရည်းစားပျောက်လို့မျှင်”

အဆောင်ရှေ့ ဖြတ်သွားသော ခပ်လောင်လောင်ကောင်လေးတစ်စုရဲ့ အသံကြောင့် မင်းယျာက ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ လှမ်းကြည့်မိပါသည်။ ကောင်လေးတွေရဲ့ နောက်ပြောင်

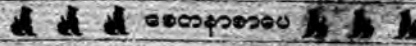

မူဟာ ကိုယ့်ရဲ့ လက်ရှိအနေအထားနဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတာကြောင့် ပထမတော့ ကိုယ့် ကို ပြောတာပဲလို့ ထင်လိုက်မိသော်လည်း သူတို့ဦးခေါင်းတွေက တစ်ဘက်ဆောင်ဆီ ဦးလှည့်နေကြတာကြောင့် မင်းယျာကပါ သူတို့ကြည့်ရာဘက်ကို လိုက်ကြည့်ဖြစ်သွားတော့သည်။

အခန်းနံပါတ်(၄၀၂)ဖြစ်ပြီး တစ်ဘက်ဆောင်မှာ ရှိသော် လည်း သူတို့ အခန်းနှင့်ဆိုလျှင် ပိုပြီး အမြင်နီးသည် အခန်းရဲ့ ရှေ့ ဝရန်တာ မှာ ပလပ်စတစ် အဖြူရောင် ဒရင်ဘက်(မ်)လိုခုံမျိုးကြီးပေါ် ခွေခွေစွာ လှဲမိုနေသော မိန်းမသား တစ်ယောက်ရှိနေပါသည်။

ပန်းနုရောင် ခပ်ပျော့ပျော့လေး ကိုဝတ်ဆင်လျက် အလွန်လျှင် ပိန်လိုပါးလှုပ်သော မိန်းကလေးသည် သူမထိုင်နေသော ခုံပေါ်မှာ တစ်သားတည်း ကျမတတ် ကပ်နေ၍ အမှတ်တမဲ့ဆိုလျှင် လူတစ်ယောက် ရှိနေ သည်တောင်မထင်ရချေ။ လေအရှိန်ကြောင့် တလွင့်လွင့်လူးနေသည် သူမရဲ့ ဆံနွယ်တွေကြောင့် သာမဟုတ်လျှင် သူမရဲ့ တည်ရှိနေမှုကို သတိထားဖြစ်ဖို့ တောင်မလွယ်။

ကောင်လေးတွေက သူမရဲ့ ငြိမ်သက်နေမှုကို နောက်ပြောင် သွားတာပဲကိုး။ ပြောလည်း ပြောချင်စရာ။ သူမဟာ သူမရဲ့ မောင်ဟု ထင် ရသော ကောင်လေး နှစ်ယောက်နဲ့

တကယ်ပဲဆန့်ကျင်ခြားနားစွာကျောက်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို
ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိနေခဲ့တာ။ သူမဟာ တကယ်ပဲ ဟိုကောင်
လေးတွေနောက်ပြောင်သလို ရည်းစားပူမိကာညှိုးငယ် နန်းဖျော့
နေခဲ့တာလား။

သူ့အထင်မှန်မည်ဆိုလျှင်တော့ ထိုအမျိုးသမီးဟာ
သနားစရာပါပဲ။ ချစ်သူနဲ့ကွေ့ကွင်းရခြင်းဆင်းရဲကို ကိုယ်တိုင်
ကိုယ်ကျ လူးလှိမ့်နေအောင်ခံစားခဲ့ရဖူးပြီးပြီမို့ ထိုအမျိုးသမီးကို
မင်းယျာက ကိုယ်ချင်းစာနေမိသည်။ သူကမိန်းမသားဆိုတော့
ယောက်ျားဖြစ် သည့် ကိုယ့်ထက်တောင် ထိရမှု အတိုင်းအဆက
ပိုလေမှာ။

ခဏကြာလျှင် အမျိုးသမီးကထိုင်ခုံမှ ထကာ အခန်း
တွင်းဝင်သွားသည်။ သူမရဲ့ပါးလှုပ်သေးကွေးကာ လေတိုက်ရုံနဲ့
လွင့်ပါသွားတော့မည်ခန္ဓာကိုယ်လေးကိုငေးကြည့်ရင်း ဘဝတူ
ချင်းကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ မင်းယျာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိ
လေသည်။

* * *

(၁၇)

“ဟံသာ... မင်းဘေးခန်းက လူတွေကို သေချာကြည့်
မိလား”

“ကြည့်မိသားပဲ... တရုတ်မိသားစု မဟုတ်လား၊ ငါတို့
ရေကူးနေတုန်းကတောင်..... ကမ်းခြေမှာ နွားလှည်း
လျှောက်စီးနေကြသေးတာလေ”

“ဟာ.. မင်းက ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ”

“ဖိုးအိုဝမ်းမှာ တည်းတဲ့ တရုတ် မိသားစုလေ... မင်းပဲ
ဘေးခန်းက လူတွေကို ကြည့်မိလားဆို...”

“ကျွတ်... ငါပြောတဲ့ဘေးခန်းဆိုတာ တို့နဲ့တစ်ဆောင်
တည်း ဘေးချင်းကပ်နေတဲ့အခန်းကို ပြောတာမဟုတ်”

ဘူးကွ၊ဟိုဘက်ဆောင်ကလမ်းခြားပြီး မြင်နေရတဲ့ဖိုး
အိုသရိုး ကိုပြောတာ”

ဒီတော့မှ ဟံသာက သဘောပေါက်သွားသလို ခနိုးခနဲ

ပြုံးကာ...

“အဲဒါဆိုလဲ တည်တည်ပြောပေါ့ကွာ၊မင်းရဲ့ ဖူးစာရှင်
လေး တွေလို့...”

“သေစမ်း၊ဘယ်ကသာ ငါ့ဖူးစာရှင်ရမှာလဲ၊ဒုက္ခ ရှင်
ဆိုရင်မှန်ဦးမယ်၊သူတို့ ဒုက္ခပေးလို့ ငါ့မှာနေတစ်ဝက်
လောက်နဲ့တင်.. မင်း ခိုင်းတာတွေ ဖတ်ဖတ်သိအောင်
လုပ်ပေးနေရပြီ မဟုတ်လား”

“ဒါက မင်းမိုက်ပြစ်နဲ့ မင်းပဲ၊စွတ်ပြီး လောင်းချင်တာ
ကိုး”

“ထားလိုက်ပါကွာ.. ငါပြောချင်တာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး၊
ကောင်မလေးတွေနဲ့ပါလာတဲ့ လူကွာ.. သူတို့ အစ်ကို
လား၊မသိဘူး၊ အဲဒီတစ်ယောက်ကိုပြောတာ”

“ဪ... မင်းကယောက်ျားချင်း စိတ်ဝင်စားနေတာ
ကိုး”

“ဟေ့ကောင်ဟံသာ၊မင်းမစော်ကားနဲ့နော်၊ ငါ စကား
ကောင်းကောင်း ပြော နေတာကို စိတ်ဆိုးအောင်လာ
လုပ်လို့ ကတော့ တစ်နေလုံး မကြည်ထားတာတွေ ပါ

ပေါင်းပြီး မိုက်တိုက်ဆန်နဲ့ ဟိုလီဖီးပွဲ ကျင်းပနေရမယ်”
ဥဿာက စိတ်တိုတိုနဲ့ ဆောင်အော်ပစ်လိုက် မိတော့
သည်။သူ ဒီနေ့တစ်ညနေလုံး စိတ်မကြည်မလင်ဖြစ်နေရတာ။
လောင်းကြေး မှာသူ့ရုံးသွားတာကိုအကြောင်းပြုပြီး ဟံသာက
တစ်နေလုံးအမျိုးစုံခိုင်းနေတော့တာ။ပစ္စည်းတွေ ချတော့လည်း
သူ၊ရေထဲဆင်းပြီး ပြန်တက်လာတော့ ဝတ်ထားသည့်ဘောင်း
ဘီတွေမှာ ကပ်ပါလာ သည့်သံတွေကိုရေဆေးရတော့လည်း သူ၊
ထမင်းထွက်စားတော့ အသွားအပြန် ကားမောင်းရတာလည်း
သူ၊ညဘက်ဆာရင်စားဖို့ မှန်လိုက်ရှာရတာလည်း သူ။ဒါတောင်
ရောက်ခါစမို့ ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိ သေးလို့သာ။ နောက်နေ့တွေ
နောက်နေ့တွေအလုပ်များလာလျှင် သူ့မှာလောင်းကြေး ဆို
သည့် စကားတစ်လုံးတည်းနဲ့ ဟံသာရဲ့ နိုင်စားမှုကို ဘယ်
လောက် ခံရဦးမလည်း မသိနိုင်ချေ။

“ဟုတ်ပါပြီ၊မင်း စကား ဆက်ပါဦး”

“အဲဒီကောင်မလေးတွေရဲ့အစ်ကိုပဲထားလိုက်ပါတော့
ကွာ၊အဲဒီ လူကို မင်း သေသေချာချာ ကြည့်ဖူးလား...၊
ဘယ်သူနဲ့ တူတယ် ထင်လဲ”

“ငါ မကြည့်ဖူးဘူး”

“ဘယ်ကြည့်ဖူးမှာလဲ၊မင်းက ကောင်မလေးတွေကိုပဲ
လိုက်ကြည့်နေတာကိုး”

“ဆန့်ကျင်ဘက် အချင်းချင်း ကြည့်တာ သဘာဝ ကျ
တယ် ဟေ့၊မင်းသာ ဇာတ်တူသား စားဖို့ ကြံနေတာ”

“ဟံသာ ...၊မင်းပြောပြန်ပြီလား။”

ဥဿာတကယ်ဒေါသထွက်လျက်မျက်နှာတွေနီရဲလာ
တာ ကို မြင်တော့မှ ဟံသာက ရူးသလိုလိုပေါသလိုလိုနဲ့ စပ်ဖြဲဖြဲ
လုပ်ကာ ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ငါ အခန်း ငှားတုန်းက အဲဒီ လူကို တစ်ချက် ကြည့်မိ
တာ၊နောက်... ညနေကငါတို့ ရေကူးပြီးပြန်တက်လာ
တော့သူ့အခန်းရှေ့ ဖြတ်တုန်းက တစ်ခါကြည့်မိတယ်၊
သူ ဘယ်သူနဲ့ တူသလဲ သိ လား။”

“ငါ သေသေချာချာမကြည့်မိပါဘူးဆို...၊ဘယ်သိမှာ
လဲ”

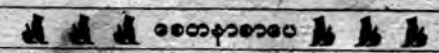
ဥဿာကဟံသာဘက်ခေါင်းကိုတိုးကပ်လိုက်ကာ နှစ်
ယောက်တည်းကြားသာရုံ လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“အစ်ကိုကျော်နဲ့ တူတယ်ကွ”

ထိုနာမည်ကိုကြားလိုက်လျှင် အစက ခပ်ပေါ့ပေါ့
လုပ်နေ သောဟံသာ တစ်ယောက် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားကာ
ခါးလည်း ဆန့်ခနဲ မတ်သွားရလေသည်။

“အစ်ကိုကျော်.. ဟုတ်လား၊သိပ်တူတာလား။”

“ချွတ်စွပ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ၊အရပ်အမောင်း၊

အသားအရောင်ကတော့ ဆင်တူပဲ၊ဆံပင်ပုံစံချင်းလဲ
ဆင်တယ်...၊မျက်လုံးတွေတည်ငြိမ်တာချင်းလဲ... တူ
တယ်”

“မျက်လုံးများ ... မှတ်မိရတယ်ရှိသေး။”

“မင်းဘာ သိလို့လဲ၊လူတွေမှာမျက်လုံးရဲ့အနေအထား
က အဓိကအကျဆုံးပဲ.....၊သူခိုးလို ကျီးကန်း တောင်း
မှောက် မျက်လုံးမျိုးရှိ မယ်၊ပြီတီတီ စပ်ဖြဲဖြဲမျက်လုံး
မျိုးရှိမယ်၊အမြဲခေါသကြီးပြီး နီရဲနေ တဲ့မျက်လုံးမျိုး ရှိ
မယ်၊သူများကိုအမြဲစိတ်လိုက်ရှာနေတဲ့ မျက်ပေါက်ကျဉ်း
ကျဉ်းမျိုးရှိမယ်၊မြွေရရင်အများကြီးပဲ...၊မျက်လုံးဆို
တာ အဝိုင်း၊လေးထောင့်၊အချွန် ပုံစံတူတာထက် အ
နေအထား၊အရောင်အဆင်းတူဖို့ ပိုအဓိကကျတယ်”

“မင်းမို့ စေ့စေ့ စပ်စပ် ကြည့်တတ်ပါကွာ၊ငါတော့ လူ
နှစ်ယောက် ချွတ်စွပ်ကျအောင်တူနေရင် သိမယ်၊အဲ
ဒီလိုမှ မဟုတ် ရင်တော့ သိပ်သတိမထားတတ်ဘူးကွ”

“ဆင်ရုံပါပဲကွာ၊ဒါတောင်မျက်နှာအစိတ်အပိုင်းတွေ
တူတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ အနေအထား၊ အချိုး တူတာ
ကွာ၊မင်းလိုကောင်ဆိုရင်တော့သတိထားမိမှာ မဟုတ်
တော့ဘူး”

“ထားပါတော့လေ၊အစ်ကိုကျော်နဲ့ မင်းပြောသလိုတ

ကယ် တူတယ်ပဲထားဦး၊ အဲဒါကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ”
“ငါလဲ ပြောတော့မပြောတတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ သူ့ကိုကြည့်
ပြီးစိတ်ထဲမှာ အစ်ကိုကျော်နဲ့ တွေ့နေရသလိုပဲလို့ထင်
မိသွားလို့၊ သူ့ကိုတွေ့လိုက်တဲ့နှစ်ခါလုံးစိတ်ထဲမှာ အဲ
ဒီလိုပဲ ဖြစ်တယ် ကွာ၊ ဒါ.. ထူးဆန်းမှု မဟုတ်ဘူးလား”
“ငါ ကိုယ်တိုင်မတွေ့ရသေးတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး၊
မင်းပြောတဲ့လူကို ငါ မနက်ဖြန်မနက်ကျတော့ စောင့်
ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟေ့ကောင် သိသိသာသာ ကြီးတော့သွားပြီး ပြူးပြဲ မ
ကြည့် လိုက်နဲ့ဦးနော်...၊ ဘယ်သူကမှ ယောက်ျားချင်း
ကြည့်တယ်ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်မလေးတွေကို
ကြည့်တယ်ပဲ ထင်မှာ၊ ငါတို့ သိက္ခာကျတယ်ကွ”
“ဒီလောက်တော့ ငါလဲ နပ်ပါတယ် ဥဿာရာ”

“ဟဲ့ ဥဿာနဲ့ ဟံသာ၊ မအိပ်ကြသေးဘူးလား၊ ညဉ့်
နက် ပြီလေ”

အခန်းထဲကနေ လှမ်းအော်လိုက်သော မမရဲ့ အသံကို
ကြား ရတော့မှ နှစ်ယောက်သား စကားဝိုင်းကို လက်စသတ်ကာ
စားလက်စမုန့်ထုပ်တွေ၊ အအေးဘူးတွေကို သယ်ဆောင်လျက်
အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

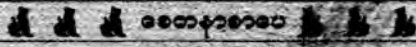
* * *

(၁၈)

ဟိုတယ်ကကျွေးသည်မနက်စာကို စားနေကြတုန်း...
ရှေ့မှာ ထိုင်နေသည့် သုန်ကခြေထောက်နဲ့ လှမ်းခတ်လိုက်တာ
မို့မူန့် မှာ ပါးစပ်ထဲ သွင်းလှဆဲဆဲ ထမင်းကြော်စွန်းကို ကိုင်ကာ
သုန်ကို မျက်လုံးပြူးလျက် ကြည့်လိုက်ရပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်
ယောက် ဘယ်လောက်နောကြေအောင် သိနေလိုက်ကြသလဲ
ဆိုရင် စကားများများပြောစရာမလိုဘဲ မျက်ရိပ်မျက်ခြည်၊
လက်ဟန်ခြေဟန်လေးပြုလိုက်ရုံလောက်နဲ့ တစ်ယောက်ရဲ့ ရည်

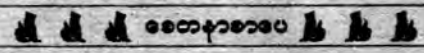

ရွယ်ချက် ပြော ချင်သည်စကားတွေကို တစ်ယောက်က သိနားလည်လေသည်။

သုန်ကခြေနဲ့ လှမ်းခတ်လိုက်သည် ဆိုတာနဲ့ တစ်ယောက် ယောက်ကို ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ရာကို ညွှန်ပြဖို့ဆိုတာ မှန်က သိလိုက်ပြီ။ သုန် မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် မျက်နှာပေါ်ကတခြား အစိတ်အပိုင်းတွေဘာတစ်ခုမှမလှုပ်ရှားဘဲ မျက်ခွံလေးမအသာ ပင့်တက်ကာ မျက်ဆန်နက်ကလေးတွေ လျားသွားတာကို မြင်လိုက်ရတာ နှင့် နောက်ကျောဘက်မှာ ရှိနေသူ တစ်ယောက်ကို ညွှန်ပြချင်တာမှန်း သဘောပေါက်နိုင်သည်။

မူနံနဲ့ သုန်က မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေတာမို့ သုန်တည်တည်ထိုင်နေရင်း မြင်ရသည်သူကို လှည့်ပြီး ကြည့်မှ မြင်နိုင်မှာ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ အဲဒီလိုလှည့်ကြည့်တာကြီးဟာ မသင့်တော်ဘူးဆိုတာ လောက်တော့ မှန်သိပါသေးသည်။

ခေါင်းလည်း မလှည့်ရဘဲ နောက်ဘက်မှာ ရှိနေသူကို မြင်အောင် ကြည့်နိုင်ဖို့ဆိုတာ မှန်တို့အတွက်တော့ မခက်လှပါ။ မှန် တို့လိုမိန်းကလေးတွေဆီမှာ မိတ်ကပ်ဘူးတို့ မှန်ဝိုင်းတို့က အဆင်သင့် ပါနေကျပဲ။ အိတ်ထဲက မှန်ဝိုင်းလေးကို အသာထုတ်နှုတ်ခမ်းနီဆိုးသလိုလိုနဲ့ မှန်ကြည့်ရင်း တစ်ချက် နှစ်ချက်

လောက်နေရာရွှေ့လိုက်လျှင် နောက်ဘက်မြင်ကွင်းကို လှည့်ကြည့်စရာ မလို၊ ဇက်ညောင်းစရာမလိုဘဲ မြင်ရရောပေါ့။

မှန်ဝိုင်းလေးကို အသာရွှေ့ယူလိုက်လျှင် မှန်တို့ရဲ့ နောက်ကျောတည်တည်မှာ ထိုင်နေသော ဝိုင်းကို သတိပြုမိလိုက်ပါသည်။ မနေ့ကတွေ့သည်အုပ်စု။ စပ်ဖြူဖြူအကောင်တစ်ကောင်၊ မှန်တေတေအကောင်တစ်ကောင်နှင့် ခပ်လှလှ၊ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် အစ်မကြီး တစ်ယောက်တို့ ပါဝင်သော အုပ်စု။

ကောင်လေးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တစ်မျိုး ကြည့် မရ ချင်စရာကောင်းသော်လည်း သူတို့ရဲ့ အစ်မဟုတ်ထင်ရသော အစ်မကြီးကတော့ဖြင့် ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ သွယ်လျလျ ခန္ဓာကိုယ်၊ အား ဖျော့ဖျော့ မျက်နှာကလေးနဲ့ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းလေသည်။

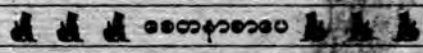
“အစ်မကြီးကတော့ သဘောကောင်းမယ်ပုံပါပဲ”

“အေး... ဟိုနှစ်ကောင်ကတော့ စွာလိုက်တာ အလွန်ပဲ၊ ရုပ်တွေကလဲ ထောင်မကျိုး အချိုးမပြေနဲ့ ကျီးကန်းတွေနဲ့တူတယ်”

“ဟက်ကယ်(လ်) အန် ဂျက်ကယ်(လ်) ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနာမည် ဒင်းတို့နဲ့လိုက်တယ်”

သုန်နဲ့ မှန်တို့ သဘောထားချင်း ကိုက်ညီသွားကာ ထိုနှစ်ယောက် ကို တီဗွီမှာ ပြဖူးသည့် ကာတွန်းကားထဲက ကျိုး

ကန်း ညီနောင်ရဲ့ နာမည်ပေးဖို့ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ချက် ကျလေသည်။

ဒီဘက်ဝိုင်းမှာလည်း သုန်နဲ့ မှုန် နှစ်ယောက်သား ကင်ပွန်း တပ်ပွဲကျင်းပနေသလို ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာလည်း ဥဿာနဲ့ ဟံသာတို့ နှစ်ယောက်သား အစားမစားနိုင်ဘဲ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ အတင်း တုပ် နေကြလေသည်။

“တွေ့လား၊ ငါပြောတဲ့အစ်ကိုကြီးကို...”

“တွေ့တော့တွေ့တယ်၊ သူ့ပုံစံက ကျောက်ရုပ်ကြီးနဲ့ပဲ တူနေတော့ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတော့ မသိသေးဘူး”

“အေးကွာ... အစ်ကိုကတည်သလောက် ညီမတွေ့ကျတော့ ထောင်မကျိုးအချိုးမပြေလိုက်တဲ့ပုံစံတွေနဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖျပ်ဖျပ်လူး နေလိုက်ကြတာ၊ မျက်စေ့ထဲမှာ ခရော့(စ်)ပဲ”

“ဟံသာ... ကောင်မလေးတွေက တိဗ္ဗိထဲမှာ ပြတဲ့ ကာတွန်းကားထဲက ရှဉ့်နှစ်ကောင်ကွာ ... ဘာနာမည်ပါလိမ့်”

“ချစ်(ပ်) အန် ဒေး(လ်)လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ချစ်(ပ်) အန် ဒေး(လ်)၊ အဲဒီအကောင်နှစ်ကောင်နဲ့ မတူဘူးလား”

ဟံသာကကောင်မလေးတွေဝိုင်း ဘက်သိသိသာသာ

သွားကြည့်ကာတဟဲဟဲရယ်မောလျက် မင်း ပြောတာဟုတ်သားပဲ ကွဲဟု ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဒင်း တို့ကို အဲဒီလိုပဲ နာမည် မှည့်လိုက်ရအောင်”

“ကောင်းတယ်၊ သူတို့နဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာဖူးစာဆုံနေဦးမှာလဲ မသိဘူး၊ သူတို့ အတင်းက နောက်ထပ် ပြောစရာ ရှိနေဦးမှာ ဆိုတော့ နာမည်ဝှက် ပေးထားတာကောင်းတယ်ကွ...၊ ဆံပင်ရှည်နဲ့ကောင်မလေးကို ချစ်(ပ်) မှည့်မယ်၊ ဟို.. စတပ်ဆံပင်နဲ့ ကောင်မလေးကို တော့ဒေး(လ်) လို့ မှည့်လိုက်”

“အေး...”

နှစ်ယောက်သားတကျိတ်ကျိတ် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြပြီးလျှင် အလွန်တရာမှကြီးကျယ်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီး တစ်ခုကို ချဖြစ်သွားလေသည်။

ဥဿာနဲ့ဟံသာတို့ နှစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်တိုင် ပင်လိုက်လုပ်နေသည့်ပုံစံက အတင်းချနေမှန်းသိသိ သာသာကြီး မို့မှုန်နဲ့သုန်တို့နှစ်ယောက်သားကလည်း အလိုလို နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စုကာမျက်နှာလေးတွေ တင်းမာနေကြရတော့သည်။

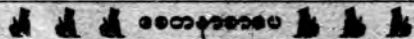
* * *

(၁၉)

“ပုစွန်ကင်သည်လာပါဦး”

ခေါ်သံနှစ်ခုက ပြိုင်တူထွက်သွားတာမို့ ပုစွန်ကင်
ရောင်း သည့်ကလေးက ဘန်ဂလို နှစ်ခုကြားရပ်ကာဘယ်ဘက်
ဦးစား ပေးသွားရမုန်းမသိစွာကြောင့်တက်တက်ကလေးဖြစ်
နေသည်။

ဒီဘက်အဆောင်မှမုန်းနဲ့သုန်ရယ်၊ဟိုဘက် အဆောင်
က မပန်းသာရယ်ကလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်
ကာ အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွားကြရသည်။

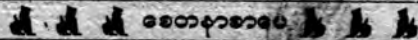

အဆောင်တွေရေ မှာငါးမိနစ်တစ်ယောက်ကျ
လောက် ဈေးသည်တွေ ဖြတ်သန်းသွားနေကျဖြစ်သော်လည်း
ကြက်ကင်၊ငါး ကင်၊ကဏန်းပေါင်းနှင့်ငါးခြောက်သည်တွေ
ကသာများလျက်ပုစွန်ကင်သည်ကျတော့ရှားလေသည်။တစ်ခါ
တစ်ရံပါလာတော့ လည်းပုစွန်သေးသေးလေးတွေ လေး၊ငါး
ကောင်ကိုသီတံတစ်ခုတည်းမှာ ဆင်ကာဆင်ကာ ထိုးကင်ထား
သည့် အသည်မျိုးသာ ပါသည်။

မူနီနဲ့ သုန်တို့လိုချင်တာက ပုစွန်ကောင်ကြီးကြီးကို
တစ် ကောင်တည်းကင်ထားသည့် အကင်မျိုး။မနက်ဈာန်
အခန်း ထဲမှာအဝတ်လဲနေစဉ်တစ်သည် ဖြတ်သွားသေးသည်။
အဝတ်အစားလဲနေရင်းတန်းလန်းမို့ မခေါ်လိုက်ကြရ။ဒါ
ကြောင့် နေ့ခင်း ဘက်ကျတော့ အလွတ်မခံတော့ဘူးဆိုသည့်
ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ဇွဲရိုရို ထိုင်စောင့်နေတာ။

တကယ်လိုသာ တစ်ဘက်က ပြိုင်ခေါ်သူဟာ ဟံက်
ကယ်(လ်) နဲ့ ဂျက်ကယ်(လ်) ကျီးညီနောင်ဖြစ်နေလျှင် မှန်ရော
သုန်ရော အလျှော့မပေးစတမ်းလုယက် ဝယ်ဖြစ်ကြမှာသေချာ
သော်လည်းတစ်ဘက်လူမှာ အေးချမ်းသိမ်မွေ့ ပုံရသည့် အစ်
မကြီး ဖြစ်နေသောအခါ မိန်းမချင်းလုယက်ပြိုင်ဆိုင်ရမှာကို
ခပ်ရှက်ရှက် နဲ့ ကိုယ်ရှိန်သပ်နေကြရတာမင်။

တစ်ဘက်ဆောင်က မပန်းသာကလည်း ကိုယ်ထက်

ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်လှဝယ်ဖို့အား တုံ့အားနာ ဖြစ်နေရသည်။ ရှားရှားပါးပါးလာသည် ပုစွန်ကင် သည်ကိုလည်း လက်မလွှတ်ချင်။ ဒုက္ခပေးလှသော မောင်တော် လေးနှစ်ပါးက စားပြီးသောက်ပြီးနေ့လည်နေ့ခင်း တစ်ရေ့ တမော အိပ်မှာကို ကောင်းကောင်းမအိပ်ဘဲ သူတို့နိုးလာလျှင် အဆင်သင့် စားရအောင် ပုစွန်ကင် ဝယ်ပေးထားပါလို့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ချမှတ် ထားခဲ့တာက ရှိသေးသည်။ သူတို့ နိုးလာလို့မပန်းသာက ဝယ်မထား လျှင် စိတ်ဆိုးကြဦးမှာ။

သုံးယောက်သား ဈေးသည်ကို ဆက်လည်းမခေါ်ဘာ မှ လည်းမပြောဘဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ငြိမ်သက် နေကြလေတော့ ပုစွန်ကင်ရောင်းသည့်ကလေးလေး မှာလည်း ဆက် ပံ့သွားရမလို၊ လှမ်းပဲခေါ်ရမလိုနှင့် ဘာလုပ် ရမှန်းမသိချေ။

“ကျွန်တော်တို့က အဆောင်နား လာရောင်းလို့ မရဘူး ခင်ဗျ၊ အစ်မတို့ လိုချင်ရင် ဒီနားလာဝယ်ပါ”

ဈေးသည်ကောင်လေးက ပြောတော့ မှပဲ မှုန်နဲ့ သုန်လည်း တစ်ဘက်ခန်းက အစ်မကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး စိတ်လျှော့လိုက်ကြ ကာ...

“တော်ပြီဟာ ...၊ ငါတို့ နောက်မှ ဝယ်တော့မယ်၊ ဟို... မမကို ပဲဦးစားပေးလိုက်ကြရအောင်”

ဘာကြောင့် မှန်းတော့မသိ။ ဟိုကျီးညီနောင်ကို မျက် မှန်းကျိုးလှသော်လည်း သူတို့ မမလေးကိုတော့ သုန်ရော မှုန်ရော နှစ်ယောက်စလုံးက ခင်မင်စိတ်လေး ဝင်မိတာကြောင့် တစ်ယောက်က ပြောလျှင်ကျန် တစ်ယောက်ကပါသဘော တူကာ...

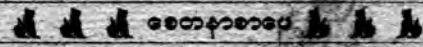
“မမ မှုန်တို့မဝယ်တော့ဘူး၊ မမပဲ ဝယ်လိုက်ပါ”

မှုန်က တစ်ဘက်ဆောင်မှနေပြီး အသံပြဲနဲ့ လှမ်းအော် သော်လည်း မှုန်လောက် အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်မပြောနိုင်သည့် မပန်းသာမှာ ခေါင်းလေးတခါခါနှင့် မယူတော့ဘူးလို့ငြင်းဆန် ကာ လက်ညှိုးလေးတစ် ညွှန်ညွှန်နှင့် သူတို့ပဲယူလိုက်ပါလို့ သင်္ကေတနဲ့ပဲ ပြနိုင်လေသည်။

“မမ ဝယ်လိုက်ပါ၊ နောက်တစ်သည်လာမှ သုန်တို့ဝယ် တော့မယ်”

မပန်းသာက နောက်တစ်ခါ ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ ပြပါ သည်။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ခြေဟန်လက်ဟန်ကိုတော့ နှစ် ယောက် စလုံးက နားမလည်ကြ။ ဣန္ဒြေရှင် မမလေးကလည်း သူတို့လိုအာပြုလန်နေသော အသံနဲ့ အော်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ သဘောပေါက် လိုက်တာကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး အခန်း ရှေ့က ဆင်းကာ တစ် ဘက်ခန်းသို့ကူးသွားလိုက်ကြတော့သည်။

“ညီမလေးတို့ပဲ ဝယ်ပါလို့ပြောမလို့ မမက အလျင် မ

လိုပါဘူး”

“သုန်တို့လဲ အလျင်မလိုပါဘူး မမရဲ့”

“ကဲ...၊ဈေးသည်လေးစောင့်နေရတာကြာပြီ၊ဘယ်သူဝယ်တာ၊မဝယ်တာနောက်မှထား၊သူတော့ အရင်သွားရှင်းလိုက်ကြပါဦး”

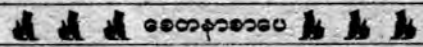
သုံးယောက်သားဈေးသည်ဆီ တက်ညီလက်ညီ သွားကာ ပုဇွန်ကင်သွားမေးလျှင်နှစ်ကောင်ပဲပါတာကြောင့်မျှတတဖြစ်အောင်တစ်ယောက်တစ်ကောင်စီယူလိုက်ကြပါသည်။

နောက်တစ်ခါ ဈေးသည်တစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာတော့ ပုဇွန်ကင်နှစ်ကောင် ထပ်ပါလာတာကြောင့် တစ်ယောက် တစ်ကောင် ထပ်ဝယ်ယူရင်းနဲ့မှ မှန်နဲ့သုန်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့မပန်းသာကအဖွဲ့ ကျသွားကြတော့တာဖြစ်သည်။

“မမက ရန်ကုန်ကပဲလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ညီမလေးတို့ကရော...”

“ရန်ကုန်ကပ...၊တွေ့တယ်၊လမ်းမှာ.. စထွက်လာကတည်းက မမတို့ကား နောက်က ပါလာတာကို သုန်တို့ သတိထားမိနေတာ၊ခရီးဆောင် အိတ်တွေ အမိုးပေါ်တင်ထားတော့ခရီးသွားမယ့် ကားမှန်းလဲ သိနေတယ်လေ”

“ဟုတ်လား...၊မမကတော့ အမှတ်တမဲ့ မကြည့်မိဘူးကွယ်..၊ဇက်ဆိပ်မှာတော့ ညီမလေးတို့ ကားနဲ့ တိုက်မိမလိုဖြစ် သွားတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မမ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်”

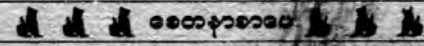
မှန်ကတော့ လူမှုရေးအရတောင်းပန်လိုက်တာပါပဲ။

ဒါကို သုန်က အဓိပ္ပာယ် တစ်မျိုးတောက်ကာ သူ့ မောင်တွေ မျက်နှာနဲ့ အစ်မကိုဖားနေပြီ ဆိုသည်သဘောမျိုး သက်ရောက်အောင် လှောင်ပြုံး ပြုံးနေတော့သည်။

“အောင်မယ်လေး.. မမကပြန်တောင်းပန်ရဦးမှာ၊ဟိုကောင်လေးတွေ အပြစ်လဲ အများကြီး ပါတယ် ညီမလေးရဲ့၊ သူတို့က ကားပေါ်ရောက်ပြီလားဆိုရင် မြင်းကို ချိုတပ်ပေးလိုက်သလိုပဲ တရကြမ်းကို မောင်းတော့တာ၊ဘယ်မှလဲကြည့်မနေကြတော့ဘူး”

တခြားစီပဲ။ဒီမမဟာ သူ့မောင်တွေနဲ့တော့ နဲ့သာဆီနဲ့ အိမ်လိုပဲ ကွာခြားလှတာ။မမ စကားပြောပုံကိုကြည့်ကာနဲ့သိမ်မွေ့ နူးညံ့ပြီး အဆင့်အတန်းရှိသော အမျိုးကောင်းသမီးဆိုတာ သိသာသည်။

ရုပ်ရည်လေးကလည်း ချောသည်လှသည် မဆိုသာတောင်မှ ဖြူစင်သွယ်လျှကာ သန်ရှင်းကြည့်လင်လှတာဖရာင်းရုပ်တုလေး တစ်ရုပ်လိုပဲ မမရဲ့ အလှက နုနယ်စင်ကြယ်သည်။

မူနံနဲ့သုန်နစ်ယောက်စလုံးပင် ထို မမလေးကို စကား ပြောရင်း ပြောရင်းချစ်သွားမိကြလေသည်။

“မမ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“မပန်းသာတဲ့”

“ဟာ.. အကိုက်ပဲ၊ ချောင်းသာ လာလည်ရင်းတွေ့လာ တဲ့မမရဲ့ နာမည်ကမပန်းသာဆိုတော့ တိုက်ဆိုင်တယ် နော်၊ မမ နာ မည်ကိုတော့ သုန်တို့ မေ့တော့မှာ မဟုတ် ဘူး”

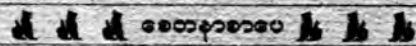
“မောင်လေးတွေ နာမည်ကိုလဲ မှတ်ထားဦး.....၊ တစ် ယောက် က ဥဿာတဲ့၊ တစ်ယောက်က ဟံသာတဲ့”

“ဟင်.... မြို့ နာမည်တွေပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ... ဖေဖေစိတ်ကြိုက် မှည့်ထားတာ တွေလေ”

လူစင်စစ်က မြို့ နာမည်တွေရနေသော မြို့ နာမည်မှာ မှ ရှေးဘုရင်ခေတ်က နန်းတော်စိုက်ရာ မြို့ နာမည်တွေဖြစ်သော အ မည် နာမတွေကိုပိုင်ဆိုင်ထားပါလျက် နည်းနည်းလေးမှ ထီး ဟန် နန်းဟန် မဆန် တကယ့်ကို ကလေးက ချေပုံပေါက်နေသော လူသား နှစ်ယောက်ကို မျက်စေ့ထဲ မြင်ယောင်ကြည့်ကာ သုန်ရောမူနံပါ ကျိတ်ပြီး မဲရွဲ ပစ်လိုက်မိကြလေသည်။

“ညီမလေးတို့ နာမည်တွေလဲ ပြောကြပါဦး”

အဲ... အခုမှတကယ်ခက်တော့တာ။ မူနံနဲ့သုန်တို့ တစ် ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ဝဲစောင်းကြည့်လျက် ခေါင်းခဲသွား ကြရတော့သည်။

မမ မပန်းသာက သူ့နာမည်ရော သူ့မောင်လေးတွေ နာ မည်ကိုရော အပြည့်အစုံပြောသွားပြီ ဆိုတော့ သူတို့မှာလဲ ကိုယ့် နာမည်ကိုယ် အမှန်အတိုင်း ပြန်ပြောဖို့ တာဝန်ရှိနေပြီ။ ဒီနေရာမှာ ပြဿနာ ရှိလာတာက သူတို့ရဲ့ နာမည်အရင်းကို ဘယ် လိုပြောရပါမည်နည်း။

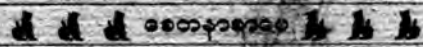
ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲလျက် အလွန်ပင်ရိုးသား တော ဆန် လှသော ကြီးတော်ကြီးနှစ်ယောက်ကို စိတ်ထဲကနေ အကြီး အကျယ်အပြစ်တင်လိုက်မိကြသည်။ နာမည်ပြောဖို့အကြောင် ဖန်လာတိုင်း ကြီးသိန်းနှင့်ကြီးစောတို့ နှစ်ယောက်ကို ပြေးသ ရုကာ ဒေါသထွက်မိတတ်သည်မှာ မူနံနဲ့သုန်တို့ရဲ့ အကျင့်ပဲ သည်။

“ဟင်... ညီမလေးတို့ နာမည်ရော လို့...”

“အဟဲ... သုန် နာမည်က သုန်တဲ့၊ သူက... သုန် အစ်မ မူနံ တဲ့”

“ဪ... နာမည်လေးတွေက စာစစ်လုံးတည်းပဲလား”

မေးသည့်သူကစေ့စေ့ စပ်စပ်စိုက်မေးလာသည်အခါ မှာ တော့ထိန်ချန်လျော့ပေါ့ပြောလို့မရတော့ချေ။ နှစ်ယောက်

ပုံဆန်း...
ဒီခိုင်း...
ပိုက်မမိနိုင်
ရှိုးဘုရင်စေ
မည်မျိုး။
မမန်းသာ
ငါတော့မို့အား

ရှု့ မဲ့ စိတ်ပျက်စွာနှင့်ပင်....

“နာမည်အပြည့်အစုံက ခင်မူန့်နဲ့ ခင်သုန်ပါ”

ရုပ်ရည်ကလေးတွေချောမောနုနယ်သလောက်၊ အ

အနေအထိုင် ခေတ်မီသွက်လက်လှသော ကောင်မ

ဘက်ထံမှ ထွက်လာသည့် နာမည်တွေကြောင့်

ပြူးသွားရပါသည်။

လဲ။လူလေးတွေကြည့်တော့ အဝတ်အစား

ဘကယ့်ခေတ်ပေါ် ကောင်မလေးတွေ

ယာက်သာဖြစ်သော မပန်းသာပင်

င်ဆင်ပုံတွေနဲ့။နာမည်ကျတော့

ကျတော့သူတွေ မှည့်သည်

သွားတာကို မှုန်ရော သုန်ပါ

ရပါသည်။ဒါကြောင့်ပြောတာ

ပါ။ ဒီနာမည်ကြီးကုပြောင်းချင်ပါတယ်လို့။ မေမေနာမည်နဲ့

ကာရန် ကိုက်အောင်ဆိုကာ ဒီနာမည် မဖြစ် ဖြစ်အောင် အား

လုံးနဲ့ အတိုက်အခံ လုပ်လျက်ပေးထားသောကြီးတော်ကြီး နှစ်

ယောက်ကတော့ဖြင့် အလျှော့မပေးချေ။ နာမည်ပြောင်းပစ်ရင်

ပဲ သူတို့တွေချက်ချင်းအနိစ္စရောက်တော့မတတ်သည်းသည်း

လှုပ်ကြတာမို့ မှုန်နဲ့ သုန်လည်း ရှေ့က ‘ခင်’ တွေကိုဖျောက်ကာ

ကိုယ်နာမည် တစ်လုံး တည်း ရှိသလိုလိုနှင့် နေခဲ့ကြရတာ။

“ဘယ်လိုလေးတွေလဲ မသိဘူးနော်၊ နာမည်လေးတွေ

က ရိုးမလိုနဲ့ ဆန်းလိုက်တာ”

ဒါ အားနာပါးနာနဲ့ အသက်ညှာဆုံးပြောလိုက်သည်

စကား ပဲ ဆိုတာနှစ်ယောက်စလုံးက သိကြပါသည်။အမှန်တော့

သူတို့ နာမည်တွေဟာ လူပုံနဲ့ မလိုက်အောင်ရိုးစင်း တောဆန်

လွန်းလှ ချည်လားလို့ပြောချင်တာပဲဖြစ်မှာ။

“အဲဒါ ကြီးတော်တွေ လက်ချက်လေး၊ သုန်တို့အမေမှာ

ညီအစ်မ သုံးယောက် ရှိတယ်၊ အကြီး နှစ်ယောက် က

ဒေါ်ခင်သိန်းနဲ့ ဒေါ်ခင်စောတဲ့၊ မေမေက ညီမအငယ်

ဆုံး၊ နာမည်က ဒေါ်ခင်ဆုန်တဲ့...၊ ဘိုးဘိုးက သူ့သမီး အ

ငယ်ဆုံး လေး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက စာတွေကဗျာတွေ

စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုပြီး မင်းကြီးကတော်ခင်ဆုန်နာမည်

ကို ယူပြီး မှည့်တာလေ၊ အဲဒါကို သုန်တို့ အထိ ဆွဲခေါ်

လာပြီး သုန်တို့ တွေကို နာမည်ပေးမယ်လဲဆိုရောကြီး

တော်တွေက အမေနဲ့ ကာ ရန် ကိုက်အောင်တဲ့ ခင်မူန့်၊

ခင်သုန်ဆိုပြီး အတင်းပေးတာ၊ ပြန် ပြောင်းခိုင်းလို့လဲ

မရ တော့ဘူး၊ သူတို့က အမျိုး ထဲမှာ ဩဇာလဲကြီး ကြ

တော့သူတို့စကားအတည်ဖြစ်ပြီး သုန်တို့ နာမည်တွေ

လဲ ပျက် စီးရောလေ”

သုန်က နာမည်နှစ်ခုရဲ့ စီးဆင်းဖြစ်တည်မှုသမိုင်းကြောင်းကို သေသေချာချာ ရှင်းပြဖြစ်သည်။ ဒီလိုရှင်းပြလိုက်ခြင်းအားဖြင့် အရှက်ရခြင်းလေးများ နည်းနည်းလောက်သက်သာလေမလားလို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါပဲ။

“အဲဒါ ညီမလေးတို့ကြီးတော်တွေ အမြော်အမြင်ရှိတာပေါ့၊ ခေတ် ရေစီးကြောင်း ဆိုတာ စက်ဝိုင်း တစ်ခုလိုပဲ လည်နေတာ၊ အရင်က နာမည်ဆိုရင် လေးငါး ခြောက်လုံးမှည့်တယ်၊ အခုဆိုရင် ခပ်တိုတိုနဲ့ ခပ်ရိုးရိုး နာမည်လေးတွေ ပြန်မှည့်လာကြပြီ၊ နောက်ထပ် လေးငါး နှစ်လောက် အတွင်းမှာ ဒီနာမည်လေးတွေက ပြန် ခေတ်စားလာတော့မှာ”

ကြံဖန်ပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောတတ်သည့် မမကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေပေမယ့်လည်း မှုန်နဲ့ သုန်တို့ကျေ နပ်သွားကြရပါသည်။

ရုပ်ကလေးချစ်ဖို့ကောင်းသလောက် စိတ်ထားလေးပါကောင်းသော မပန်းသာကိုလည်း နှစ်ယောက်စလုံးက အမှတ်ပြည့်ပေးဖြစ်လိုက်ကြတော့သည်။

* * *

(၂၀)

“ဟီး..ဟီး..ဟီး..”

“ဟား..ဟား..ဟား..”

ခုတင်ပေါ်မှာ လူးလို့မ့်လျက် အူတက်မတတ်ရယ်နေကြသော မောင်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ မပန်းသာမှာ ငါများ ဘာပြောမိလို့လဲ ဆိုတာကို အလန့်တကြား ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်ရပါသည်။

မှတ်မိသလောက် ဆိုရင်တော့ ဘေးခန်းကကောင်မလေးတွေနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ရသည့် အကြောင်းလောက်ပဲ ပြောမိ

တာပါ။ ဒီအကြောင်းမှာလည်း ဒီလောက်ကြီးရယ်စရာပါဝင်နေလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဧကန္တ ဒီကောင်လေးနှစ်ယောက် နေလယ်ဘက်ကြီး အပမိုနေပြီလားမသိ။

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ စိတ်မှမှန်သေးရဲ့လား”
“ရယ်ရတယ်ဗျ...”

“ဘာတွေ ကောက်ကာငင်ကာ ရယ်စရာတွေ သွားလို့လဲ၊ ငါတော့ ဘာမှ ရယ်စရာမပြောလိုက်ပါဘူးနော်”

“ရယ်စရာပြောတာပေါ့... ဘေးခန်းကကောင်မလေးတွေ နာမည်လေးခင်မူန့်နဲ့ ခင်သုန်တဲ့ ဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒါ ရယ်စရာပေါ့ မမရ... ရုပ်လေးတွေကြည့်တော့ ခေတ်မီမိနဲ့ နာမည်တွေက ဟိုး... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ရာ ကျော်လောက်က တောသူကြီး သမီး နာမည်မျိုး”

“နင်တို့ကလဲဟယ်... သူများ နာမည်ကို ချိုးဖဲ မပြောချင် စမ်းပါနဲ့”

“သူတို့ကပြောချင်စရာဖြစ်အောင် မှည့်ထားတာကိုးဗျ၊ တော်ရုံရိုးရင် မပြောပါဘူးဗျ၊ ဥပမာ မြမြတို့ လှလှတို့လောက် ဆိုရင် တော်သေးတယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သူတို့နာမည်လေးတွေကရိုး သလို ရှိပေမယ့် အရိုး လွန်တော့ ဆန်းသွားတယ်ဟဲ့... ဟဲ့

ကောင်လေးတွေ သွားလဲနောက်လားပြောင်လားလုပ်မနေကြနဲ့ဦးနော်... သူတို့က မမနဲ့ ခင်သွားလို့ နာမည်ပြောလိုက်တာကို.. မင်းတို့က ပြန်နောက် နေကြမယ်ဆိုရင် ကြားထဲက မမ နာမည်ပျက်လိမ့်မယ်”

“ဒီလောက်တော့ သိပါတယ်ဗျ၊ သူတို့ကိုလဲ ဇယားရှုပ်ခံပြီး သွားမနောက်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့ သူတို့ အစ်ကိုနာမည်ကရော ဘယ်သူတဲ့လဲဗျ”
“ကိုမင်းယျာတဲ့”

“သူ နာမည်လဲ တုံးတော့ တုံးချင်သား၊ ညီမတွေနဲ့ယှဉ်လိုက်လို့သာ တော်သွားတာ”

“သူများကိုချည်း လိုက်ဝေဖန်မနေနဲ့၊ တို့ နာမည်တွေ ကြည့်လိုက်ရင်လဲ ပြောချင်စရာတွေချည်းပဲဆိုတာ သတိထားလိုက်ဦး”

မမက သတိ ပေးပေမယ့် ဥဿာနဲ့ ဟံသာတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ စောစောကလို အူလိုက် သည်းလိုက်မရယ်တော့ သည်တိုင် တွေးတွေးပြီး ရယ်ချင်စိတ် တစ်မိမိပေါ်ကာ ပြုံးဖြဲဖြဲဖြစ်နေသည်မျက်နှာတွေကိုတော့ မထိန်းနိုင်ကြပါ။

“ကောင်မလေး တွေနဲ့ မမက တော်တော် စုန်းနီးသွားပြီလား”

“အင်း... ခင်သွားပြီ၊ သူတို့တွေက သေချာပေါင်းကြည့်

ရင် စိတ်သဘောထားလေးတွေကောင်းကြပါတယ်”
“ဒါ..ကျွန်တော်တို့မျက်နှာနဲ့မမကိုတမင် ဖားနေတာ
လား မှ မသိတာ”

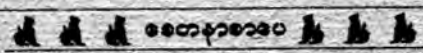
ဥဿာက မေးစေ့ကို လက်နဲ့ ပွတ်လျက်အသားလွတ်
ဂုဏ်ယူ ပြောလိုက်တာမို့ မပန်းသာ မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့သွားရပါ
သည်။

“ဥဿာနော်.... ကိုယ်က ယောက်ျားလေးပဲ မနာဘူး
ဆိုပြီး ပြောချင်ရာ စွတ်ပြောလို့မရဘူး၊ တစ်ဘက်မိန်း
ကလေးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုလဲ ငဲ့ညှာရသေးတယ်၊ သူများ
ကို သိက္ခာ ကျအောင် ပြောင်လှောင်တဲ့ သူဟာ ကိုယ်
သိက္ခာ လဲ အလိုလိုကျသွားရော”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရယ်၊ ကျွန်တော်တို့လဲ ဒီလောက်မရိုင်း
သေးပါဘူး”

မမဟာ အသက်ကလေး နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ကျော် နှစ်
ဆယ်ခြောက်နှစ် ဝန်းကျင်သာရှိသေးသော်လည်း အဖေအမေ
တွေ နိုင်ငံခြားရောက်နေချိန်မှာ ဒီမောင်လေးနှစ်ယောက်ကို
ထိန်းကျောင်း အုပ်ချုပ်လာရတာမို့ လူကြီးတစ်ယောက်လို အ
တွေးအခေါ်မျိုး၊ စိတ်သဘောထားမျိုးရှိနေရတာကတော့အမှန်
ပင်။

ခေတ်မီသွက်လက်သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်

တာမှန်ပေမယ့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် စစ်စစ်ဖြစ်သော မိဘတွေရဲ့
အဆုံးအမကြားမှာပိပိပြားပြားသိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ကြီးပြင်းလာရ
သူမို့မမဟာအတွေးအခေါ် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်တာလည်းအမှန်
ပင်။ မမလိုအစ်မမျိုးရဲ့ ဆုံးမစကားဟာ လက်ခံနားထောင်သင့်
သည်လို့ ဥဿာတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက နားလည်ထားပါသည်။

“မင်းတို့ရေဆင်းကူးမယ်ဆိုရင်လဲ ကူးလေ၊ စောစော
တော့ တက်ခဲ့ကြဦးနော်၊ ထမင်းဆိုင်တွေက နောက်ကျ
မှ လူပိုများ လာတာ”

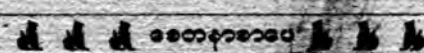
“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အော်သံက နောက်မှာကျန်ခဲ့သော်လည်း လူကတော့
အတော် ဝေးဝေးကို ရောက်နေနှင့်ပြီ။ မမ ဘာပဲမှာမှာ သူတို့နှစ်
ယောက်ကတော့ဖြင့် ညနေနောက်ကျသည်အထိ ရေကူးဖြစ်
ကြမှာပါပဲ။ ရေကူးပြီးလျှင်လည်း အချိန်အတော်ကြာယူကာရေ
ချိုးကြဦးမှာပါပဲ။ ထိုအခါ မမ ကလည်း ဗိုက်ဆာတယ်၊ မှောင်လှ
ပြီ စတဲ့ အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ ညည်းညူ ဆူပူဦးမှာပါပဲ။

“မမ ဘယ်လိုနေလဲ”

“မတ်တပ်ရပ်ပြီး ကျန်ခဲ့တယ်”

“ဟာ... ငါမေးတာ မမ စိတ်အနေအထား ဘယ်လိုနေ
သလဲ လို့မေးတာကွ၊ လတ်တလောမှာ လုပ်ပြီး ကျန်ခဲ့
လဲလို့ မေးတာ မဟုတ်ဘူး”

မမနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ ဟံသာက အမှတ်
တမဲ့ လှမ်းမေးလိုက်တာမို့ ဥဿာကလည်းစိတ်ကူးတည်ရာ
ပြန်ဖြေ ဖြစ်ပြီးအမေးတစ်လွဲအဖြေတစ်လွဲဖြစ်ကုန်တာမို့ ထုံးစံ
အတိုင်းလိုရင်းမရောက်တော့ဘဲ ဘေးချော်ထွက်ရပြန်လေ
သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ အရေးတကြီးပြောစရာရှိနေသည့်
ဟံသာက စကားလမ်းကြောင်း အလွဲမခံတော့ဘဲ...

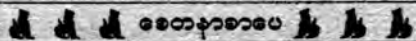
“မမ ဒီရောက်မှ ပျော်လာသလား၊ ပိုစိတ်ညစ်နေလား
အဲဒါ မေးတာ”

“ငါ့အထင်တော့ ပုံမှန်ပါပဲ။ မမကတော့တော်ရုံနဲ့ ဖော်
စရာ ရှာတွေ့တော့မယ် မထင်ပါဘူး။”

“အဲဒါပေါ့၊ နေရင်းထိုင်ရင်းနဲ့ကတော့ ဒီဝေဒနာ ကျက်
မှာ မဟုတ်ဘူးကွ။ အစ်ကိုကျော် ဆုံးရတာဟာလဲ ငါတို့
ပယောဂမကင်းဘူး၊ ဒီတော့ မမ အခုလို ဖြစ်ရတာ
တို့ကြောင့်လို့ပြောနိုင်တယ် မဟုတ်လား။”

“ပြောနိုင်တာမဟုတ်ဘူး ငါတို့ကြောင့် အတိအကျပဲ
“အေး၊ အဲဒါကြောင့်ငါတို့မှာ မမ စိတ်ချမ်းသာ အောင်
ပြန်လုပ်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိကို ရှိတယ်ကွ”

ဟံသာစကားကို ဥဿာကလည်း လက်ခံပါသည်။
ဒါပေမယ့်ပြဿနာဖြစ်နေတာကမမကို စိတ်ပျော်အောင် ဘယ်

လိုလုပ် ပေးရမလဲ ဆိုတာပါ။

မမဟာ အစ်ကိုကျော်ကို သိပ်ပြီး သံယောဇဉ်ကြီးလှ
တာ။ သူတို့နှစ်ယောက် မကြာခင်လက်ထပ်ကြဖို့အတွက် အစီ
အစဉ်တွေတောင် စတင်ရေးဆွဲနေသည့်အချိန်၊ နှစ်ဘက် အ
သိုင်းအဝိုင်း ကလည်းသဘောတူ လက်ခံထားပြီးပြီမို့
ဘယ်လိုအနှောင်အယှက် အတားအဆီးမျိုးမှ မရှိတော့သည့်
အချိန်၊ သာယာလှပသည့် နှစ်ယောက် ဘဝတစ်ခုကိုတည်
ဆောက်ဖို့ အသေချာဆုံး အချိန်ကျမှ ဖြစ်ရလေသည်ဆိုတော့
မမရဲ့ သောကဝေဒနာဟာ ဘယ်လောက် ပြင်းထန်လေမလဲ။

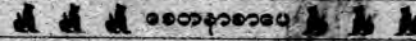
“ငါတော့... ဘာလုပ်ပေးရမှန်းတောင်မစဉ်းစားတတ်
ဘူး၊ မမပျော်မယ်ဆိုရင်တော့ အခုနေသောင်ပြင်ပေါ်
မျောက်ကပဲ က ရ ကရ၊ မြင်းကို ကျွမ်းထောင်ပြီး စီးပြ
ရ စီးပြရပါ”

“မင်း နည်းတွေက အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။”

“ဆိုစမ်းပါဦး။”

နှစ်ယောက်သား ရေထဲမဆင်းဖြစ်သေးဘဲ သောင်ပြင်
စပ်မှာထိုင်ချကာ မမ ကိစ္စကို အရေးတကြီးဆွေးနွေးနေကြ
သည်။

“မမကို အစ်ကိုကျော်လိုပဲ ချစ်နိုင်ကြင်နာနိုင်မယ်သူ
တစ်ယောက်ရှာပေးလိုက်ဖို့.....”

“မင်းဥစ္စာ မလွယ်ပါဘူးကွာ၊ဆေးပညာမှာ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း အစားထိုးကုသမှုဆိုတာရှိပေမယ့် နှလုံး သားကိစ္စမှာ တော့အချစ်ကိုအစားထိုးလဲလှယ်ပေးလို့ မရနိုင်ဘူး ထင်တယ်”

“ဒါက အစမို့ပါ။ ကြာလာတဲ့အခါကျတော့လဲ စကားပုံ တောင်ရှိ သားပဲကွာ၊သေသောသူကြာရင်မေ့ဆိုတာ၊ သာမန်လူကတစ်နှစ်နဲ့မေ့မယ်ဆိုရင် အစွဲအလန်း ကြီး တဲ့သူကနှစ်နှစ်ကြာချင် ကြာမှာပေါ့ကွာ၊ဒါပေမယ့်... တစ်နေ့ မဟုတ်တစ်နေ့မေ့မေ့မှာပဲ”

ဟံသာက အပိုင်အနိုင်ကြီး ပြောနေ တာကြောင့် ဥဿာတောင်ဇေဝေဝါဖြစ်လာရသည်။

သူပြောသလိုတကယ် ဖြစ်နိုင်သလား။ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက်သိပ်ချစ်ကြသည့် ချစ်သူတွေ ဟာ ရှင်သေမင်း ရဲ့ခွဲခွာမှုကြောင့်အပြီးတိုင်ကွဲကွာရပြီးသည့်နောက်မှာ ရှိခဲ့ဖူး သည့် အတိတ်တွေကိုတစ်ခုကလေးမှ အမှတ်မရဘဲ မေ့လျော့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်နိုင်မှာတဲ့လား။

“လုံးဝမေ့သွားမယ်လို့ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ခဲ နိုင်ရည် ရှိလာမှာကို ပြောတာ... မင်းကလဲ အရမ်းကြီး အတွေးမခေါင်ပစ် စမ်းပါနဲ့”

ဥဿာရဲ့အတွေးကို သိနေပုံရသောဟံသာက ထပ်မံ

ရှင်းလင်းချက်ထုတ်သည်။ အင်း ခဲနိုင်ရည်ရှိရုံလောက်ဆိုလျှင် တော့ ဟုတ်တာပေါ့။

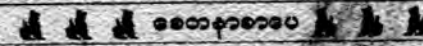
မမဟာ ပညာလည်းတတ်၊အတွေးအခေါ်ရှိသော မိန်း ကလေးတစ်ယောက်မို့ပြန်မလာနိုင်တော့သူတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အပြီးတိုင် ရေစုန်မျှောပစ်မှာတော့ မဟုတ်တာ သေချာပါသည်။

“ဒီတော့ မမရဲ့ မေ့လျော့မှုနှုန်းမြန်ဆန်လာအောင် ငါ တို့က ဝိုင်းဝန်း ကူညီပေးရမယ်၊လစ်လပ်သွားတဲ့ နှလုံး သား ကွက်လပ်ကို ဖြည့်ဆည်း ပေးနိုင်ဖို့လဲ ငါတို့ ကြိုး စားပေးရမယ်ကွ”

“ဘယ်လို ဖြည့်ပေးရမှာလဲ”

“မမအတွက် သင့်တော်မယ့်ယောက်ျား တစ်ယောက် ကို ငါတို့ ရှာကြည့် ကြတာပေါ့၊သူဟာ မမရဲ့ အားကိုး ရာလဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မမရဲ့ ကြေကွဲမှုတွေကို နှစ်သိမ့် ဖြေ ဖျောက် ပေးနိုင်တဲ့ သူလဲ ဖြစ်ရမယ်၊မမကို တစ်သက် လုံးကြင်ကြင်နာနာနဲ့စောင့်ရှောက်သွားနိုင်တဲ့ သူလဲ ဖြစ်ရမယ်၊အဲဒီလိုဆိုရင် မမဘဝဟာပြန်ပြီးတည်ငြိမ် လာနိုင်တာပေါ့”

“အေးလေ... မင်း ပြောတဲ့ လူမျိုးကို ရှာတွေ့ရင်တော့ ကောင်းသားပေါ့ကွာ”

“ရှာရင်တွေ့ရမှာပေါ့ကွာ”

ဟံသာကတက်တက်ကြွကြွဖြစ်လွန်းနေတာမို့ ဥဿာကပါ ဟုတ်မလားလို့ ရောယောင်စိတ်ပါမိလေသည်။ နှစ်ယောက်သား ဆွေးနွေးမှုကြောင့်လည်း ပြတ်တော့မှ လက်ဝါးချင်း ရိုက်ကာ ရေထဲ တဝန်းဝန်း ပြေးဆင်းကြလေတော့သည်။

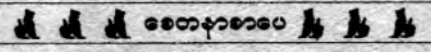
* * *

(၂၁)

“ဟာ...ဟာ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

အေးအေးဆေးဆေးရေထဲမှာ ကိုယ်ဖော့ရင်း လှိုင်းစီးနေသော ဥဿာက အရှိန်နှင့်နောက်မှ ဝင်ဆောင်လိုက်သော အရာ တစ်ခုကြောင့် နာလည်းနာ၊ ရှေ့ကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်လဲရွေ့ ထွက်သွားကာ ပင်လယ်ရေငန်ကျိကျိတွေ့ပါးစပ်ထဲ၊ နှာခေါင်းထဲ၊ မျက်လုံးထဲလည်း ဝင်နှင့် အတော်ကိုပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်သွားရလေသည်။

ပိုပြီး ထူးဆန်းတာက သူ့ကျောကိုဝန်းခနဲသာရိုက်သည်။

အရာဝတ္ထုမှာရှိက်ပြီးသည်နောက်လည်း ပြန်ထွက်မသွားနိုင်ဘဲ သူ့နောက်ကတောက်လျှောက်ပါလာခြင်းပင်။

“အား...ထိပြန်ပြီ”

နောက်လှည့်ကြည့်မည်ကြံကာရှိသေးလှိုင်းလုံးတစ်လုံးက ဝုန်းခနဲပုတ်လိုက်ပြန်တာမို့ နောက်ထပ်တစ်စုံတစ်ရာက ကျောပြင်ကို လာရှိက်ပြန်သည်။ ထို တစ်စုံတစ်ရာသည် စောစောကအရာဝတ္ထု မဟုတ်တာကိုတော့ အထိအတွေ့ အရ ဥဿာက သိလိုက် သည်။

ကမ်းစပ်နားအထိ မလုံးမထွေးလူးလိမ်းမျောပါသွားသည် ဒဏ်ကိုခံစားပြီးမှ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့နဲ့အလွန်နီးကပ်စွာတည်ရှိနေသောကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကောင်မလေးကလည်းမျက်လုံးပြူးနေပြီ။ သူမ ခန္ဓာကိုယ်ကို စွပ်ထားသော ဘောကွင်းကို လက်နှစ်ဘက်ကြားမှာ တင်းတင်း ညှပ်လျက် ပိုးလိုးပက်လက် အခြေပျက်အနေပျက်ပုံ စံနှင့်တည်ရှိနေ သော ကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာမှာ ဆံပင်ရှည်တွေအပြည့်နီးပါးဖုံးလွှမ်းနေတာကြောင့် သရဲလို ပြူးပြဲနေသော မျက်လုံးအစုံကိုသာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နိုင်တော့သည်။

ချစ်(ပ်)...ချစ်(ပ်)။ ဒါ ဟိုဘက်ခန်းက ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ထဲက ချစ်(ပ်)ဟု အမည်ပေးထားသော ဆံပင်ရှည်နဲ့

ရှည်မလေးပါလား။

ကောင်မလေးစီးနေသော ရော်ဘာကွင်းဟာ ပထမ ဥဿာရဲ့ကျောကို ဝင်ဆောင်မိတာဖြစ်ပြီး ဒုတိယ တစ်ကြိမ်ကတော့ ရေ စီးကြောင်းအတိုင်းဖရိုဖရဲမျောပါနေသော ကလေးမရဲ့ ခြေထောက်နဲ့ တိုက်မိတာပင် ဖြစ်သည်။

ကောင်မလေးခမျာလည်း သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းဖို့တော့ ကြိုးစား ရှာတာပါပဲ။ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်နဲ့ လူချင်းတအားနီးကပ်နေရုံမက ထိုယောက်ျားလေးရဲ့ကျောပြင်ကိုကိုယ် ခြေထောက်နဲ့ ထိတိုက်မိသည် အဖြစ်မျိုးတော့ဘယ်သူက ရောက်ချင်မှာလဲ။

အံ့ဩစရာကောင်းတာဟစ်ခုက ကောင်မလေးနဲ့ ဥဿာဟာ လှိုင်းတွေဒီလောက်ပုတ်နေတာတောင် လူချင်းကွဲမသွားကြဘဲ တစ်လျှောက်လုံး ပူးကပ်နေတာပါပဲ။

“ရှင်သွားတော့လေ၊ အာဖြစ်လို့ သူများနားလိုက်ကပ်နေ ရတာလဲ”

“သွားချင်တိုင်းသွားလို့ရမလားဗျ၊ ရေထဲမှာ ရေစီးအတိုင်း မျောနေတဲ့ ဥစ္စာ”

“ရှင် ရေကူးတတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ရေကူးတတ်တိုင်း ရမလားလှိုင်း မှတ်လိုက်ရင် လူက လိုက်ပြီး လွင့်သွားတာပဲ”

“လွင့်လဲ..တခြားသွားပြီးလွင့်ပါလား..ဘာလို့ကျွန်မ နောက်ကပဲ ကပ်ပါလာတာလဲ”

“ခင်ဗျားသေသေချာချာကြည့်ပြီးမှ ပြော၊ကျွန်တော် က ခင်ဗျားနောက်ကနေတာလား...၊ခင်ဗျားက ကျွန် တော် နောက်ကနေ လိုက်တိုက်နေတာလား”

“အောင်မယ်လေး...”

ဥဿာ စကား ဆုံးတာနှင့် အရှိန်ကောင်းကောင်းနှင့် ရိုက်လိုက်သည့်လှိုင်းလုံးကြီး ကြောင့်နှစ်ယောက်သားလိမ့်ထွက် သွားကြသည်။

လိမ့်သာလိမ့်သွားသော်လည်း လူချင်းကဖြင့်ကွဲမသွား ဘဲ ရောရောထွေးထွေး လိမ့် ထွက်သွားကြတာမို့ ကောင်မလေး ရဲ့ အော် သံက ကျယ်ကျယ်ကြီး ထွက်လာရလေသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ သူကဘယ် လောက်လှိုင်းပုတ်ပုတ် ဘာကြောင့်တစ်တွဲတွဲ ဖြစ်ဖြစ်နေရတာ လဲ။

“ရှင် မသွားသေးဘူးလား”

ဒီတစ်ခါတော့ကမ်းစပ်သဲပြင်ပေါ် ဖင်ထိုင်ချမိနေပြီမို့ ရေထဲမှာ သွားချင်ရာသွားလို့မရဘူးဆိုသည့် အကြောင်းပြချက် ကလဲ တရားမဝင်နိုင်တော့ပေ။

ခက်နေတာကဥဿာ တစ်ချက်လှုပ်ရှားဖို့ ပြင်တိုင်း

တစ်စုံတစ်ခုသော အရာရဲ့ တုပ်နှောင့်ဆွဲယူထားခြင်းကို ခံနေ ရတာပါပဲ။

“သွားလို့မရဘူး”

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

မူနဲ့ မျက်လုံးထွေက မီးဝင်းဝင်းတောက်လာပြီ။ ရေထဲ

မတတ်သာလို့ အတူမျောပါနေရတာက ထားပါတော့။ အခု ကမ်းစပ် ရောက်နေမှ ထွက်မသွားဘဲ နီးနီးကပ်ကပ်ကြီး ဇွတ် ပေထိုင်နေ သော ကျီးကန်းကောင်ရဲ့ အပြုအမူဟာ မရိုးသားဘူး လို့ မှန်က တင် မိလေသည်။

“ကျွန်တော်တကယ်ပြောတာ၊ သွားလို့ မရဘူး ဖြစ်နေ တယ်၊ခင်ဗျားများ ကျုပ်ခါးကိုဆွဲထားသေးလား”

“မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်၊ ဘယ်သူက ဆွဲထားမှာလဲ”

“သိဘူးလေ၊ ကျွန်တော် သွားဖို့ လှုပ်လို့မရတာ”

ဥဿာကဒုတိယအကြိမ် လှုပ်ကြည့်လိုက်လျှင်ခါးက ဘောင်းဘီသားရေကြိုး တင်းခနဲ ဖြစ်သွားတာမို့ ချက်ချင်း ငြိမ် နေ လိုက်ရပါသည်။ သေချာပါတယ်။ သူ့ဘောင်းဘီတော့ တစ်စုံ တစ်ရာနဲ့ငြိနေပြီ။ ထိုတစ်စုံတစ်ရာဆိုသည်ကရောကောင်မလေး ရဲ့ ဘယ် လို ပစ္စည်းလဲ။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘာလို့ ဆွဲထားမှာလဲ”

အသံနက်ကြီးနဲ့နားနားကပ်ကာ ကုန်းအော်ထည့်လိုက်
တာမို့ ဥဿာမှာ ပြေးလိုလည်းမရဘဲ နားအူခြင်းဒဏ်ကို ပြည်
ပြည်ဝဝကြီး ခံစားလိုက်ရပါလေသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားဆီက ပစ္စည်းတစ်ခုခု ငြိနေမယ်
ထင်တယ်ဗျ။ သွားမယ်ကြံလိုက်ရင် ဘောင်းဘီခါးပတ်
က တင်းသွားတယ်”

“ဘာမှ ငြိစရာ မရှိဘူး”

ကောင်မလေးက ဇွတ်ငြင်းနေသော်လည်း ဥဿာက
ဖြင့် သူများပြောတိုင်း မယုံနိုင်ပါ။ လူကြီးသူမတွေ ဆုံးမ
ထားတာရှိသည် မဟုတ်လား။ သူများပြောတိုင်းလည်း မယုံနဲ့တဲ့။
ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့လေ့လာပြီး ယုံသင့်မှ ယုံတဲ့။

ဥဿာက သူ့ဘောင်းဘီခါးပတ်မှ ထုတ်ထားသော
အဝတ်ကြိုးလုံးကလေးတစ်လျှောက် လိုက်ကြည့်လိုက်လျှင်
ကြိုးလုံးလေးရဲ့ ထိပ်ဖျားဟာ ကောင်မလေးရဲ့ ဘောကွင်းမှာရှိ
သောလေထိုးဖို့ထားသည့် ထိပ်ပိတ် ကောက်တံရှည်လေးမှာ
အကျအန ချည်တွယ်မိနေ တာကိုတွေ့ ရလေသည်။

ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့ အနေအထား ဖြစ်သော်လည်း ဘယ်
လိုက ဘယ်လို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံစည်းသွားရသလည်း မသိ
ပါ။

ဥဿာရဲ့ ဘောင်းဘီကြိုးဟာ ပုံမှန်ဘောကွင်းတွေက

လေထိုးပေါက်လို ကပ်ကပ်လေးမဟုတ်ဘဲ ကောက်တံရှည်လေး
ဖြစ်ကာ သံချောင်းလေးက အောက်စိုက်နေသည် ကောင်မလေး
ရဲ့ ရော်ဘာကွင်းက လေထိုးပြွန်တံလေးမှာ သွားချည်မိနေတာ
ကတော့ အမှန် ပါပဲ။

“တွေ့လား... ဒီမှာ.. ခင်ဗျား ဘောကွင်းနဲ့ ကျွန်တော်
ဘောင်း ဘီကြိုး ချိတ်မိနေတာ”

“ဟာ... ချိတ်မိ နေလဲ ဖြတ်လိုက်ပေါ့။ ဘာကိစ္စ လာပြ
နေ ရ သေးတာလဲ”

ဥဿာက သူ့ကြိုးကို ချက်ချင်း မဖြတ်သေးဘဲ လက်ညှိုး
တ ထိုးထိုး လုပ်ပြနေသေးတာကြောင့် မှန်မှာ မျက်နှာလေး
တွတ်တွတ်ရဲ့ အောင်ရှက်ရွံ့နေရလေတော့သည်။

အနားကလူတွေကလည်း ဘာဖြစ်နေတာမှန်းမသိ
ပေမယ့် နှစ်ယောက်သားပူးကပ် ပူးကပ်နှင့် လက်သိပ်ထိုး
ပြဿနာတက်နေတာကို သတိထားမိကြကာ စောင်းကြည့်
စောင်းကြည့် ဖြစ်နေပြီ။

“ကဲ.. ရှင်ကြီးက ဒီတစ်သက်ဖြည့်လို့ပြီးတော့မှာလား။
ဟိုမှာ လူတွေဝိုင်းကြည့်နေပြီ။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်
တာ”

“ရှက်လဲ မတတ်နိုင်ဘူးဗျား.. ခင်ဗျား ဘောကွင်းကိုက
သံ ကောက် ရှည်ကြီး ထွက်ပြီး ချိတ်ချင် စရာ ဖြစ်နေ

တာ”

မူန်က ဘက်ပြိုင်ပြောမနေတော့ပါ။ ပြဿနာကြီးက လူကြားထဲ ချပြောလျှင်လည်း ရယ်ချင်စရာ၊ အပြိုင်အဆိုင် ငြင်းခုန်နေလိုလည်း ရှက်စရာမို့ သူကြီးဖြည့်အပြီးကိုသာ ကျိတ် မှိတ်စောင့်နေလိုက်ရပါသည်။

“ရပြီ၊ စိတ်ရှည်ရှည်ထားရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျား စိတ်တိုနေ တာနဲ့ လူတွေ သတိထားမိသွားတာ”

“ဟဲ့... မူန်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အလွန်တရာမှ အားကိုးရသော... မရွေ့သုန်တို့က ပြဿနာပြီးမှ အနားရောက်လာသည်။ စောစောကသာ သူ အနားရှိနေလျှင် မူန်မှာ မျက်နှာအပူရ မသက်သာပေဘူးလား။

“မသိဘူးဟယ်... မသိဘူး၊ သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတာပဲ”

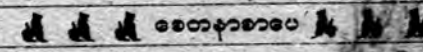
မူန်က ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်ကာ ယိမ်းထိုး ယိမ်းထိုးနှင့်ပင် မတ်တတ်ထရပ်လျက် ကိုယ်ပေါ် စွပ်ထားသော ရော်ဘာကွင်းကို ဖြုတ်ချန်ခဲ့ကာ နေရာမှ ထွက်သွားလေသည်။

နောက်မှရောက်လာသော သုန်မှာ ဘာတွေဖြစ်ထား မှန်းလည်းမသိ၊ ဟိုထုတ်ယောက်ကိုလည်းရန်တွေ ပေးရမှာလား၊ မပေးရဘူးလားလည်း မသိဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပြီး တောမှ မူန် ချန်ထားခဲ့သည်ဘောကွင်းကို ကောက်ယူကာ မူန်နောက် အပြေး လိုက် သွားရတော့သည်။

ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ထွက်သွားပြီးတော့မှ အူ ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသော ဥဒံသာက တဖြည်းဖြည်းရယ်ချင် စိတ်တွေ တလိုက်လိုက် တက်လာကာ တဟားဟားရယ်ဖြစ်လျှင် အနား က လူတွေရဲ့ “ဒီကောင်ရူးများ သွားပြီလား” ဆိုသည် မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ခြင်းကိုခံရတော့သည်။

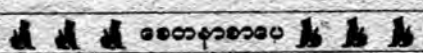
* * *

(၂၂)

ရောက်သည်နေ့တစ်ရက်၊နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက် ဆက်ကာ ရေကူးလိုက်ရသည်မို့ ရေကူးခြင်းအလုပ်ကိုအနည်း ငယ်ငြီးငွေ့ လာပြီဖြစ်သော ဥဿာနှင့်ဟံသာက ဒီနေ့တော့ လုပ်ငန်းအသစ် ရှာကြသည်။

ကမ်းခြေမှာဘောလုံးကန်နေသောရွယ်တူ ကောင် လေး တစ်အုပ်စုကိုတွေ့လျှင် အတင်းဝင်ရောမိတ်ဆက်ပြီး ဘောလုံးဝင် ကန်ကြခြင်းပင်။ရွယ်တူယောက်ျားလေးချင်းမို့ ခဏနဲ့ ပေါင်းသင်း အဖွဲ့ကျကာ ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော်တွေလို

တဟေးဟေးတဝါးပါးဖြစ်ကုန်ကြတော့တာမို့ သူတို့ကမ်းခြေနား တစ်ဝိုက်မှာ မျက်စိနောက်လောက်အောင် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ တော့၏။

“ဟေ့... ဥဿာ၊လာပြီ ဖမ်း...ဖမ်း”

ဟံသာက လှမ်းအော်သတိပေး ပေမယ့် သဲထဲမှာရွေ့ လျား မလွယ်တာမို့ ဘောလုံးက ဥဿာဘေးကကပ်ကာ ဂိုးစည်း အဖြစ်သတ်မှတ်ထားသော ဘိနပ်အတွင်းက ဝင်သွားလေ သည်။

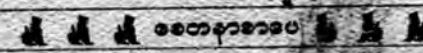
“မင်းညှို့တစ်ဂိုးပေးလိုက်ပြီ၊ငါတို့က အသာနဲ့ကစား နေရတာကို”

“မင်းဖမ်းကြည့်ပါလားကွ၊ခြေထောက်ကရွေ့ချင်တိုင်း ရွေ့လိုတာ မှမဟုတ်တာ၊သဲထဲနစ်ဝင်သွားလို့ မနည်း ပြန်ရုန်းနေ ရတဲ့ ဥစ္စာ”

“ငါ ဂိုးဖမ်းတော့ရော မင်းကဂိုးဝင်အောင် သွင်းနိုင်လို့ လား”

တခြားလူတွေရန်မဖြစ်ရဘဲ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက်တည်း အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်ရန်ဖြစ်နေတာကို သူစိမ်းတွေခမျာ အတော်လေးဖျဉ်ယူရပါသည်။

“ကဲဗျာ ခင်ဗျားတို့က ကစားမှာလား၊ရန်ဖြစ်မှာလား၊ ညနေတောင်စောင်းပြီဗျာ၊မှောင်သွားရင် ကစားလို့ မ

ကောင်းတော့ဘူး”

တစ်ယောက်ကခြိမ်းခြောက်လိုက်တော့မှပွဲပြန်စဖြစ်သည် ဒါတောင်နှစ်ယောက်သား မျက်နှာတွေက ပုပ်သိုးသိုး။

“ဒီတစ်ခါမိအောင် ဖမ်းနော်”

“မင်းလဲဘောလုံးနဲ့ ခြေထောက်ထိဖူးတယ် ရှိအောင်ထိကြည့်ဦး”

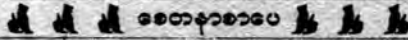
ဟံသာကအံ့ကိုတင်းခနဲနေအောင် ကြိတ်လိုက်သည်။ နေနှင့်ဦးပေါ့။ ကိုယ်တိုင်ကအဖြစ်ရှိတာမဟုတ်ဘဲသူများကို လှောင်ချင်သည် ဥဿာ၊ ဒင်းရှေ့မှာ ရော်နယ်ဒို ပုံစံမျိုးနဲ့ လှလှပပလေး ဂိုးသွင်းပြလိုက်တော့မှ ကောင်းကောင်းမှတ်သွားမှာ။

ဒီတစ်ခါ ကိုယ်ခြေထဲရောက်လာသည့် ဘောလုံးကို တော့ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှမပေးဘဲ တစ်ဦးတည်းခြေစွမ်းပြကာသွင်းပစ် လိုက်မည်ဆိုသည့်စိတ်ကူးဖြင့် ဟံသာကဘောလုံးကို ရအောင် လှသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ သူ့ ခြေထဲရောက်လာသော ဘောလုံးကို ဘယ်သူမှမပေးဘဲ သဲပြင်ပေါ်မှာ ကန်လန်ဖြတ်ဆွဲပြေးပြီး ဂိုးစည်းနဲ့ သုံးကိုက်လောက်အလိုမှာ တည့်တည့်ချိန်ရွယ်ကာ အပိုင် ကန်ထည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဂိုး...”

“ဟာ...”

“အား...”

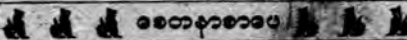
ဂိုးဆိုသည်ပထမအသံက ဟံသာ ဘောလုံးလိမ်ခေါက်သယ်သွားကာ ဂိုးစည်းနားအထိ ကပ်သွားနိုင်ကတည်းက ဒီတစ်ခါတော့အပိုင်ဂိုး ရပြီဟုသေချာနေသော သူ့တွေထံမှထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပြီး ၊ ဒုတိယထွက်လာသည့် “ဟာ” ခနဲအသံမှာ ပင်တိုက်လိုက်သော လေအရှိန်ကြောင့်ဘောလုံးက လမ်းကြောင်း ပြောင်းကာကွေ့ ဝိုက်ထွက်သွားတာကိုတွေ့ လိုက်ရချိန်မှာ ထွက်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်ပါသည်။

တတိယ ထွက်ပေါ်လာသော “အား” ဆိုသည့်အသံမှာ ကား သူ့ဘာသာ ကမ်းစပ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်နေသော သူနဲ့ကို ဘောလုံးက တည့်တည့်ထိမှန်သွားတာမို့ နောက်ပြန်လဲကျစဉ်သုန်ထဲမှမချိမဆုံထွက်ပေါ်လာသောအသံပင်တည်း။

“ဟာ... သွားပြီ သွားပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ပြဿနာတော့ အကောင်လိုက်တက်ပါပြီ”

ကစားဘက်ကောင်လေးတွေထံမှ ညည်းညူသံတွေ အပြိုင်အဆိုင်ထွက်ပေါ်လာချိန်မှာဟံသာကတော့ဘာမှ မပြောနိုင်လောက်အောင်ကိုပဲ စိတ်ဓာတ်ကျလျက် သဲသောင်ပြင်ပေါ် ပစ်ထိုင်ချ ချင်လောက်အောင် နုန်းချည့် သွားရလေသည်။

ဒါဟာ မဟာမဟာပြဿနာကြီးပဲဆိုတာ သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ ကောင်မလေးတွေက နဂိုတတည်းက စွာက

စွာပါဘိသနဲ့။ပြီးတော့မနေ့ကလည်း ဥဿာနဲ့ဆံပင်ရည်
ကောင်မလေးတို့ ရေကူးရင်း တိုက်မိကာ ပြဿနာ ဖြစ်ထား
သည်အခံကလည်း ရှိသေးသည်။မနေ့ညကထမင်းသွားစားရင်း
တောင် ထမင်းဆိုင်မှာ ဆုံဖြစ်ကြတော့တစ်ဘက်နဲ့တစ်ဘက်
မျက်လုံးချင်းတိုက်ပွဲ ဖြစ် ခဲ့ကြသေးတာ။

“ရှင်တို့ မိုက်ရိုင်းလှချည်လား ဟင်၊ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ
သားသမီးတွေလား။”

ဘောလုံးက ရင်ဝတည်တည်မှန်ပြီး ဖင်ထိုင်လျှက်ကျ
တာတောင် ချက်ချင်းပြန်ထပြီးရန်တွေ နိုင်သေးသည်။အာဂ
ကောင်မလေးပါပဲ။

“တောင်းပန်ပါတယ် အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကစား
ရင်း မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါ။”

“မတော်တဆ ဟုတ်လား၊ ဘာ မတော်တဆလဲ၊ ရှင်တို့
ကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတစ်ယောက်ကို ပြော
နေတာ၊ သူ ကျွန်မဆီ တည်တည်ရောက်အောင် သေ
ချာချိန်ပြီးကန်လိုက်တာကျွန်မ မြင်တယ်။”

ဟင်...၊ သေချာပေါက်ကြီးကိုစွပ်စွဲနေတော့တာပါ
လား။ ဟံသာမှာ ကိုယ့်အမှားမှီတောင်းပန်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်တာ
လေးပင်ပျောက်လျက် မဟုတ်ဟပ် စွပ်စွဲခံလိုက်ရလို့ထွက်လာ
သည်ဒေါသ တွေ ရောက်လာရတော့သည်။

“ကျုပ်ကခင်ဗျားကို ဘာကိစ္စ ချိန်ပြီးကန်ရမှာလဲ၊ ခင်
ဗျား လာနေတာမြင်တောင် မမြင်ဘူး...၊ ခင်ဗျားကိုလဲ
ဂရု စိုက်ပြီးလိုက် ဇာတ်လမ်းရှာနေစရာ မလိုဘူး။”

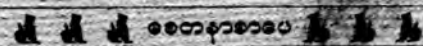
သူကလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှပုံ ကြားထဲ
အရှက်တက္ကဖြစ်အောင်လုပ်သေးသည်။ သူကလည်းတောင်းပန်ဖို့
စိတ်မကူးဘဲပြန်ရန်တွေ့နေသေးသည်။ ကျီးကန်းကောင်ကို သုန်
က မီးထတောက်မတတ် မျက်လုံးတွေဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်
ပါသည်။

ဒီလူဟာ အတော်မိုက်ရိုင်းသည် လူ။ အခုကိစ္စမှာ သူ
ဘက်က လွန်တာလည်း အားလုံးအမြင်ပဲဥစ္စာ။ တမင်တကာ
မလုပ်ဘူးပဲထား၊ သူ့ကြောင့် တစ်ဘက်သားထိခိုက်နစ်နာသွား
သည်အတွက် တော့တောင်းပန်ဖို့တာဝန်သူမှာရှိကို ရှိတာ။

“ရှင်က အောက်တန်းကျလှချည်လား၊ ကိုယ်က အမှား
လုပ် မိရင် တောင်းပန်ရမယ်ဆိုတာလေးတောင် မသိ
တော့လောက် အောင် လူမှုရေး ခေါင်းပါးရလား။”

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆို တောင်းပန်ဖို့ ဝန် မလေး
ဘူး၊ အခုဟာက ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မဟုတ်ဘူး စ စွပ်
စွဲတာကိုးဗျ။”

ဪ... ကောင်းလေစွ။ သူ့ရဲ့ အတောင်ပန်ကို ခံယူရ
ဖို့ဆိုလျှင်၊ ကိုအာရယ်... ကျွန်မကို တောင်းပန်စမ်းပါရှင်လို့

သုန်ကပဲ မျက်နှာချိုသွေး၊လေပြည်သွေးကာအသနားခံရဦး
မည်ပုံ။

ထိခိုက် နစ်နာသွားရသည့် သူ တစ်ယောက်ကတော့
ကိုယ်ရဲ့ နစ်နာမှုအတွက်ချက်ချင်းလက်ငင်းတုံ့ပြန်မှာပဲ။ဒါကို
အပြစ်အရင်ရှိထားသည့်သူက နာရကြေးလား။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ အစ်မရယ်၊ကျွန်တော်တို့တောင်းပန်ပါ
တယ်”

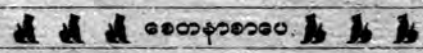
ကြားထဲက မဆိုင်သည့်သူတွေက တောင်းပန်ပေး နေ
သော်လည်း ကာယကံရှင်ကတော့ ဒီကိစ္စ ဂရုစိုက်နေစရာ မလို
ပါဘူး လို့များ ထင်နေသလားမသိ။တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ။

“မရဘူး၊ကျွန်မ လုံးဝ မကျေနပ်နိုင်ဘူး၊ရှင်တို့ကိုတော့
အားနာပါတယ်၊ဒါပေမယ့်.... မဆိုင်တဲ့ သူက ဝင်ပြီး
တောင်းပန်ရုံနဲ့တော့ မကြေအေးနိုင်ဘူး၊ကာယကံရှင်
က ခူးထောက်တောင်းပန်မှ ကျေနပ်နိုင်မယ်”

ဟံသာခေါင်းကဆံပင်တွေ ထောင်းခနဲထောင်ထသွား
ရ လောက်အောင်မခံချင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

ခူးထောက်ပြီးတောင်းပန်ရမတဲ့။သူလိုယောက်ျား တစ်
ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လူအများကြီးရှေ့မှာ
ခူးထောက်ပြီးတောင်းပန်ရမတဲ့လား။

ထားပါတော့၊ကိုယ့်ဘက်ကတကယ်မှားယွင်းကျူး

လွန်ခဲ့မိသည်ဆိုလျှင်တော့ တောင်းပန်ရတာဖြစ်သင့်သေး
သည်။အခုတော့ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း မတော်တဆဖြစ်သွားရ
သည် အများပဲ။ ဒီလောက်ကြီး အောက်ကျို့ တောင်းပန်စရာ
အကြောင်းမှ မရှိ တာ။

“ကျွန်တော်ယောက်ျားဗျ၊အလကားနေရင်းဒီလောက်
အောက်ကျ ခံပြီး မတောင်းပန်တတ်ဘူး”

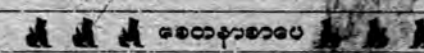
“ဘာ ရှင်ကလဲမှိုက်ရိုင်းသေးတယ်၊ရှင်ကလဲမတောင်း
ပန်နိုင်ဘူး...ဟုတ်လား၊ရှင်လူမှ ဟုတ်သေးရဲ့လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊လူမှလူအစစ်ပဲ၊မယုံရင်စမ်းကြည့်
လို့ရတယ်”

သုန်တစ်ကိုယ်လုံးတုတ်ဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီ။ဒီလူဟာ
သူကလည်း စပြီးရန်ရှာသေးသည် သူကပဲ စော်ကားမော်ကား
ပြော သေးသည်။ဘယ်လောက်မခံချင်ဖွယ်ရာကောင်းလိုက်
သလဲ။

ဒီနေရာမှာ သုန်သာယောက်ျားလေးဖြစ်လို့တာတော့
သူ့မျက်ခွက်ကို လက်သီးနဲ့သုံးကြိမ်လောက် ထိုးပြီးသား ဖြစ်နေ
လောက်ပြီ။အခုတော့ ကိုယ်က မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားလေး
တစ်ယောက်နဲ့ လက်သီးထိုးပွဲ ကျင်းပရသည်ဆိုလျှင် အရှက်ကွဲ
လိုက်မည်အမျိုး။

ကဲ ဒါဖြင့်အသာလေးအလျှော့ပေးပြီး တပ်ခေါက်ပြန်

ခဲရမှာလား။ ဒီလိုတော့လည်းဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ သုန်ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်သိလက်ရောက် စော်ကားမှုကိုရော ခေါင်းငုံ့ခံလာရမတဲ့လား။

သူ့ကိုထိထိခိုက်ခိုက်ဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်ဖို့အစီအစဉ် လတ်တလော ခေါင်းထဲ မဝင်လာသေး။ လောလောဆယ် လုပ်နိုင်တာကတော့.....

သုန်က အသာလေးခါးကိုင်းလိုက်ကာ ခြေထောက် အောက်က သဲရွှံ့ မြေတွေကို လက်နဲ့တစ်ဘက် တစ်ဆုပ်စီ အပြည့်ယူလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဟိုလူ့မျက်နှာကိုတစ်ဆုပ်၊ ရင်ဘတ်ကိုတစ်ဆုပ် ချိန်ရွယ်ပစ်ပေါက်လိုက်တော့သည်။

“ဟာ...”

မထင်မှတ်သောတိုက်ခိုက်မှုမို့ဟံသာမှာ အငိုက်မိ သွားကာ အထိနာသွားရပါသည်။

ကံဆိုးချင်တော့ မျက်နှာကိုချိန်ရွယ်လျက် တည်တည် ပစ်ပေါက်လိုက်သော သဲ တစ်ဆုပ်က မျက်လုံးထဲ ဝင်သွားကာ အလူးအလဲခဲစားရတော့သည်။

“လာ... ဒီနားက ရေဘုံပိုင်မှာ သွားဆေးမယ်”

ဥဿာ အနားရောက်လာကာ အတင်းဆွဲခေါ်တော့မှ ဟံသာလည်းနီးရာဘုံပိုင်မှာ သွားကာ မျက်လုံးကို ဆေးကြော လိုက်ရသည်။

မျက်လုံးအစပ်ပျောက်သွားလို့အနီးအနားကိုကြည့် လိုက်သည့်အခါမှာတော့ ပြဿနာမလေးက ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်းမသိအောင် စုပ်စမြုပ်စ ပျောက်ဆုံးသွားလေပြီ တည်း။

* * *

(၂၃)

တောင်တက်လမ်းက မကြုံစဖူးလောက်အောင်ကြမ်း
တမ်း လှပါဘိတောင်း။ ဒီလောက်ပင်လယ်ကမ်းခြေအရပ်
ဒေသမှာ ဒီလောက်တောင်ပေါ်ကြီးတက်ရသည့်နေရာမျိုး
ကလည်း ရှိသေး သတဲ့လား။

ထွက်လာကြတုန်းကတော့ခရီးလမ်းက ဘယ်လောက်
ဆိုးရွားမည်ဆိုတာ မသိကြသေးတာမို့ နှစ်ယောက်သား မ
ကြောက် မရွံ့ ထွက်လာကြတာ။

သွားခါစတုန်းကတော့ လမ်းကြမ်းပေမယ့် မြေ ပြန့်

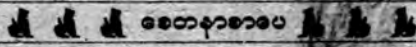
သေးသည်။ တဖြည်းဖြည်းတောင်တက်လိုက်ကုန်းဆင်းလိုက်
လုပ်လာရသော အခါသတ္တိခဲနှစ်ယောက်မှာ အသက်ပင်မရှုနိုင်
ကြတော့။

ချောင်းသာမှာက လည်စရာ ပတ်စရာရယ်လို့လည်း
ဘာမှမှမရှိတာ။ မြို့ထဲလမ်းကိုတစ်ပတ်လောက် မောင်းကြည့်
လိုက်လျှင်ပဲ ကြည့်စရာကစုံသွားပြီ။ တစ်နေကုန် တည်းခို
ဆောင်မှာပဲငြိမ်ကုပ်နေကြဖို့ဆိုတာလည်း နဂိုကလမ်းများခြေ
ရှုပ်သော မှုန်နဲ့ သုန် အတွက် သိပ်မလွယ်ကူသောကိစ္စ။

ဒါနဲ့ပဲ ဟိုလူမေး၊ ဒီလူမေးနဲ့ သွားစရာ လည်စရာ နေရာ
လိုက်ရှာကြတော့ကျောက်မောင်နှမဆိုသည့်နေရာတစ်ခု ထွက်
လာသည်။ ရုပ်ရှင်သမားတွေ အဲဒီမှာသွားပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက် နေကျ
ဆိုတော့ နေရာလေးက သာယာလှပမှာပဲဟုနှစ်ယောက် စလုံး
က တွေးကြသည်။

ကျောက်မောင်နှမကိုသွားဖို့ ကိုကိုကြီးကိုခေါ်တော့
နဂိုကမှ ချထားသည့်နေရာမှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုရှိနေ
တတ်ပါသော ထမင်းစားဖို့ မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ်
အပြင်ထွက်တာကလွဲလျှင်ကမ်းခြေကိုတောင်မဆင်းသော ကို
ကိုကြီးက ဘယ်လိုမှခေါ်မရ။

ကိုကိုကြီး မလိုက်ဘူးဆိုပေမယ့် မှုန်နဲ့သုန်တို့က အကြံ
အစည်ကို လက်မလျှော့ကြပါ။ ကိုယ့်ဘာသာ နှစ်ယောက်တည်း

ပဲ ဆွားတော့မည်လို့ ဆုံးဖြတ်ကာ ထွက်လာဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းပင်။
ကိုယ်ရောက်နေတာကကမ်းခြေ မြေပြန့်မို့ ကျောက်
မောင်နှမ ဆိုတာလည်း မြေပြန့်နေရာမျိုးပဲထင်ပြီး အေးအေး
ဆေးဆေးမောင်းလာလိုက်ကြတာ တဖြည်းဖြည်း တောင်တက်
လမ်းတွေ၊ချိုင့်၊ကျင်း ၊ကျောက်ခဲတုံးတွေနဲ့ ဆိုးရွားလာသော
လမ်းကြောင့် ကားမောင်းလာသည်မှန်မှာ စော့ချွေး တဒီးဒီးကျ
လာတော့သည်။

“သုန်...၊နင် မောင်းမလား”

မူနံက သူ့ထက်သတ္တိနည်းနည်းပိုရှိသော သုန်လက်ထဲ
ကားကိုလွှဲအပ်လိုက်သည်။ သုန်ကလည်း မူနံထက်ဘယ်လောက်
များ သာတာလိုက်လို့။ တကယ်မောင်းရပြီဆိုသော အခါ တောင်
ပတ်လမ်းအကွေ့အချိုးတွေ၊မတ်စောက်သော ကုန်းတက်တွေ၊
ကားဘီးကို ဖောက်ထွင်းပစ်နိုင်လောက်အောင် ချွန်ထက် စူးရှ
သော ကျောက်တုံးတွေနှင့် သုန်လည်း မသက်သာပါ။

“အားပါး...လမ်းက တကယ်ကြမ်းတာပဲ...၊ကားဘီးပဲ
ပေါက်မလား၊ကားထဲက တစ်ခုခုပဲပြုတ်ကျမလားမသိ
ဘူး”

“ဘီးပေါက်တာကမှ လဲလို့ရဦးမယ်၊ လေးကျိုးတာတို့၊
ဘောဂျှိုင်း ပြုတ်တာတို့၊ဘာညာ ဖြစ်သွားရင် သေပြီ၊
ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း ပျာနေတော့မှာ”

“ချောက်ထဲပြုတ်ကျသွားရင်လဲ ဒုက္ခ”

“ချောက်ထဲတော့မကျနိုင်ပါဘူးဟာ”

“ဘရိတ်ပေါက်သွားရင်ကော...”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး ကြောက်စရာတွေ တွေးကာ နှစ်
ယောက်စလုံး ရင်တွေ တထိတ်ထိတ်ခုန်နေတော့သည်။

လမ်းကလည်းပိုမိုမြင့်မတ်လာကာ ကြမ်းတမ်းလိုက်
သည် မှာလည်းအလွန်။ သုန်မှာကားကိုစက်ရှုန် မြှင့်ပြီးလည်း
မောင်းလို့ မရ၊ဖြည်းဖြည်းမောင်းတော့လည်း နောက်ပြန်ပြုတ်
ကျမလားလို့ စိုးရိမ်ရနှင့် ဒုက္ခရောက်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

“ပြန်ကြရအောင်လား”

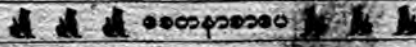
“နင်ဦးနှောက်မရှိဘူးလား၊မူနံရဲ့ ဒီလောက်လမ်းကျဉ်း
လေး ကားဘယ်လိုပြန်ကွေ့ဖို့ရှိမလဲ၊ကွေ့လို့ရမှတော့
လှည့်ပြန်ခဲ့ တာကြာပြီပေါ့”

“အေးဟာ...၊စောစောကရွာထဲဖြတ်မောင်းလာတုန်း
ကွေ့ပြန်ခဲ့ကြရင် ပြီးရော”

“အဲဒီတုန်းက လမ်းမှ ဒီလောက် မဆိုးသေးတာ ဆက်
သွား ရင် ရဦးမယ်ထင်လို့ပေါ့”

“ကဲဟာ... ဆက်သွားနေမယ်အစား ကားကို ခဏရပ်
ပြီး စဉ်းစားရအောင်၊ဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲလို့”

သုန်က မြေနည်းနည်းညီသောနေရာမှာ ကားကို ရပ်

လိုက်ပါသည်။ ရှေ့ဆက်မောင်းဖို့ သတ္တိမရှိတာမှန်ပေမယ့် ဆက်မမောင်းလို့ ဖြစ်ကိုမဖြစ်သည် အနေအထားမို့ အားတင်းပြီး မောင်းရဦးမှာလည်း အမှန်ပါပဲ။ ဆက်မောင်းရမှာကို ကြောက်ကြောက်နဲ့သာ ဇွတ်ရပ်တန့်ထားရတာ။

အခုနေ တစ်ခုခုဖြစ်လိုက်လို့ကတော့ လူမနီးသူမနီး တောင်ကြား မြောင်ကြားမှာထိုင်ငိုနေဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။ မပြောစကောင်း ချောက်ထဲ ပြုတ်ကျပြီး သေလျှင်တောင် သုံးလေးရက် လောက်ကြာမှ အလောင်းရှာတွေ့နိုင်လောက်အောင်ပဲ လူခေါင်ပြတ်လပ်လှသည်နေရာ။

“အကူအညီတောင်းစရာလဲ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးနော်”

“လူတွေတော့ရောဘာအကူအညီတောင်းလို့ရမှာလဲ၊ ကားကို ထမ်းပြီး တောင်အောက်ပြန်ချပေးဖို့လား”

“အေးဟာ စူပါမင်းသာရှိရင်ရင်တော့ ကောင်းမှာပဲ”

အရေးထဲ စိတ်ကူးယဉ်နေသေးသော သူနဲ့ကို မှုန်က မျက်စောင်းပိတ်ထိုးပစ်လိုက်ပါသည်။ သူနဲ့တစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက် စိတ်ညစ်ကြောက်လန့်နေရသည့်နေရာမှာတောင် ရွတ်နောက်နောက် လုပ်ချင်သည့် အကျင့်ကမပျောက်သေး။

“ဟယ်... ဟယ်၊ ဟိုမှာကြည့်စမ်း မှုန်၊ ကားတစ်စီး လာနေတယ် တွေ့လား”

တဂျန်းဂျန်းအသံ ဆူညံစွာနှင့် တောင်ပေါ် ကုန်းရုန်း

တက်လာသော ကားတစ်စီးကို ကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ်မို့ အတော်ကြီးနီးကပ်မှ မြင်ကြရတော့သည်။

“ကား လာတာ ဟုတ်ပါပြီ၊ သူတို့လာတော့ဘာ လုပ်ရမှာလဲ.. ငါတို့ကားက ပျက်နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဆက်မောင်းရဲရင်မောင်းသွားလို့ရသားပဲ၊ မမောင်းရဲတော့ လို့ ရပ်ထားရတာမဟုတ်ဘူးလား”

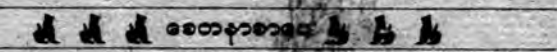
မှုန်ပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်သားပဲ၊ နောက်က ကား လာလျှင် ပြဿနာတောင် ပိုကြီးဦးမည်။ သူတို့တွေ ဒီနေရာကမဖယ်ချင်ဘဲလဲ ဖယ်ပေးရတော့မည်။ ကုန်းတက်တွေမှာ နောက်ပြန်လိမ့်ကျလျှင်လည်း နောက်ကားနဲ့ ဆောင်ချင်ဆောင်မိဦးမည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖော်တော့ ရတာပေါ့၊ အနည်းဆုံး ငါတို့ သေရင်.. အလောင်း ကောက်မယ် သူတော့ ရှိမယ်လေ၊ ပုပ်သိုး ပျက်စီးမှ ရှာတွေ့တာမျိုး မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ပါးစပ်ပုပ်က နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ ပြောနေပြန်ပြီ၊ နင်သာသေ ငါတော့မသေနိုင်သေးဘူး”

“ငါလဲ ယောက်ျားမရသေးဘဲနဲ့ မအေချင်သေးပါဘူး”

မှုန်မျက်နှာ စူပုပ်က အသံမထွက်ဘဲ ပွစိပွစိ တွေပြောနေတော့သည်။ သူနဲ့ကတော့ မှုန်ဘက် လှည့်မကြည့်တော့

ဘဲ တောင်ပတ် လမ်းတစ်လျှောက် ကွေ့တက်လာသော ကား
ကိုသာ စောင့်ကြည့်နေဖြစ်သည်။

“ဟယ်တော့...”

အနားရောက်လို့ရှေ့ဆက်မသွားနိုင်တော့သောကား
က ရပ်တံ့လိုက်တော့မှပင်ကားပေါ်ပါလာသည် လူတွေကိုကြည့်
ကာ နှစ်ယောက်သား အာမေဇိုတ်သံ ပြိုင်တူ ထွက်သွားရသည်။

“ဟက်ကယ်(လ်)နဲ့ ဂျက်ကယ်(လ်)ပါလား။”

“အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ သူတို့ရှေ့မှာ အရှက်တော့ကွဲပါပြီ”

“အေးဟယ်... ငါတို့ကိုတော့ ကောင်းကောင်း လှောင်
တော့မှာပဲ”

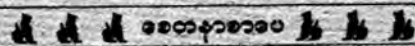
မူနံနဲ့ သုန် ခေါင်းချင်းရိုက်သွားချိန်မှာ ကားပေါ်က
ဥဿာနဲ့ ဟံသာလည်း တံခါးပိတ်စည်းဝေးပွဲ တစ်ခုအမြန်ဆုံး
ကျင်းပလိုက်ရပါသည်။

“ချစ်(ပ်)နဲ့ ဒေး(လ်)ပဲကွ၊ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲမသိ
ဘူး”

“ကားပျက်လို့နေမှာပေါ့”

“ကောင်းတယ်... အဲဒါအကွက်ပဲ၊ မနေ့က ငါ့ကိုဆော်
သွားတာလုံးဝ အစာမကြေဘူး...။ သူတို့ကို ကောင်း
ကောင်း ဟောက်စား လုပ်ပစ်ရမယ်”

“မင်းကလဲကွ... ကားပျက်နေမှတော့ သူတို့လဲ ဘာ

တတ်နိုင်မှာလဲ”

“ဪ... မင်းက သနားနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်စ...”

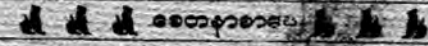
“သနားတယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ... ဒုက္ခ
ရောက်နေတဲ့သူကို ထပ်ဒုက္ခပေးတာယောက်ျားမပီသ
ရာ ကျမှာစိုးလို့”

“ဒါဖြင့်... ဒင်းတို့ကို အကူအညီပေးသင့်တယ်ပါ”

“ပေးသင့်တာ မဟုတ်ဘူး... ပေးကို ပေးရမှ၊ ဘာလို့လဲ
ဆိုတော့... သူတို့ကားက တို့ကားရှေ့မှာပိတ်ပြီးရပ်နေ
တာ၊ သူတို့ကားမထွက်နိုင်ရင် ငါတို့လဲဆက်သွားလို့မရ
ဘူး၊ ရောင်စရာနေရာမှ မရှိတာ”

ဟံသာ ပြောတာလည်း ဟုတ်သား။ လက်ရှိအခြေ အ
နေမှာ ကိုယ်ရဲ့ ကမ္ဘာ့ရန်သူဖြစ်နေရင်တောင် မကူမဖြစ် ကူရ
တာမှာ။ မကူညီချင်ဘူးဆိုလျှင် ကိုယ်ကားလည်း ရှေ့တိုး မ
ရ၊ နောက်ဆုတ်မရ အခြေအနေကိုရောက်သွားတော့မည်။
မြန်မာ့အသံမှာ တစ်ခါ ပြ ဖူးသည့် (Knight Rider) ကားလို
ရှေ့ ကအတားအဆီး မှန်သမျှ ခလုတ်တစ်ခု နှိပ်ရုံနဲ့ လွှားခနဲ
ကျော်ဖြတ်သွားနိုင်သည့် အခြေ အနေမျိုး မရှိတာမို့ ရှေ့ဆက်
သွားချင်လျှင် သူတို့ကားကိုပြင်ပေး ချင်ပြင်ပေး၊ မပေးလျှင်
လည်း ချောက်ထဲတွန်းချလိုက်ဖို့ပဲရှိတော့ သည်။

“ကား ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဥဿာက စဉ်းစား တွေဝေ နေဆဲ ဟံသာက ကား
အောက်အရင်ဆင်းသွားကာ သတင်းသွားမေးနေပြီ။ဟံသာ
ဆင်းမှတော့ ဥဿာလည်းမနေသာတော့ဘဲ မျက်နှာပုပ်သိုးသိုး
နှင့်ပင် လိုက်ဆင်း ရတော့သည်။

“ကား ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါဆို လူဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူလဲ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။သူတို့တွေဒုက္ခ
တစ်ခုခု ရောက်ပြီး လမ်းလယ်ခေါင်ကြီး ကားထိုးရပ်ကာ မျောက်
မိုင်သလိုမိုင်နေကြတာများကားရောလူရောဘာမှမဖြစ်ဘူး
တဲ့။ဒုက္ခရောက်တာတောင် လေသံမလျှော့ချင်သေးသည့်ဟာ
လေးတွေကို မြေပြန် မှာဆိုရင်တော့ကျိုးထိုးထိုးခွေးစားစား
ဆိုပြီး ဥပေက္ခာပြု လိုက်တာကြာပြီ။

ဒီနေရာမှာတော့ သူဖယ်မှ ကိုယ်လမ်းရမှာမို့ သူ
အခက်အခဲသည် ကိုယ့်အခက်အခဲနဲ့ တိုက်ရိုက်အချိုးကျနေ
ပေရာ မကူညီ ချင်သော်လည်းပစ်ထားလို့ မရတော့ပေ။

“လူရောကားရောဘာမှမဖြစ်ရင် ခင်ဗျားတို့က ဒီနေ
ရာမှာ တကူးတက လာရပ်ပြီးဘာလုပ်နေတာလဲ”

“လေညင်းခဲနေတာလေ”

“ဂူးနေလို့လား”

“ရှင်တို့လိုများမှတ်နေသလား”

“ခင်ဗျားတို့ ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ် မလုပ်နဲ့နော်၊လည်ပင်း
ညှစ်သတ်ပြီးလူရောကားရော ချောက်ထဲတွန်းချထား
ရင် ဘယ်သူမှ သိလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

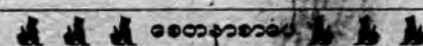
ဥဿာကခြိမ်းခြောက် လိုက်တာမို့ မှုန်နဲ့ သုန်တို့
တွန်းခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။ရုပ်တွေက တကယ်စိတ်မထင်လျှင်
မထင်သလို လုပ်မည်ရုပ်တွေ။သိပ်စိတ်ချရတာမဟုတ်။နေရာ
ကလည်း သူတို့ပြောသလိုပဲ လူသတ်ပြီးပစ်ထားလျှင်တော်ရုံနဲ့
သိမည်နေရာမျိုး မဟုတ်။

“ကားပျက်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ရှေ့ဆက်မောင်းလို့ရ မ
ရမသိတော့လို့ ဘာလုပ်ရမလဲ ထိုင်စဉ်းစားနေတာ”

“ရောက်တော့မှာ၊သိပ်မဝေးတော့ဘူး၊ဆက်သာမောင်း”
ကျီးကန်းကောင်က ဆက်မောင်းဆိုပေမယ့် မှုန်နဲ့ သုန်

ကဖြင့် ဆက်မမောင်းဝံ့တော့ပါ။ဒီအထိရောက်အောင်တောင်
မနည်း ကြိုးစား ခဲ့ရပြီးပြီမို့ ဒီထက်စွန့်စားရဲသောသတ္တိ မရှိ
တော့။

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မလှုပ်
မယှက် ဖြစ်နေကြသော ကောင်မလေးတွေ ပုံစံကို ဟံသာက
သဘောပေါက်လိုက်သည်။ဒီလမ်းကို သူတို့ ဆက်မမောင်းရဲ
တော့တာပဲဖြစ်ရမည်။

သတ္တိဖြင့် မရှိဘဲ လမ်းကြမ်းကို နှစ်ယောက်တည်း
မောင်းချလာသော ကောင်မလေးတွေကို အပြစ်တင်ချင်ပေ
မယ် အပြစ်တင်ရုံနဲ့လဲပြီးသေးတာမဟုတ်။ အဓိက က သူတို့
ကားရွေလျားနိုင်ဖို့ပဲ။ ကားပျက်နေတာကို ဝိုင်းမပြင်ပေးရတာပဲ
တော်လှပြီ။ ဒီနေရာမှာမှ ဘက်ထရီဒေါင်းလိုကားရုပ်သွားတာပါ
ဆိုလျှင်လည်း မတ်စောက်သောတောင်တက်ကြီးကိုနှစ်ယောက်
သားဝိုင်းတွန်းပေးကြရမှာ။

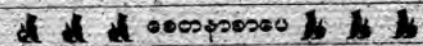
“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင်.. ဥဿာ၊ မင်း သူတို့ကား မောင်း
ပေး လိုက်၊ ငါ နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်”

“မင်းမောင်းပါလား”

“မင်းနဲ့ ငါ ဘာကထိရှိထားလဲ”

ဟံသာက ခပ်တည်တည် ကြည့်လျက် ခိုင်းလိုက်လျှင်
ကိုယ် လောင်းကြေးနဲ့ကိုယ်ချောင်းသာမှာနေစဉ် တစ်လျှောက်
လုံး ဟံသာအခိုင်းခံရဖို့ဖြစ်နေသည်။ ဥဿာလည်း မတတ်သာ
တော့စွာဘဲ ကားကို ဝင်မောင်းပေးလိုက်ရတော့သည်။

* * *

ကျောက်မောင်နှမက အပြန်မှာ လေးယောက်သား
ငြိမ်းချမ်းရေးရပြီး မြေညီရောက်သည်အထိ မှန်နဲ့သုန်တို့ကား
ကို ဥဿာကမောင်းပေးလျက် ပြန်လာကြကာ မြို့ထဲရောက်
တော့လည်း တည်းခိုခန်းကို တန်း မပြန်သေးဘဲ လမ်းမှာ တွေ့
သည့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဝင်ထိုင်ကာ မိတ်ဆွေဖြစ်သည့် အထိမ်း
အမှတ်နဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်ကြသေးသည်။

ဟိုတယ်လည်း ပြန်ရောက်ရော့ခန်း (၄၀၂) ရော
(၄၀၃) ရော နှစ်ခန်းစလုံး သော့ခတ်လျက် သားတွေ ရတော့တာ

(၂၆)

မို့လေး ယောက်စလုံး မျက်လုံးပြူး အံ့ဩကုန်ကြရလေသည်။

“ကိုကိုကြီး ဘယ်သွားတာလဲ၊ အခန်းတံခါးကြီးပိတ်ပြီး၊
ငါတို့ပြန်လာရင် ဒုက္ခရောက်မယ်မှန်း သိရက်နဲ့”

အဆောင်ရှေ့ ဝရန်တာမှာ ချပေးထားသည့် ပလပ်
စတစ် ထိုင်ခုံပေါ်ဝန်းခနဲ ခြေပစ်လက်ပစ်ဝင်ထိုင်ရင်း သူနဲ့က
ဆောင်အောင်ညည်းညူသည်။ တစ်လမ်းလုံး ဖပ်ဖပ်မောလာတဲ့
ဥစ္စာ။ အဆောင်ပြန်ရောက်လျှင်တော့ ခုတင်ပေါ်ခိုင်မင်ထိုးချ
ပြီး အားရပါးရအနားယူလိုက်မည်လို့အားခဲထားတာကို အဲဒီ
ကိုကိုကြီးက ဘယ်တွေ့သဝေထိုးနေတာလည်းမသိ။

“အိုက်လှပြီကွာ... ပြန်ရောက်ရင် ရေပြေးချိုးမယ် ကြ
ထားတာ၊ မမက ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ”

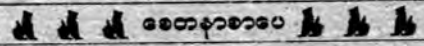
“မင်းအိုက်တာ အသာထားဦး၊ မမပျောက်သွားတာ က
ပိုအရေးကြီးတယ်၊ ငါတို့မပါဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း
ဘယ်မှမသွား တတ်ပါဘူး”

“စိတ်ညစ်ပြီး ရေထဲများ ခုန်ချနေပြီလား”

“ဟာ တွေးလိုက်မှဖြင့်တလဲ့၊ မမက အဲဒီလောက်မိုက်
မဲတဲ့သူလားကွ”

“ဒါဖြင့်... ပြန်ပေးဆွဲသွားတာမျိုးရော”

“ရူးနေလား ဥဿာရာ... ဘာလို ဟုတ်ဟုတ်ညားညား
တွေ့မစဉ်းစားဘဲ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်တွေ့နေရ

တာလဲ”

“အဲဒီ ပေါက်ကရတွေ့တောင် မင်းခေါင်းထဲက ထွက်လို့
လား”

တစ်ဘက်ခန်းမှာ မှုန်နဲ့ သူနဲ့တို့ တညည်းညည်း
တညူညူ ဖြစ်နေသလို ဒီဘက်ခန်းမှာလည်း ဥဿာနဲ့ဟံသာတို့
ပျာယာခတ်နေသည်။ သူတို့က မိန်းကလေးရှင်လည်းဖြစ်၊ မမ
ဟာတစ်ယောက်တည်း သွားတတ်လာတတ်သော အကျင့်လည်း
မရှိတာကြောင့်ပိုပြီး သောကများရလေသည်။

“ဟိုဘက်ကကောင်မလေးတွေလဲ ဘာဖြစ်နေလဲမသိ
ဘူးကွ”

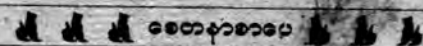
“အရေးထဲမှာ သူတို့ စိတ်ဝင်စားနေရသေးတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူတို့အစ်ကိုက အဆောင်မှာကျန်ခဲ့
တာပဲ၊ မမ ဘယ်သွားလဲဆိုတာ သတင်းလေးဘာလေး
ရလိုရငြား သွားမေးကြည့်ရအောင်”

ဟံသာအကြံပေးတာကို ဥဿာကလည်း သဘောတူ
ကာ နှစ်ယောက်သားအဆောင်ပေါ်ကဆင်းကာ တစ်ဘက်
ဆောင်ဆီ လျှောက်သွားကြသည်။ အနားမှ မစရာကံသေး
သူနဲ့က အသံစွာစွာနှင့်...

“ကိုဥဿာတို့... ကိုကိုကြီးကို တွေ့မိလား”

“ကိုကိုကြီး... ဟုတ်လား၊ ဘယ်သိမလဲ၊ ကျွန်တော်တို့

ကမမကိုရှာမတွေ့လို့ခင်ဗျားတို့အစ်ကိုများ သိမလား
လို့လာမေးတာ”

“ကိုကိုကြီး မရှိဘူး”

အဲဒါမှ ဒုက္ခပါပဲ။ သူတို့အစ်ကိုကလည်းပျောက်ကိုယ်
အစ်မကလည်း ပျောက်။

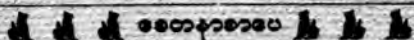
မတွေ့ကောင်းတာ မှန်ပေမယ့်လေး ယောက်စလုံးရဲ့
ခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခုခုက ပြိုင်တူရောက် လာကြကာ သူ့အ
တွေးကိုလည်းကိုယ်ကသိနေရင်းကိုယ်အတွေး ကို သူများ မသိ
အောင်လည်းဖုံးဖိထားရင်းအားလုံးရဲ့ မျက်နှာလေးတွေကလည်း
ပြုံးကြဲကြဲ မဲ့တဲတဲလေးတွေ ဖြစ်နေကြရ လေသည်။

“အနီးအနား လမ်းလျှောက်ထွက်တာလဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်
မှာပါ”

ဘယ်သူ့ကိုရည်ရွယ်မှန်းမသိ ပြောလိုက်သော ဟံသာ
စကားနောက်မှာ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ပါလာသင့်တာကို
ဟံသာ ကိုယ်တိုင်လည်း သိနေသည်။

လမ်းလျှောက်ထွက်တာဆိုလျှင် တစ်ယောက်စီလား။
နှစ်ယောက်တွဲလား။

နှစ်ယောက်တွဲဖြစ်ရအောင်ကလည်း အငယ်လေး
ယောက်ကသာ အကြိမ်ကြိမ်ဆုံပြီးအကြိမ်ကြိမ် ပြဿနာ
တက်ခဲ့ကြသော်လည်း ရောက်ကတည်းက အဆောင်တွင်း

အောင်းနေသူနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက်
မြင်တောင်မြင်ဖူးကြရဲ့ လားသေချာတာမဟုတ်။ ထိုလူ နှစ်
ယောက်က အချိန်တိုလေး အတွင်း ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ဘယ်လို
တွဲမိသွားမှာလဲ။

“ဒီအချိန်ကြီး လမ်းလျှောက်ထွက်စရာ အကြောင်းလဲ
မရှိပါဘူး။ နေလယ် ဆယ်တစ်နာရီပဲ ရှိနေပြီ”

“ထမင်းဆာလို့များသွားစားကြလား”

“နှစ်ယောက်စလုံး ထမင်းသွားစားကြတာတော့ မဖြစ်
နိုင် ဘူး ထင်တယ်”

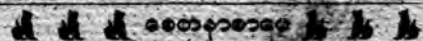
ဒါဆို ခိုးရာများ လိုက်ပြေးကြတာလားဟု သူ့နံ့က ခပ်
ရွတ်ရွတ် တွေးလိုက်မိသေးသော်လည်း အေးချမ်းသဘော
ကောင်းသည့် မမရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ရောင်ရင်း အားတူအားနာ
ဖြစ်သွားတာမို့ တွေးလက်စအတွေးကို ရပ်တံ့ ပစ်လိုက်ရသည်။

“အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့များ နှစ်ယောက်အတူ ထွက်
သွား ကြတာလား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်မြင်ချက် ဝိုင်းပေးနေကြ
သော်လည်း ထိထိရောက်ရောက် နီးနီးစပ်စပ်ရှိမည့် ထင်မြင်
ချက် ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ မပေးနိုင်ပါ။

“ဟာ... မမ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

လေးယောက်သား ရုန်းစုရုန်းစု ခေါင်းပူနေကြဆဲ ကား

တစ်စီး ဆိုက်လာကာ မပန်းသာကို မင်းယျာကတွဲခေါ်ယူလိုက်
တာကို မြင်တော့မှ အားလုံး ကားနားအပြေးအလွှားရောက်
သွားကြသည်။

“မင်းတို့အစ်မကို အရင်တွဲလိုက်ကြဦး၊ ဘာမှစိတ်ပူ မ
နေကြနဲ့”

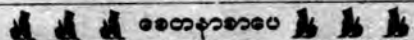
မင်းယျာ ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော ဥဿာနဲ့ ဟံသာမှာ
တော့ မပန်းသာကို တွဲရင်းပျာယာခတ်ပူပန် ကုန်ကြလေပြီ
တည်း။

မင်းယျာလှမ်းပေးသည့်အခန်းသော့ကို ယူလျက် မှုန်
က အဆင်သင့် တံခါးပြေးဖွင့်ပေးတာကြောင့် မပန်းသာကို ပွေ့
ချီလာသော ဥဿာ က အခန်းထဲတန်းဝင်ကာ အစ်မ ဖြစ်သူကို
ခုတင်ပေါ်ချပေးလိုက် သည်။

“မမ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မမအမှိုက်ပစ်ဖို့ အောက်ဆင်းလိုက်တာ လှေကားက
နေ ခြေချော်ကျသွားလို့၊ အဲဒါ ကိုမင်းယျာက မြင်တာနဲ့
ဟိုတယ် တာဝန်ခံ ကိုသူရ ကို အကူအညီတောင်းပြီး
မြို့နယ်ကျန်းမာရေးဌာနမှာ ဆရာဝန်သွားပြတာလေ”

“မမကလဲဗျာ.. တစ်ယောက်တည်း ရှိတုန်းအေးအေး
ဆေးဆေးမနေဘူး၊ အခုဘာဖြစ်တယ်တုံးလဲ၊ ခြေထောက်
က အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ညီလေးရ၊ အဆစ်လွဲသွားရုံပါ၊ အရိုး
တွေဘာတွေမထိခိုက်ပါဘူး၊ ဆရာဝန်က သေချာစမ်း
ကြည့်ပြီးပါပြီ”

“အရမ်းနာနေလားဟင်... မမ”

ဥဿာနဲ့ ဟံသာတို့နှစ်ယောက် မမနားမှာ
ထိုင်ရမလို၊ ထရမလို ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ ကြတော့သည်။

“အစ်ကိုကို ကျေးဇူး တင်လိုက်တာဗျာ...၊ အစ်ကိုသာ
မကူညီ ရင် မမတစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခပဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ညီလေးရ.. ကြုံလို့ဆုံလို့ ကူညီရတာပဲ၊
ဘာမှ ပင်ပန်းတာလဲမဟုတ်ဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့ ဘာမှမဖြစ်လို့၊ မမဟာလေ တစ်
ခါ တစ်ခါ ပြောလို့မရဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က ကျောက်
မောင်နှမကို သွားမယ် လိုက်ခဲ့ပါဆိုတာ မလိုက်ချင်ဘူး
ဇွတ်ငြင်းပြီး ရအောင်နေခဲ့တာ အစ်ကိုရ..၊ အစ်ကိုနဲ့
သာမတွေ့ရင် မလွယ်ဘူး”

“ကိုကိုကြီးကလဲ မှုန်တို့ကျောက်မောင်နှမ သွားမှာကို
အတင်းပေကတ်နေခဲ့တာလေ၊ အခုတော့ မမကို ကူညီ
ဖို့ အဖော်ရ သွားသလိုဖြစ် သွားတာပေါ့”

“ကြေပြီနော်.. လမ်းမှာ ညီမလေးတို့ကားမမောင်းရဲ
တော့တာနဲ့ ကိုဥဿာတို့က ဝင်ကူမောင်းပေးလာတာ

ကိုကိုကြီးရဲ့၊ အခု ကိုကိုကြီးက မမကို ကူညီထားလိုက်
တော့ ကျေးဇူးချင်းကြေပြီ”

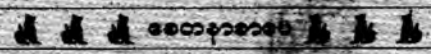
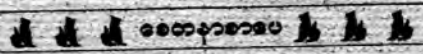
အရေးထဲမှာ ကျေးဇူးကို အိက္ခမရှင်းညှိသလို ဟိုဘက်
ဒီဘက် ချေပစ်ဖို့ကြိုးစားနေသည် သုန်ကြောင့် စိတ်ညစ်ညစ်
ကြား ကပဲ အားလုံး ပြုံးကြရသေးလေသည်။

* * *

(၂၅)

မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသော ဥဿာနဲ့ဟံသာ မမြင်
အောင် မှုန်ကသုန်ကို လက်တို့လိုက်သော်လည်း သုန်မှာ စကား
စရခက်လှပါသည်။

အိမ်မှာကတည်းက ကံစမ်းမဲနှိုက်ကာဆုံးဖြတ်ချက် ရ
ယူ ပြီးသားမို့ ဒီနေ့တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ရမည်သူက သုန်
ဖြစ်တာမှန်သော်လည်း အမျိုးစုံနေသော အကြောင်းအရာတွေ
ထဲမှာ ကိုယ်လိုချင်သော အကြောင်းအရာ စာစီစုကိုဆွဲထုတ်ယူဖို့
မလွယ်ကူနိုင်ချေ။

“အဲဒါနဲ့လေ...”

“ငါက ကျောင်းပြီးရင် စင်ကာပူ လိုက်သွားမလို့၊ ဟိုမှာ ပါပါရှိနေတော့ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်၊ ဒီကောင် က တော့ နိုင်ငံခြား မသွားချင်ဘူးတဲ့... ဒီမှာပဲ စီးပွားရေး တစ်ခုခုလုပ်မယ်တဲ့”

ဥဿာ စကားဆုံးသွားပြီလားလို့ သုန်က ဝင်ပြောဖို့ ပါးစပ် ဟရုံရှိသေး စကားက ပြန်ဆက်ပြန်လေသည်။ ဒီလောက် စကားကို အမျှင်မပြတ် ပြောနိုင်သည့် မိကျောင်းသားမျိုးက လည်း ရှားပါရဲ့။ ရောက်ကတည်းက သူပဲ စကားတွေ ခိုင်ခံ့ပြောနေလိုက်သည်မှာ ရေပက်မဝင်ဆိုသည့် စကားပုံကမှ ထိရောက်မှု အား နည်း နိုင်သေးသည်။

“ငါလဲ... သိပ် ကြာကြာတော့ နေဖို့ စိတ်ကူး မရှိပါဘူး၊ ဆယ်နှစ်လောက် အလုပ်လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံ စုမိရင် ပြန်လာမှာပေါ့ အဆက် အသွယ်နဲ့ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ ရထားရင် ဒီမှာ ဘာမဆို ဆက် လုပ်နိုင် မယ်လေ”

ချောင်းသာမှာ တစ်ဘက်နဲ့ တစ်ဘက် အပြန်အလှန်ကူညီ မိကြပြီး နောက်မှာ ရန်ကုန်ကိုလည်း အတူ ပြန်ဖြစ်ကြသည်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ဥဿာတို့ညီအစ်ကိုက အိမ်ကိုလာလည်လိုက်၊ အပြင်ထွက် ဈေးဝယ်၊ မုန့်စားလိုက်၊ ဖုန်းအပြန်အလှန်ဆက် လိုက်နှင့် လေးယောက်သား ငယ်ပေါင်းကြီး ဖော်တွေလိုပဲ ရင်းနှီး

ခင်မင်လာခဲ့ကြပြီ။ အခေါ်အဝေါ်တောင်မှ ရှင်၊ ကျွန်မ၊ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ကနေ နင်လုံးငါလုံးတွေနှင့် ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်သည်အထိ တိုးတက် လာခဲ့ပြီ။

အဲဒီနှစ်ယောက်ဟာ မှန်နဲ့ သုန်တို့နဲ့သာ မရင်းနှီးခဲ့လျှင် ရန်ကုန်မှာလည်စရာ အိမ်မှရှိပါတော့မလားထင်ရလောက် အောင်တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီအိမ်ပဲ လာလည်ဖို့ ချောင်းနေတော့တာ။

ရှေးဆန်သော လူကြီးတွေဖြစ်သည် ကြီးသိန်းနှင့်ကြီးစောတို့ကတော့ ကိုယ့်တူမအပျိုလေးတွေဆီ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတွေ လာလည်တာကို ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုကြီးက ဘာမှမပြောသည့်အပြင် ကောင်လေးတွေကလည်း မိကောင်းဖခင် သား သမီး ပုံစံရိုးရိုးသားသားတွေမို့ သိပ်တော့လည်း မပြောသာချေ။ ဥဿာတို့ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်ကြီးတွေနှင့် ဖြတ်သွား ဖြတ်လာ လုပ်ပြတာလောက်နဲ့ပဲ သူတို့ သဘောထားကို ပြနိုင်သည်။

ဟိုသကောင်သားနှစ်ယောက်ကတော့ တိရိစ္ဆာန်ရုံက ကြံ့ကြီးတွေထက်များ အရှေ့ခွဲထူကြသေးသလားမသိ။ ကြီးတော်နှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်စောင်းဒဏ်၊ တင်းမာသော မျက်နှာထား ဒဏ်၊ မကြားတကြား စောင်းမြောင်းဆူအောင်သည့် ဒဏ်တွေကို အပြုံး မပျက်ခံယူကာ အလာမပျက် လာနေကြပြီ။

ကြီးသိန်းကဟိုတစ်နေ့ကဆိုမဲကာရွဲ ကာနဲ့ပြောသေးသည်။နောက်တစ်ခါကျရင် ငါတူမတွေ့ကိုမိုင်းငင်စက်တစ်လုံးဝယ် ပေးထားမယ်တဲ့။ရှေးခေတ်က ကျေးတောသူတွေဟာ အိမ်ရှေ့မှာမိုင်းငင်စက် တစ်လုံးချထားပြီး မိုင်းငင်နေတာတဲ့။ ကာလသားတွေ က သူတို့ဆီလာလည်ကြရင် မိုင်းငင်ရင်း စကားပြောဧည့်ခံတာတဲ့။ စကားလည်းပြောအလုပ်လည်းပြီးလို့ အကျိုးရှိတယ်တဲ့။ညည်းတို့ကျတော့ စကားသာထိုင်ပြောနေတယ် ဘာမှလည်း အလုပ်မဖြစ်၊ အကျိုးလည်းမရှိဘူးတဲ့။ဒါကြောင့် အလုပ်တစ်ခုဖြစ်အောင် မိုင်းငင် စက် ဝယ်ပေးမှာတဲ့။

“သုန်ဘာတွေပြုံးနေတာလဲ”

ဥဿာရဲ့ စကားတွေကိုနားကလောလှပြီဖြစ်သော ဟံသာက ရယ်စရာအကြောင်းဘာတစ်ခုမှ ပါဝင်လာစရာမရှိသော စကား ကိုနားထောင်ရင်း ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်လာသည့် သုန်ကို အထူး အဆန်းသဖွယ် ကြည့်ကာ စုံစမ်း နေတော့သည်။

“ဟို...မိုင်းငင်..အဲလေ.. ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ဥဿာပြော တာ ရယ်ရလို့”

“ရယ်ရတယ်.. ဒီကောင်စကားထဲမှာ ရယ်စရာတွေ အောင်ရှာနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ မနှစ်ကဈေးပွဲတော်မှာ ကျပောက်သွားတဲ့ ငါ့ ရှုပ်အင်္ကျီ ကြယ်သီး သုန်ကို ရှာခိုင်းလို့ရပြီ”

“ခွေးကောင်...”

ဥဿာက အရှိက်ထိအောင် အဆော်ခဲလိုက်ရတာမို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသော်လည်း ဟံသာတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိတာမို့ ဟံသာဘက်ကိုသာ လှည့်ဆဲရပါသည်။

အမှန်တော့ ဥဿာက တောင်စဉ်ရေမရ စကားတွေကို ပြောချင်လွန်းလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်။ ဒီနေ့အတွက် ဥဿာပြောရမည့် အထူးစကားတစ်ရပ်ကို အိမ်မှာကတည်းက ရွေးချယ်ထားပြီးသား။ ထိုစကားကို ပြောဖို့ တစ်ယောက်တစ်လှည့် တွန်းကြတိုက်ကြရင်း နောက်ဆုံးမဲနှိုက် ဆုံးဖြတ်သည့်အခါ ကံဆိုးမဲကျသူမှာ ဥဿာပင်ဖြစ်တာကြောင့် ကြီးလေးသော တာဝန်ကြီးကို ဦးထိပ် ပန် ဆင်လျက် ဒီနေ့ ဒီအချိန် ဒီအိမ်ကို ရောက်လာရတာ။

ရောက်တော့ ပြောစရာရှိသည့်စကားကိုပြောဖို့ လှည့်ပတ် လမ်းကြောင်းစထွင်ရင်း စကားတွေက တောရောက်တောင်ရောက်၊လမ်းချော်ထွက်သွားသည့် စကားတွေကိုပြန်ဖမ်းယူဖို့ ကြိုးစားရင်း နောက်တစ်ခါလမ်းချော်သွားပြန်နှင့် လို့ရင်း မရောက်ဘဲ ပေရှည် နေတာကြာပြီ။ ဟံသာကလည်း ပြောဖို့သင့်ကြောင်း ခြေထောက် နင်းနင်းပြီး သတိပေးနေတာ အကြိမ်တစ်ရာလောက်ရှိပြီမို့ခြေထောက်လည်း ပုပ်လောက်

ပြီ။

“မိုင်းငင်တယ်ဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်... မမက...”

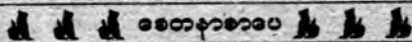
“ဥဿာတို့ အစ်မက ရည်းစားရှိလား။”

သုန်ရဲ့ တည့်တိုးကျသော မေးခွန်းကြောင့်အားလုံး ကြောင်အမ်းကာ ငြိမ်ကျသွားရပါသည်။ သုန်ကတော့ စကား အရာ မှာ ပါးနပ်ကြွယ်ဝမှု မရှိသည့် ကိုယ့်ကိုကိုယ်သာ ပိတ်ထု ပစ်ချင်လောက်အောင် ရှက်စိတ်နဲ့ မျက်နှာလေးရဲနေတော့ သည်။

ဥဿာကတော့ ဝမ်းသာသွားရပါသည်။ သုန်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သွားရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်မှေးဖို့တာဝန်ကျပါလျက် ဘယ်က စမေးရမှန်းမသိသည့် မေးခွန်းတစ်ခုဟာ သုန်ကြောင့် အလွယ်တကူနဲ့ မေးလို့ရသွားတော့မှာ။ တခြားစကားတွေ သွယ် ဝိုက်သယ်ဆောင်နေစရာမလိုဘဲ သုန်စကားကို နင်းလျက် “သုန် တို့ အစ် ကိုရော...” လို့ မေးလိုက်လျှင်လည်း တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ကိစ္စ ပြတ်ပြီ။

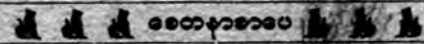
“သုန်တို့ အစ်ကိုမှာရော...”

အလဲ။ သူတို့ကလည်း တန်ပြန်မေးခွန်း လေးနဲ့ပါလား။ ဒီလောက်စိတ်ဝင်တစားပုံစံနဲ့ ခပ်မြန်မြန် ပြန်မေးနိုင်တာဟာ သူတို့မှာလည်း ခပ်ဆင်ဆင် မေးခွန်းတစ်ခု အဆင်သင့် ပါလာ လို့ပဲ ဖြစ်ရမည်။

တိုက်ဆိုင်မှုအတွက် အံ့ဩသွားရသော်လည်း ကိုယ်က အလျင်မြေသင့်သည်ဟု သုန်က ယူဆပါသည်။ ကိုယ်က မေး ခွန်းကိုစတင်မေးသူလည်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားလေး ရှင်လည်း ဖြစ်သေးသည် မဟုတ်လား။

* * *

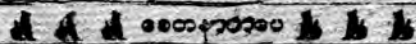

(၂၆)

“ကိုကိုကြီးရဲ့ ရည်းစားက အခု အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ”
တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ပြည့်စုံစေသော စကားပါပဲ။ ကိုမင်း
ယျာမှာ ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးတာလည်းပါသည်။ လက်ရှိချစ်သူ မရှိ
တော့တာလည်း ပေါ်လွင်သည်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကွဲကွာသွား
သည်ဆိုတာလည်း တစ်ခါတည်းပါသွားသေးသည်။

“သူ့ကို သစ္စာဖောက်ပြီး နောက် တစ်ယောက် ယူသွား
တာလား”

“ဟိတ်... သိပ်လောဘမကြီးနဲ့ ဒါ အတွေ့အကြုံဖလှယ်

ပွဲလေ၊ ကိုယ်သိချင်တာ တစ်ခုသိပြီးရင် သူများ သိချင်
တာလည်း တစ်ခု ပြောပြဦးမှပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ မမကတော့ ရှင်းတယ်၊ သူ့လူကတော့
ဆုံးသွားတာ မကြာသေးဘူး၊ ပြီးခဲ့တဲ့လ ခြောက်ရက်နေ
ကမှ...”

“ဟယ်... တူလိုက်တာ၊ မမဆုလက်ထပ်သွားတာလဲ
အဲဒီနေ့ပဲ”

လေးယောက်သား ကိုကိုကြီးနဲ့ မမတို့ ကုသိုလ်က
ကျိုး ပေးတူပုံချင်းကို အံ့အားသင့်ရ သလို ထိုလူနှစ်ယောက်
ဆင်ပြေ ပေါင်းဖက်ထိုက်သည် ဆိုသည် ဆန္ဒလည်း ပိုမို
မာလာ၏။

“မမရဲ့ ရည်းစားက ဘာလို့ဆုံးသွားတာလဲ”

“ဆိုင်ကယ်မှောက်တာ”

ဥဿာနဲ့ ဟံသာမှာ ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်ကာ နှုတ်
ကံသွားသည် အစ်ကိုကျော်ရဲ့ နောက်ဆုံး ပုံရိပ်ကို မြင်လိုက်
သူတွေ ပီပီ ထိုအကြောင်းကို ပြန်ပြောမိတိုင်း ဘယ်လိုမှ စိတ်
ကဲမကောင်း နိုင်ချေ။

“တကယ်တော့ အစ်ကိုကျော် အခုလိုဖြစ်ရတာ ငါတို့
ပယောဂ၊ အစ်ကိုကျော်က ဆိုင်ကယ်သိပ်စီးတတ်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို တို့ပဲ ဆိုင်ကယ်စီးသင်ခိုင်းတာ၊ သူက

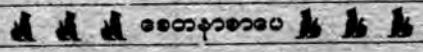

ကားမောင်းရင် မှန်မှန် ပဲ မောင်းလေ့ရှိတာကို အားမလှိုင်ဆိုင်ကယ်ကိုတော့ အမြန်မောင်းဖို့ မြှောက်ပေးလို့ မရဘူး၊ ဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ သူ့ဆိုင်ကယ် ဘယ်လောက် မြန်မြန် မောင်းနိုင်လဲ သိရအောင် မမက သူ့ သူငယ်ချင်း အိမ်ကနေ လှမ်း ဖုန်းဆက်တယ်.. အရေးကြီးလို့ ဆယ်မိနစ်အတွင်း လာကြိုပါလို့ ပြောတယ်ဆိုပြီး ပြောလိုက်တော့ အစ်ကိုကျော်လဲ စိတ်ပူပြီး မိုးရွာထဲမှာ ဆိုင်ကယ်ကိုတအားမောင်းပြီး ထွက်သွားတာ...

“လမ်းမှာ ကား ရှောင်တော့ မိုးမရနဲ့ လမ်းက ချောတော့ရယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဆိုင်ကယ် အထိန်းအသိမ်း ကျွမ်းကျင်တာရယ် ပေါင်းပြီး လမ်းဘေးက အုတ်နံရံက အရှိန်လွန် တိုက်မိသွား တာပဲ”

“အမှန်တော့ ငါတို့အစ်ကိုကျော်ကို သတ်လိုက်ကြတာ ငါတို့ဟာ လူသတ်တရားခံတွေပါ”

ဟံသာလည်း မျက်ရည်တဝဲဝဲနဲ့ ဝင် ပြောသည်။ ယောက်ဖလောင်းဆိုပေမယ့် အစ်ကိုကျော်ဟာ သဘောကောင်း ခင်မင်ဖွယ်ဖြစ်လွန်းတာမို့ သူတို့တွေနဲ့ဆို ညီအစ်ကိုလိုပဲ သံယောဇဉ်ကြီးကြ တာ။ အစ်ကိုကျော် ဆုံးတာဟာ သဘာသာသွေးရိုးသားရိုးဆိုရင်တောင် သူတို့အတွက် ဖြေမဆည့်နိုင်ဖွယ်ဖြစ်လေရာ ကိုယ့်ပယောဂကြောင့် မဖြစ်သင့်ဘဲဖြစ်

သွားရသည်အခါ ပိုလိုပင် ရင်နာစရာ ကောင်းနေတော့သည်။

“အစ်ကိုကျော်ဆုံးပြီးတဲ့နောက် မမ တမိုင်မိုင် တတွေတွေ၊ ငိုငိုယိုယို ဖြစ်နေတာမြင်ရတိုင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်မဆုံး မိဘူး... မမကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာကိုပဲ နေ့တိုင်းစဉ်းစားနေကြတာ၊ ချောင်းသာသွားဖြစ်တာလဲ မမ စိတ်ပျော်လို ပျော်ငြားသွားတာပါ၊ ဒါပေမယ့်... ဘာမှ ထူးမလာဘူး”

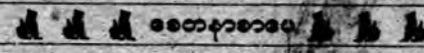
“ဟုတ်တယ်၊ မှန်တို့လဲ ဒီလိုပဲ၊ ကိုကိုကြီး ပျော်အောင် ချောင်းသာသွားကြတာ ပြန်သာလာရတယ် ထူးမခြားနားပါပဲ”

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ကိုကိုကြီးရဲ့ ရည်းစားက ဘာလို့ ကိုကိုကြီး လို့ လူကိုပစ်ပြီး တခြားသူနဲ့ ယူသွားရတာလဲ”

“မှန်နဲ့ သူနဲ့ တို့မျက်နှာလေးတွေ မှိုင်ကျသွားရပါသည်။ ဥဿာနဲ့ ဟံသာတို့ သူတို့အစ်မအတွက် ဖြေမဆည်နိုင်

ဖြစ်နေကြသလိုပဲ မှန်နဲ့ သူနဲ့ တို့ကလည်း ကိုကိုကြီးရဲ့ ဝေဒနာဟာ သူတို့ဖန်တီးလို့ဖြစ်ရသည့် ဝေဒနာဟု ခံယူလျက် ကြေကွဲလို့ မဆုံးနိုင် ကြတာပါ။

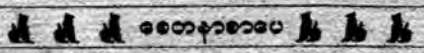
“သူနဲ့ တို့မကောင်းတာပါ၊ သူနဲ့ တို့နှစ်ယောက်က သိပ် အနောက်သန်တာ၊ သူများ ဒုက္ခရောက်အောင် စရ...၊

ရန်တိုက်ပေးရတာကိုသိပ်ဝါသနာပါကြတာလေ။ အမှန်တော့...ကိုကိုကြီးတို့ကို ခဏရန်ဖြစ်စိတ်ကောက်ကြရုံလေးဆိုပြီး ကိုကိုကြီး အလုပ်ကိစ္စနဲ့နယ်သွားတုန်းဟိုမှာ...ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့တွေ့လာတယ်။ ဘာညာနဲ့မမဆုယုံအောင် လျှောက်ပြောမိတာ။ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့နယ်ကကိုကိုကြီး သူငယ်ချင်း အစ်မကြီးက ရန်ကုန်ရောက်တုန်း ကိုကိုကြီးကို ရုံးကိစ္စ သူနားမလည်တာတွေ လိုက်ပို့ခိုင်းတာကို မမဆုတွေ့ သွားပြီး တကယ် ယုံသွားရာက... ပြဿနာက ရှင်း မရတော့လောက် အောင်ကြီး သွားတာ”

“မမဆုကတစ်မျိုး၊ သူစိတ်ထဲရှိတာကို ဖွင့်မပြောတတ်ဘူး။ ကျိတ်ပြီး တေးမှတ်ထားတတ်တာ... ကိုကိုကြီးကို ဘာအကြောင်း ပြချက်မမပေးဘဲ ရှင်လို သစ္စာမရှိတဲ့ သူနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်ပြီဆိုတဲ့ စကား တစ်ခွန်းပဲ လူကြုံနဲ့ ပြောခိုင်းတာ ပြီးတော့... တစ်ပတ်လောက် အတွင်း လက်ထပ်သွားတာပဲ... ကိုကိုကြီးမှာ ဖြေရှင်းခွင့်လေး တောင် မရ လိုက်ပါဘူး။”

သန်တစ်လှည့် မှန်တစ်လှည့် ကိုကိုကြီး ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ခင်းပြနေရင်း သူများကြားမှာ ခြေထိုးကောင်းခဲ၊ ကုန်းချောကောင်းခဲတာတွေအတွက် တစ်မိမိမိမိ နောင်တရနေဖြစ်

ကြသည်။

“ကိုကိုကြီးက သူ ရည်းစားကို သိပ်ချစ်ရှာတာ။ မမဆုလက်ထပ်သွားတော့လေ ယောက်ျားမို့ မျက်ရည်မကျ အောင်သာထိန်းနေရတာလူက ပုံလဲကျမတတ်ပဲ။ ကိုကိုကြီး ခုလိုဖြစ်ရတာ သူနဲ့တို့ ကြောင့်ပဲ”

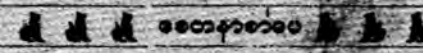
“ဒီတော့ သူနဲ့တို့ကလဲ ကိုကိုကြီးကို ပျော်စေချင်တယ်ပေါ့”

“ဟဲ့တဲ့တယ်၊ ကိုကိုကြီး ဘဝမှာ မမဆုအတွက်ဖြစ် သွားတဲ့ ကွက်လပ်ကို သူနဲ့တို့ ပြန်ဖြည့်ပေးချင်ကြတာ”

သူနဲ့ကလည်း ကြုံတုန်းကြုံခိုက် မမ မပန်းသာနဲ့ ကိုကိုကြီးကို အဆင်ပြေစေချင်သည်အကြောင်း တစ်ခါတည်း ပြောဖြစ်ဖို့ စကားလမ်းကြောင်းလိုက်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဥဿာရဲ့ သွက်လက် သောစကားက အရင်ထွက်လာကာ...

“ငါတို့လဲ ဒီလိုပဲ။ မမ ဘဝကို ပြောင်းလဲပေးနိုင်မယ့်သူ ကိုရှာပေး ချင်နေကြတာ။ ငါတို့ရှာတွေ့သလောက်က တော့...”

ယောက်ျားလေးမို့ ဘယ်လောက်ပဲ စကားပြော သွက်သွက် ကိုယ်ကမိန်းကလေးရင်ဖြစ်နေချိန်မှာ နားဖောက်ကြောင်းလမ်း သည်စကားမျိုး မျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့် ပြောထွက်ပါ။ လမ်းတစ်ဝက်မှာ အိုးတိုးအမ်းတမ်းနိုင်စွာရပ်သွား

သည် ဥဿာရဲ့ စကားကို သုန်က ဆက်ပေးရပါသည်။

“ကိုကိုကြီးနဲ့လား...”

“ဟုတ်တယ်... သူတို့ချင်းလဲ ရင်းနှီးနေတာပဲ။ ကိုကိုကြီးကလဲ လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲလေ”

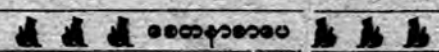
ဥဿာရောဟံသာပါ မျက်နှာတွေနီနေကြသည်။ ဒီကောင်မလေးတွေကို ကိုယ်တိုင်အတွက် ရည်းစားစကားပြောတာဆိုလျှင်တောင် ဒီလောက်မျက်နှာပူရမှာမဟုတ်။ အခုဟာက မမအတွက် ဖြစ်နေတော့ ပြောချင်လွန်းလို့သာပြောရသည် ရှက်လိုက်တာများ။

“သုန်တို့လဲ ဒီအတိုင်းပဲ စဉ်းစားထားကြတာ... မမက ချောလဲ ချော၊ မိန်းမလဲ ပီသတယ်။ ကိုကိုကြီးနဲ့လဲ ခင်နေပြီဆိုတော့... မမသာဆိုရင် ကို ကိုကြီးအတွက် အကောင်းဆုံးအဖော် ဖြစ်မှာပဲလို့ ကျွေးပြီး... ဒီတစ်ခါ ဥဿာတို့လာရင် စကားလမ်းကြောင်းကြည့်မလို့စိတ်ကူးထားကြတာ”

“အတူတူပါပဲဗျာ၊ ငါတို့ကလဲ ဒီနေ့လာလည်တာ မမနဲ့ ကိုကိုကြီးကို နားဖောက်ဖို့ပဲ”

အကြံတူနေသည် အဖြစ်ကို လေးယောက်သားဝိုင်းဝန်းရယ်မောဖြစ်ပါသည်။

“ငါတို့လေးယောက်ဟာ အမြဲအကြံတူတတ်တယ်နော်”

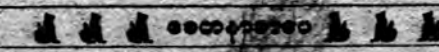
“အကြံတူရန်သူပေါ့...”

ဟံသာစကားကို သုန်က ဖျတ်ခနဲ အဖြေပြန်ပေးလျှင် ဥဿာက ခေါင်းခါကာ...

“အကြံတူရန်သူမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်တူ ကိုယ်တူလို့ဟံသာက ပြောချင်တာကွ”

“အမှန်ပဲ”

ဒီတစ်ခါတစ်ယောက်ကပြော တစ်ယောက်က ထောက်ခံနှင့် ဘက်ညီနေကြသော ကျီးကန်းညီနောင်ကို မှန်နဲ့ သုန်တို့က မျက်စောင်းလက်နက်နဲ့ပဲ တုံ့ပြန် တိုက်ခိုက်နိုင်လေသည်။

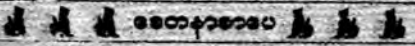

(၂၇)

၁၈၆

“ကိုကိုကြီး... မမကဒီနေ့အိမ်မှာ ရွှေတောင်ခေါက်
 ဆွဲ ချက်စားလို့ အဲဒါ ကိုကိုကြီးဖို့ ပေးခိုင်းလိုက်တယ်”
 မယ်လမင်း လေးဆင့်ချိုင့် တစ်ချိုင့်၊ စတီးလုံးချင်းချိုင့်
 ကြီးတစ်ချိုင့်ကို သယ်ဆောင်လျက် အိမ်ပေါ်တက်လာရင်း
 ကိုကိုကြီး နာမည်တပ်အော်လိုက်သော ဥဿာအသံကြောင့်
 မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေရင်း မှုန်နဲ့သုန်တို့ မျက်လုံးချင်းဆုံကာ
 ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ဒါ ကိုကိုကြီးနဲ့ မမတို့ နှစ်ယောက်ကြား နီးစပ်ရေး

အစီအစဉ် တွဲ-တစ်၊ အမှတ်-တစ်ရဲ့ အစလေ။ တစ်ယောက်ကို
 တစ်ယောက်အသိအမှတ်ပြု စိတ်ဝင်စားပါကြောင်း အပြန် အ
 လှန် သိရှိ နားလည်ရေး အစီအစဉ်အဖြစ် လက်ဆောင် ပဏ္ဍာ
 လဲလှယ်ခြင်း၊ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်ပေးပို့ခြင်းတွေကို ကြားက
 သယ်ယူပို့ဆောင် ရေး အနေနဲ့လုပ်နေကြတာ။

အမှန်တော့ ဥဿာတို့ချိုင့်ထဲမှာပါလာသည် ရွှေ
 တောင် ခေါက်ဆွဲတွေဟာ မမပန်းသာရဲ့ လက်ရာမဟုတ်ဘဲ
 ဆိုင်ကဝယ်လာ သည်မှန်တွေသာဖြစ်ကြောင်း မှုန်နဲ့သုန်တို့က
 သိနေတာမို့ ကျိတ်ရယ်ဖြစ်ကြခြင်းပင်။

မနေ့ကတော့ ပထမ အစီအစဉ် အနေနဲ့ ခြံထဲမှာ
 ကြီးစော အမြတ်တနိုးစိုက်ထားသည် ကတ်တလီယာ
 ခရမ်းရောင် သစ်ခွပင် ကို အလစ်မှာဖြုတ်ယူလျက် မမအတွက်
 ကိုကိုကြီးက ပေးလိုက်တာ ပါဟုဆိုကာ သွားပေးခဲ့ကြပြီပြီ။

ပန်းအိုးလေးကိုအမြင်မှာရွန်းလဲတောက်ပသွားသော
 မမရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေဟာ သူတို့အားလုံးအတွက် အောင်ပွဲပဲ
 ဖြစ်သည်။

ထိုမျက်လုံးလေးတွေကို မြင်ရဖို့နောက်တစ်နေ့မှာ ကြီး
 စောရဲ့ ပန်းအိုးပျောက်လို့ ဆူညံပူညံ လှုပ်သံကို နားဆင်ရ ကျိုး
 နပ်ပါပေသည်။

“အောင်မယ်လေး... ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲတဲ့ အုန်းနို့

နဲ့ခေါက်ဆွဲကပါမယ် ဆိုဒါနဲ့ ငါတို့တော့ ရောဂါတိုးဦး
တော့မှာပဲ.....၂၃င်းတို့ ကြည့်ရတာ ငါတို့ လူကြီး နှစ်
ယောက်ကို မျက်စိရှုပ်လို့ သေ ကြောင်းကြံနေပြီနဲ့ တူ
တယ်”

ကြီးသိန်းရဲ့ မြည်တွန်တောက်တီးသံက ရယ်စရာကြီး။
တကယ်ဆို ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ မတည့်ဘူးဆိုလဲ မစားပါနဲ့တော့
လား။ သူတို့ဘာသာ မစားလည်း နေလို့ရသည့်ဥစ္စာကိုများ ဟိုက
အစားကျွေးပြီး သေကြောင်းကြံတယ် ဖြစ်ရသေးသည်။

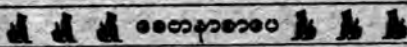
“ကြီးသိန်း၊ သူတို့ကို တရားသွားစွဲပါလား၊ လူ သတ်ရန်
ကြံ စည်မှုနဲ့လေ”

“တတ်နိုင်ရင် ခိုင်ဖုံးရုံးအထိ သွားတိုင်၊ ဒါမှ သုခမိန်ကြီး
ရဲ့ ခွေးခေါင်းစားစက်နဲ့ တွေ့ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးခေါင်း
ဖြတ်ခံရမှာ”

“ဟင် ကောင်မလေးတွေ၊ ငါ့ကို လှောင်တယ်ပေါ့လေ၊
နင်တို့ မှန်ပြီး ကြီးတော်တွေကို စော်ကားရင်... ကံကြီး
ထိုက်လိမ့်မယ်”

ကြီးသိန်း စိတ်တွေတိုကာ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်ပါ လေ
တော့ သည်။ ဒါကိုပဲ မှန်နဲ့သုန်မှာ သဘောကျမဆုံး။

“ကိုကိုကြီး ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲကြိုက်တယ်လို့ မှန်တို့
က ပြောထားဖူးလို့၊ အဲဒါ... ဒီနေ့ မုန့်ဟင်းခါးချက်စား

မလား၊ ထောပတ် ထမင်းချက်စားမလားဆိုတော့ မမ
က ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲပဲချက်ပါ ကိုမင်းယျာတို့အိမ်လဲ
သွားပို့ပေါ့ ဆိုပြီး ချက်ဖြစ်သွားတာ”

ဥဿာရဲ့ လေကတော့ ကောင်းမှကောင်း။ ကိုယ့်အစ်မ
တစ်ယောက်လုံးကို မိန်းမနောက်ပိုးဖြစ်အောင် လုပ်နေမိပြီဆို
တာ တောင် သတိမထားမိနိုင်တော့ဘဲ စွတ်တင်နေတော့တာ။

ဒီနေရာမှာတော့ မှန်နဲ့သုန်တို့က အသာစီး။ ကိုယ်က
ယောက်ျားလေးရင်ဆိုတော့ မျက်နှာပူစရာရှိလဲ သိပ်မပူရ၊
နှစ်နှာစရာရှိလဲ သိပ်မနစ်နာ။ ဘယ်လောက်ဟန်ကျလိုက် သ
လဲ။

“အေးကွ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ မပန်းသာကိုပြော
လိုက်ပါ”

“ဟာ... ရပါတယ်ကိုကိုကြီး၊ ကျေးဇူးတင်ရာမလိုဘူး၊
မမက သူ့လက်ရာကို ချီးကျူးရင်ပဲ ကျေနပ်ပြီ”

“ဒီလိုဆိုလဲ ညကျကိုယ်ဖုန်းဆက်ပြီး မပန်းသာကိုကျေး
ဇူးတင်ကြောင်းနဲ့ စားကောင်းကြောင်း ပြောလိုက်ပါ
မယ်”

ဟိုက်... သေရော၊ စွတ်တင်နေသည့်ဥဿာ တွန့်ခနဲ
ဖြစ်သွားရသည်။ အဲဒါမှ ပြဿနာ။ ကိုကိုကြီးကသာ ကျေးဇူး
တင်ကြောင်း သွားပြောလျှင် ဘာမှ သေသောမမနဲ့တော့ ခွတီး

ခွကျတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာသေချာပေါက်။

“ဟာ... နေပါစေ၊မပြောနဲ့ကိုကိုကြီး၊အဲလိုပြောင်ကြီး
ချီးမွမ်းတာ ကျတော့လဲ မမက သိပ်ရှက်တာတော်ကြာ
မမ ရှက် သွားရင်...ကိုကိုကြီး နောက်ထပ်စားပေါက်
ပိတ်သွားလိမ့်မယ်”

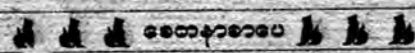
ဟံသာမှာကြားထဲက ပျာပျာသလဲဝင်ရောက်ဖာထေး
လိုက်ရပါလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်နေပုံကို ခန်းဆီး နောက်က
ချောင်းနားထောင်ရင်းမူနံနဲ့သုန်တို့မှာတော့ ကျိတ် ရယ်လို့
မဆုံး။

“အေးကွာ...နောက်ကိုတော့ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့၊မပန်းသာ
ကိုလဲ တကယ်အားနာပါတယ်၊ယူလာတာအများ ကြီး
ပဲ”

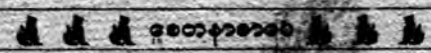
“ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကြီးရ..၊ယူတတ်ရင် ကုသိုလ်
တောင် ရသေးတယ်”

“ကုသိုလ်များ ရပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊အကျိုးလိုလို
ညောင်ပင်ရေလောင်းတာများ ဘုရားက ဘယ်မသိဘဲ
နေမလဲ၊ဟဲ့.. ဒီကောင်မလေးနှစ်ကောင်အခန်းထဲ မ
ဝင်ဘဲ ဘာချောင်းနေကြ တာတုန်း၊မိန်းကလေးတန်မဲ့
ဣန္ဒြေကို မရှိဘူး”

သူကျတော့ သူများစကားချောင်းနားထောင်ပြီး ပွစိ
ပွစိ များတောင်တုံ့ပြန်နေသေးသော ကြီးသိန်းက မူနံနဲ့သုန်ကို
ကျတော့ အသံကျယ်ကြီးနဲ့အော်လိုက်တာမို့နှစ်ယောက်သာ
ကျောလေးတွေကော့ကာဧည့်ခန်းထဲ အပြေး ဝင်လိုက်ကြရ
တော့သည်။

* * *

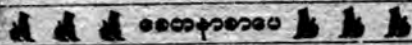

(၂၀)

“ဘယ်လိုလဲ...အဆင်ပြေလား”

“အဆင်ပြေ မပြေတော့ မသိဘူး။ ပြန်လာတော့လဲ မမ မျက်နှာက ပုံမှန်ပဲ”

စင်ကာပူက မိဘတွေ ပိုလိုက်သည့် ပစ္စည်းတွေကို မမ သွား ရွေးဖို့အတွက် အဖော်လိုနေချိန်မှာ ဥဿာနဲ့ဟံသာက အတင်းကိုခေါင်းရှောင်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ပြီးလျှင် ကိုကိုကြီးဆီ ဖုန်းဆက်ကာမမက အကူအညီတောင်းသလိုမျိုး သွားပြော ကြသည်။ မမ အနေခက်မှာစိုးလို့ အကူအညီ ပေးရသည်။

သဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ လမ်းကြုံလို့ အတူသွားဖို့ခေါ်သည် သဘောမျိုး ပြောပါလို့လဲ လှည့်ပတ်ဖာထေးရသေးသည်။

ဟိုက ဖုံးလိုက်၊ ဒီက ဖိလိုက်နှင့် အတော်ကြိုးစားရပြီးမှ အားနာတတ်ကြသူနှစ်ယောက်သားအတူထွက်သွားဖြစ်လျှင် ကျန်ခဲ့သည်သူတွေမှာ ရင်တထိတ်ထိတ် စောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ရ ပါသည်။

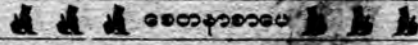
ပြန်ရောက်လာတော့ ကိုယ့်လူကိုယ် အကဲခတ်ကြပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ လေးယောက်ပြန်ဆုံသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ လူကြီး တွေ မရိပ်မိအောင် အပြင်ကစားသောက်ဆိုင်မှာပဲ ဆုံကြရတာ။ ကြီးသိန်းနဲ့ကြီးစောကလဲ အကြောင်းဖြင့်မသိဘဲ မှုန်နဲ့သုန်ကို အထင်တွေလွဲကာ ဖျစ်တောက်ဖျစ်တောက် ပြောမဆုံးဖြစ် နေသည်ပဲ။

“မမက ကိုကိုကြီး အကြောင်းဘာမှ မပြောဘူးလား”

မှုန်က စိတ်ပူစွာမေးနေတာမို့ ဥဿာက ပြုံးလျက်...

“ကျေးဇူး တင်တဲ့ အကြောင်းတော့ ပြောတာပေါ့။ ကို မင်း ယျာသာ မပါရင် သူတော့ အတော်ဒုက္ခရောက်မှာ တဲ့”

“ဒါ... တိုးတက်မှုပဲပေါ့။ ကိုကိုကြီး မရှိရင် ဒုက္ခ ရောက် မှာ ဆိုတော့ မမဟာ ကိုကိုကြီးကို အားကိုးတဲ့ သဘော၊ လိုအပ်တဲ့ သဘောပေါ့”

သုန်ကရာရာဖွေဖွေတွေးပေးနေတာကို ဟံသာက သဘောတွေကျနေသည်။ သုန်ဟာ ရယ်စရာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ထင်မြင်ချက်တစ်ခုကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ချက်ချင်းလက်ငင်းပေးနိုင်သည်။ ဟုတ်သည်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မဟုတ်ဘူးပဲဖြစ်ဖြစ် တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုကို အလျင်အမြန်ပေးနိုင်သည့် အရည်အချင်းတစ်ခုကိုတော့ ချီးကျူးရမှာပါပဲ။

ရုပ်ချင်းခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်ပေမယ့် သုန်ကို ဟံသာက ပိုသဘောကျသည်။ စတက်(ပ်)ဆံပင်မတိုမရှည် စုတ်ဖွားဖွားလေး တခါခါနဲ့ စကားပြောသွက်လက်ပြီး ဟန်မဆောင်တတ်သော စွာတေးမလေးကို ဟံသာက မှတ်မှတ်ထင်ထင် သတိထားဖြစ် နေတာကြာပြီ။

သူ့ရုပ်အင်္ကျီအဖြူဆွတ်ဆွတ်မှာ လျှော်မရ၊ ဖျက်မရသည့် အချဉ်ထုပ်က အနီရောင်အရည်တွေ စွန်းထင်းနေတာကို မြင်ရတိုင်း သုန်ကို သတိရစရာ ဖြစ်နေခဲ့တာလဲကြာပြီ။

“ဟံသာ ပါးစပ်ထဲ ယင်ကြီး ဝင် ဥမယ်၊ ဘာတွေ တွေးပြီး ပါးစပ်ဖြဲနေတာလဲ”

“မင်းသေတော့မှာကို တွေးပြီး ဝမ်းသာနေတာ”

“ဟာ... ဘာလိုင်းကြီး”

ကြားထဲက ဝင်ချွန်လိုက်သော ဥဿာကြောင့် ဟံသာ စိတ်တိုသွားတာကို တွေ့လျှင် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်။

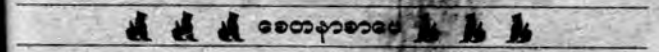
ကောင်မလေး တွေ ရှေ့မှာ အခွင့်အရေးရခိုက် ဆော်လိုက်တာကို ဒင်းက သိပ်ပျော်နေသပေါ့လေ။ ကွယ်ရာမှာ ကျလျှင်တော့ မှုန်ရဲ့ ရှည်လျား သောဆံနွယ်တွေ အကြောင်း တဖွဖွပြောတတ်သည် ကောင်က များ။

“တော်ပြီ.. တော်ပြီ.. အချိန် မရှိရတဲ့အထဲမှာ ဟံသာတို့ ညီအစ်ကို လေသေနတ်နဲ့ စစ်တိုက်တာ ထိုင် နားထောင် မနေနိုင်ဘူး၊ အရေးကြီးတာပဲ ပြောကြ၊ ကိုက်စရာရှိတာ နောက်မှဆက်ကိုက်”

“အလိုခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို ခွေးနဲ့နှိုင်းတယ်ပေါ့လေ” ဟံသာက သုန်ကို မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့်လိုက်သော်လည်း ထိုမျက်လုံးပြူးမှာ စိတ်ဆိုးခြင်းအရိပ်အယောင်မပါ၊ ချစ်စနိုးဖြစ်ခြင်းတွေသာ ပါဝင်လေသည်။

ဟံသာ မျက်လုံးတွေကို သတိထားလိုက်မိသော မှုန်က သုန်ကို အသာလက်ကုပ် သတိပေးသည့်အခါမှာတော့ ပြောင်ဖို့ နောက်ဖို့လောက်သာ အမြဲ ခေါင်းထဲ ရှိတတ်သော ဆိုးပေမလေး သုန်က ရှက်စနိုးနဲ့ ခေါင်းငုံ့သွားလေတော့သည်။

* * *

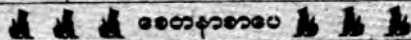

(၂၉)

“ဘယ်လိုလဲ၊ ရုံးခန်းအသစ်ကိုသဘောကျရဲ့လား ကိုကိုကြီး”

မင်းယျာက ရုံးခန်းတစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီးပါပြီ။ လိုအပ်ချက်ဆိုလို့ ဘယ်နေရာမှာမှ ရှာမတွေ့လောက်အောင်ပြည် စုံကောင်းမွန်သော အခန်းရဲ့ အပြင်အဆင်ကိုလည်း ရာခိုင်နှုန်း ပြည့် သဘောကျ ကျေနပ်ပြီးသား။

မပန်းသာဆိုသည် အမျိုးသမီးဟာ အိမ်တွင်းမှုနိုင်နင်းရာမှာ တော့ပြိုင်စံရှားပဲ။ အချက်အပြုတ်ဆိုလည်း ထိပ်တန်း၊ ဇာ

ထိုး ပန်းထိုးပညာကလည်း အံ့မခန်း။ အခု အခန်းပြင်ဆင်တော့လည်း တခမ်းတနား၊ သိပ်ကိုတော်တဲ့မိန်းမပါလား။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ တကယ်ကိုနိုင်ငံခြား စံချိန်မိပဲ”

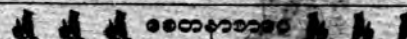
ခန်းဆီးထူကြီးတွေ ပြတင်းပေါက်ကနေ ကြမ်းပြင်ထိ အောင်တွဲလောင်းချလျက်၊ အခန်းရဲ့ လွတ်နေသောနံရံမှာ ခံညား သည့် ပန်းချီကားကြီး တစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲထားတာက အစ၊ ဆိုဖာခုံ အကြီးကြီးတွေကို အခန်းထောင့်ပတ်လည်မှာ စီချလျက် ကျွန်းသားနဲ့ မှန်တွဲစပ်ထားသော ရုံးစားပွဲကို အခန်းရဲ့ အလယ်မှာ ကြွားကြွား ဝင်ဝင်ချထားတာ အလယ်၊ အခန်းထောင်ချိုးတွေမှာ စားပွဲပုလေး တွေနဲ့ပန်းအိုးတွေချထားတာ၊ အလုပ်စားပွဲဘေးမှာ အမှိုက်ထည်ဖို့ခြင်းတောင်းလှလှလေးတစ်လုံးချထားတာ၊ အခန်းတစ်ခုလုံးကို မွှေးရနံ့ဖျော့ဖျော့လေးနဲ့ ထာဝစဉ်သင်းပျံ့ နေစေတာတွေအဆုံး တစ်ခုမှ မလစ်ဟင်းရအောင် သူ့မို့လို့လည်း ပြည်ပြည်စုံစုံ အဆင်အ တန်း မြင်မြင် စီစဉ်နိုင်ပါပေသည်။

“မမက တော်တယ်နော် ကိုကိုကြီး”

“မဟုတ်သေးဘူး... သူ့ကို တော်တယ်လို့ ပြောလို့ မရသေးဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဘက်ဘက်က ထူးချွန် ပြည့်စုံတယ်လို့ ပြောမှ... ရ

မှာ”

မသိမသာ အစ်အောက်စုံစမ်းနေကြသော မှုန်နဲ့သုန် တို့ မှာကိုကိုကြီးရဲ့အားပါးတရ ချီးကျူးသံကြောင့်ပါးစပ်ကို တင်းတင်း ပိတ်ထားသည့်ကြားက ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာ တွေကို မထိန်းနိုင်ဖြစ်ကြရလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊မမက သိပ်တော်တာ၊စိတ်သဘောထား လဲ ပြောစရာမရှိအောင်ကောင်းတယ်နော် ကိုကိုကြီး”

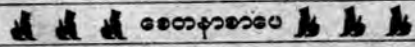
“အင်း.....”

“မှုန်တို့ကိုလဲ သိပ်ခင်တာပဲ၊သိပ်လဲ ကူညီတတ်တာပဲ နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ဒါပေမယ့်...တစ်ခုမှာထားရဦးမယ်၊သူ များ စိတ်ထား ကောင်းတာ၊ကူညီတတ်တာကို အခွင့် အရေးယူပြီး ဟိုခိုင်း ဒီခိုင်းတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊သိပ်အား နာစရာကောင်းတာပဲ”

“အို...ကိုကိုကြီးကလဲ၊မမက မှုန်တို့နဲ့ဆို အမျိုးလိုဖြစ် နေ ပြီ၊အားနာစရာ မရှိပါဘူး”

မင်းယျာက ညီမလေးနှစ်ယောက်ကို စိုက်ခနဲကြည့် လိုက်မိပါသည်။သူတို့လေးတွေ အခုတလော ဘာခြေလှမ်းလှမ်း နေသည်ဆိုတာကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံတာရော၊ကြီးသိန်း ကြီးစော တို့ပြန်ပြောတာကြောင့်ရော၊သိသင့်သလောက် သိပြီးသား။

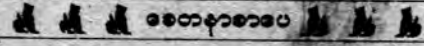

မှုန်နဲ့သုန်ဟာ မပန်းသာရဲ့မောင်လေးနှစ်ယောက်နဲ့ သိပ်ကိုရင်းနှီးနေတာ၊လေးယောက်သား တတွဲတွဲသွားလာ လိုက်၊အိမ်ကို အပြန်အလှန်လည်လိုက်၊ဖုန်းဆက်လိုက်နှင့်ရှုပ် ယှက်ခတ်နေကြ တာကို ရှေးဆန်သည် လူကြီးတွေ ဖြစ်သော ကြီးသိန်းနှင့်ကြီးစောက မျက်မှန်းကျိုးလှပြီ ဖြစ်ပေမယ့် လူ ငယ်တစ်ပိုင်းဖြစ်သော မင်းယျာကတော့သဘောပေါက်နား လည်ပါသည်။

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ဟိုကောင်လေးတွေ အ ပေါ် ခင်တွယ်ရုံတင်မကသူတို့အစ်မအပေါ်မှာပါ အထင် တ ကြီး ရင်းနှီးတွယ်တာနေတော့တာ။အိမ်မှာ စကားပြောလိုက်ပြီ ဆိုမှဖြင့် မပန်း သာ တော်ကြောင်း၊မိန်းမပီသကြောင်း၊စိတ် ထားကောင်းကြောင်း ကံ မပါမဖြစ်။

မင်းယျာကတော့ ထိုအခြေအနေကို သဘောကျ လက် ခံ ပါသည်။တကယ်လို ထိုကောင်လေးတွေနဲ့ သူညီမတွေ အဆင် ပြေ သွားကြမည်ဆိုလျှင်လည်းတစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက်မိသားစု တော် စပ်ကြရမည်သူ အချင်းချင်းချစ်ခင်ရင်းနှီးနေတာဟာ ကောင်းသည့် လက္ခဏာပေါ့။

တစ်ဘက်ကလည်း မှုန်တို့သုန်တို့အပေါ်သာမက ကိုယ့် တစ်အိမ်လုံးအပေါ်မှာပါ စေတနာထားဂရုစိုက်ပေး တာကိုလည်း မင်းယျာက ကျေးဇူးတင်ပါသည်။မပန်းသာဟာ

တော်တော် အမြော် အမြင်ရှိသည့်မိန်းမပဲ ဆိုတာ ကိုယ်တို့ မိသားစုအပေါ် အစစ ကူညီ ပေးနေတာကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိနိုင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ဘက်သားရဲ့ သိတတ်လိုက်လျော့မှု အပေါ်တရားလွန် အခွင့်အရေးယူတာကတော့မကောင်းပါဘူး။ အလိုက်မသိတတ်လွန်းလျှင် ကြာတော့ စေတနာပျက်စရာဖြစ် လာ မည်။ ထိုအခါ ပြေလည်မှုလည်း လျော့ပါးသွားနိုင်သည်။

“နောက်ကိုဘာလုပ်လုပ် မပန်းသာကို အကူအညီသွား တောင်းတာမျိုး မလုပ်ရဘူးနော်.....။ သူ ပေးတဲ့လက် ဆောင် တွေလဲ ယူယူမလာနဲ့၊ သူကျွေးတာလဲ အား မ နာလျှာမကျိုး မစားနဲ့၊ ဟုတ် လား။”

“ကိုကိုကြီးကလဲ....။ သူများ စေတနာကို စော်ကားလို့ ကောင်းပါ့မလား။ ကိုကိုကြီးလဲ မမ လက်ရာကို ကြိုက် တာပဲ မဟုတ်လား။ ခုပဲကြည့်...။ ကိုကိုကြီးရဲ့ ရုံးခန်း အ သစ်လေး ဘယ်လောက်အင်တာနေရှင်နယ်စတင်း(နံ) ဒတ် မီသွားလဲ”

“ငါ့ရုံးခန်း နိုင်ငံတကာ အဆင့် မီတာတော့ ဟုတ်တာ ပေါ့”

“ဘာလဲ...။ ကိုကိုကြီးက မမ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့လား”

“ကိုယ့်ကြောင့်... သူများ ပင်ပန်းရတယ် ဆိုတာ ဘယ်

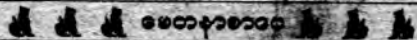

ကောင်းမလဲ”

“မမအတွက်တော့ ကောင်းချင်ကောင်းမှာပေါ့”

မပန်းသာဟာသူ မောင်လေးတွေကို တော်တော်ချစ် ရှာတာပါလား။ သူနဲ့ပြောသည် အတိုင်းဆိုလျှင် ကိုယ်တို့ မိသား စုထဲမှာ သူမောင်လေးတွေ မျက်နှာပွင့်စေဖို့ မမောနိုင် မပန်းနိုင် ဝင်ရောက် ကူညီနေရှာတာထင်သည်။ ကိုယ်ကသူ့ကိုကျေနပ် ပြီး သူမောင် လေးတွေကို မျက်နှာသာပေးလျှင်ပဲ မပန်းသာက ဝမ်းမြောက် နေမည်ပုံ။

မင်းယျာကတွေးရင်းတွေးရင်း ယောက်ျားလေးရှင် ဘက်က ကိုယ်ညီမလေးတွေကို လိုလိုလားလားရှိနေသည်အဖြစ် ကို ကျေနပ် မဆုံးရှိုလေသည်။

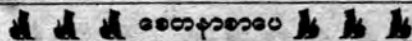

(၃၀)

“မောင်လေးတို့ကလဲကွယ်..အဲဒီလိုလက်ဆောင်တွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လက်ခံလာတာ မမ မကြိုက်ပါဘူး”

မကြိုက်ပါဘူးဆိုပေမယ့် ရန်ကုန်မှာရှာမရတော့လို့ မသုံးရတာကြာပြီဖြစ်သည့် ပြင်သစ်နိုင်ငံထုတ် ရေမွှေးပုလင်းလေးကို အမြင်မှာ မမ နှစ်သက်သဘောကျသွားတာကို ဥဿာရော ဟံသာ ပါ သတထားမိလိုက်ကြပါသည်။

“ကြည့်ဦး ရေမွှေးတွေရော၊မိတ်ကပ်တွေ၊ခေါင်းလျှော်ရည်၊နှုတ်ခမ်းနီ၊လက်သည်းဆိုးဆေး စုံနေတာပဲ၊ဒီလူ

ဟာ မိန်းမတွေ အကြိုက်လဲ တော်တော် သိတယ်ထင် တယ်ရှေးထားတဲ့ အရောင်လေးတွေက လှလိုက်တာ”

မိန်းမတွေရဲ့ အကြိုက်ကိုသိသည် ဆိုကတည်းက လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို မမ ကြိုက်သည်ဆိုတာ သေချာနေပြီ။

“မမကလဲဗျာ... ဒီလူနဲ့ဒီလူ လက်ဆောင်ပေးတာဘာများ အားနာစရာရှိသလဲ”

“ဟဲ့...ကောင်းမလားဟံသာရဲ့...စဉ်းစားကြည့်ဦး၊ဒီလောက် အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေကို သူတို့ဘက်ကချည်း တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုးပေး နေတာ၊ကိုယ်ကဘာမှ ပြန်ပေးတာလဲ မဟုတ်၊အယူချည်းပဲရှိနေလို့ ကောင်းမလား”

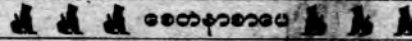
“ဒါဆိုလဲ လွယ်ပါတယ်၊မမကလဲ လက်ဆောင်ပြန်ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဟံသာ...ကိုယ့် အစ်မ ကိုယ် ဒီလိုပဲ ပြောရလား၊ မင်းပြော သလို လုပ်ဖို့ ကောင်းမယ်များ ထင်နေလား”

“လက်ဆောင်ပေးတာပဲ မမရာ...သူ့အိမ်ရှေ့သွား ဆဲနေတာလဲ မဟုတ်၊သူ့ အိမ်ကို ခဲနဲ့ ထုတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ဘာ မကောင်းစရာရှိလဲ”

“နင်တို့တွေဟာလေ၊ယောကျ်ားလေးတွေဖြစ်နေ လို့လား မသိဘူး ဘာမှ အဆင်အခြင်မရှိဘူး”

မပန်းသာ ညည်းရုံပဲညည်းညူနိုင်ပါသည်။ဒီမောင်

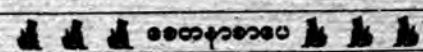

လေး နှစ်ယောက်ဟာ သူမစကားကိုနားထောင်ပြီး သူမရဲ့အဆုံးအမ အောက်မှာ သေသေဝပ်ဝပ်ကလေး နေခဲ့ကြသည် ဆိုပေမယ့် ယောက်ျားလေးမို့ ယောက်ျားလေးပီသ သည့် ခပ်ပေါ့ပေါ့အတွေး အခေါ်တော့ ရှိတတ်ကြသည်ပင်။

အခုကိစ္စမှာ ယောက်ျားဖြစ်သည် ကိုမင်းယျာက အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်း၊ ပန်း၊ ဘယ်လိုလက်ဆောင်မျိုးပဲပေးပေး အမြင်တင့်တယ်သော်လည်း မိန်းမသားဖြစ်သည် မပန်းသာက သူ လုပ်သလို ပြန်လည်တုံ့ပြန်ဖို့ မသင့်တော်ဘူး ဆိုတာ သူတို့ နားမလည်ကြ။

ကိုမင်းယျာရဲ့ သဘောထားကိုတော့ မပန်းသာ နားလည်ပါသည်။ အရွယ်ရောက်သော ညီမနှစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည် အစ်ကို တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ညီမတွေရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် ဘယ်လောက်ရင်လေးရမည်ဆိုတာ မပန်းသာက ကိုယ်ချင်းစာနိုင် တာပေါ့။

မိဘတွေ မရှိတော့တာမို့ ညီမလေးတွေကို အဖေအမေ ရဲ့ မေတ္တာမျိုးပေးပြီး စောင့်ရှောက်လာရသည် ကိုမင်းယျာရဲ့ တာဝန်က ကြီးလေးလှလေတာ။ ဒါကြောင့် သူ့ညီမတွေနဲ့ အဆင်ပြေ လိုက်ဖက်မည့် ယောက်ျားလေးတွေကိုလည်း တွေ့ရော့ ကူခြေ့ သိက္ခာတွေတောင် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အဆင်ပြေချောမွေ့ စေဖို့ ရွှေ လမ်း၊ ငွေလမ်း ဖောက်ရတာနေမှာ။ မပန်း

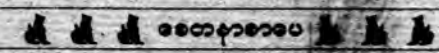
သာဟာ လတ်တံလော အခြေအနေမှာ ဥဿာနဲ့ဟံသာတို့ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူမို့ သူတို့အပေါ် မပန်းသာ နှစ်သက်လက်ခံလာအောင် လက်ဆောင်တွေပေးပြီး လာဘ်ထိုးနေတာပဲ။

ကိုမင်းယျာရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ ဒီခေတ်မိန်းကလေးရှင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဆိုလျှင်တော့ အနည်းငယ် သိက္ခာကျသည်လို့ ထင်လောက်စရာ ရှိသော်လည်း ဟိုးအရင်ခေတ်က ဆိုလျှင်တော့ သ မီးရှင်မိဘတိုင်း လိုလို လုပ်နေကျ အလုပ်မျိုး။

အရင်ခေတ်က ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ပညာတတ် ပြီ၊ ရာထူးရှိပြီဆို ပိုက်ဆံချမ်းသာသည် မိဘတိုင်းက ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး အတင်းလိုက်ကြတော့တာ။ တံစိုး လက်ဆောင် ပေးကြ၊ အိမ်ကို ထမင်းစားဖိတ်ကြနဲ့ သိသိသာသာ၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကို သဘောတူပြနေကြရတာ။

ဒီခေတ်ထဲမှာတော့ မိန်းကလေးတွေက အဆင်မြင့်လာပြီ။ မိဘချမ်းသာသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ကြိုက်ရာ ယောက်ျားကို ခေါင်းခေါက်ယူနိုင် သည့် အခြေအနေကို ရောက်လာပြီ။

အဲဒီအခြေအနေမှာ ကိုမင်းယျာလို လူက သူ့ညီမလေးတွေ အတွက် ကိုယ်မောင်လေး နှစ်ယောက်ကို ရည်မှန်းသဘော ကျကာ မျက်နှာလို မျက်နှာရ လာလုပ်နေရ သည့် ဆိုလျှင် မပန်းသာ အနေနဲ့ ဂုဏ်ယူဝမ်းသာ ရမှာပါပဲ။

“မမအနေနဲ့ကတော့လက်ဆောင်ပြန်ပေးလို့မကောင်းဘူး... မင်းတို့ အနေနဲ့တော့ ကိုမင်းယျာကို ကြုံရင် ရှုပ်အကျီတို့၊ ပုဆိုးတို့ လက်ဆောင် ဝယ်ပေးလိုက်ပေါ့၊ ပြီးတော့ သူတို့မိသားစုမှာ အကူ အညီလိုရင်လဲပေးနော်”

မမဘက်က ဒီလောက်သိတတ်သည်တုံ့ပြန်မှုရပြီဆိုလျှင် ဥဿာနဲ့ဟံသာတို့ကတော့ အားတက်ရသည်ပင်။ ဒီလိုတော့လည်း မမက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ ကိုမင်းယျာရဲ့ လက်ဆောင်တွေ အပေါ် ဒီလောက်သတိတတ်စွာ တုံ့ပြန်ဖို့ စိတ်ကူးရှိသည်ဆိုလျှင် နောင်အတွက် အလားအလာကောင်းတွေ အများကြီးရှိသည်။

နစ်ယောက်သား ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် အကျေအနပ်ကြီးကျေအပ်ကာ စိတ်ကူးဖဲရိုက်လို့မဆုံး။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ မကြာခင်မှာသူတို့ရဲ့ စိတ်ကူးစိမ်းကိန်းကြီးဟာ အောင်မြင်စွာနဲ့ ပြီးမြောက် သွားနိုင်ဖွယ် ရှိလေသည်။

* * *

(၃၁)

“မနေ့က မမရဲ့ ဆိုင်ကို ကိုကိုကြီး လာသွားတယ်တဲ့၊ အိမ်ကဆိုဖာခုံတွေပေါ်မှာ တင်ဖို့ မှီအုံးတွေရယ်၊ သူ့ရုံးက စားပွဲမှာခင်းဖို့ သိုးမွေးခင်းတွေရယ် ဝယ်သွားတယ်လို့ ပြောတယ်”

မြို့ထဲမှာမမက အိမ်အလှဆင်သည်၊ ပစ္စည်းဆိုင်တစ်ခု ဖွင့်ထားတာ။ ပန်းစံအိမ် ဟု အမည်ရသော မမရဲ့ ဆိုင်မှာ တီဗွီ၊ ကုလားထိုင်၊ စားပွဲတွေအုပ်သည် သိုးမွေးခင်းတွေမျိုးစုံ၊ ကျောမှီခေါင်းအုံး မျိုးစုံ၊ အလှထိုးနှင့် နံရံကပ် ပန်းမျိုးစုံ အစရှိသည့် အိမ်

အလှအပ တန်ဆာဆင်သည့်ပစ္စည်းမျိုးစုံကို ရုနိုင်သည်။ မမရဲ့ ဆိုင်က ကြီး ကျယ်ခမ်းနားလှတာမဟုတ်ပေမယ့် ပစ္စည်းစုံက လက်ရာလည်းလှပတာမို့ အကြောင်းသိသူတွေကြားထဲမှာ တော့ နာမည်ကျော် ကြားလှတာ။

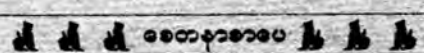
ဆိုင်ကို မမက စီးပွားရေးအတွက်ဖွင့်ထားတာမဟုတ်ဘဲ ဝါသနာအရအားလပ်သည့်အချိန်တွေမှာ ထိုင်ရုံဖွင့်ထားတာ ဖြစ်သော်လည်း တဖြည်းဖြည်းအောင်မြင်လာတာမို့ တစ်နေ့မှာ သုံးလေးနာရီတော့ မဖြစ်မနေ အချိန်ယူကာသွားထိုင်လျက် ဖိဖိစီးစီး အုပ်ချုပ်ရသည့် အဆင့်ကိုရောက်ခဲ့ပြီ။

“တယ်ဟုတ်ပါလား... ကိုကိုကြီးက ဒီလောက်တော့ အဖြစ် ရှိသေးသားပဲ၊ ငါတို့ထက်တောင် သာသေးတယ်”

“အောင်မယ်... သူတို့က ဘာများညှံနေလို့လဲ၊ ရုပ်တွေကြည့် ရုံနဲ့ အကြောင်း သိပါတယ်နော်၊ လူရိုးပုံ ဖမ်း မနေစမ်းပါနဲ့”

“တကယ်ပြောတာပါ... အဖြစ် မရှိလို့ဒီအရွယ်အထိ ရည်းစား ဆိုပြီး လက်ဆုပ် လက်ကိုင် ပြစရာ မရှိသေးတာ ပေါ့”

ဟံသာရဲ့ မရိုးသားသော စကားတွေကြောင့် သုန်က မသိချင်ဟန် ဆောင်ကာ ဘာမှပြိုင်ဘက် ငြင်းခုန်မနေတော့ဘဲ ငြိမ်နေ လိုက်သည်။ တော်ကြာ စကား နိုင်လိုချင်လို့ငြင်းခုန်မိမှ

ကိုယ်ရှု... ကိုယ်ပတ်၊ ကိုယ် လည်ပင်းကိုယ် ကြိုးကွင်းစွပ်သလို ဖြစ်နေရင် ခက်ရချည်ရဲ့။

“နစ်ယောက်သားအဆင်ပြေနေကြတယ်တဲ့လား”

“ပြေမပြေတော့ မသိဘူး၊ ကိုကိုကြီးက အတင်းခေါ် လို့ တဲ့... အောက်ထပ်က အအေးဆိုင်မှာဆင်းပြီး အအေးသောက်ကြသေး တယ်တဲ့”

“မမက ပြောပြတာလား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဆိုင်က မမတပည့်မလေး ပြန် ပြောပြတာ၊ သူကလဲ... မမ ပုံစံ ထူးခြားတယ်ဆိုပြီး သိပ်ကို ပြော ပြချင် နေတာ”

“ဒါ... တိုးတက်တာပဲ၊ နစ်ဘက်စလုံးကတော့ မှုန်တို့ ဆင် ထားတဲ့ ခွင်ထဲ ဝင်လာပြီ”

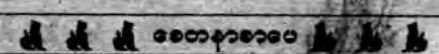
“ဒါ ငါတို့တော်လို့နော် မှုန်”

“အောင်မယ်... ကိုကိုကြီးကို လှည့်ပတ်တိုက်တွန်း ရတာ ခွယ်တယ်ထင်လို့လား၊ မှုန်တို့မှာ စိတ်မထင်ရင် အော်လွှတ် လိုက်မှာလဲ စိုးလို့ သတိထားနေရတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့ အစီအမံကောင်းလို့ပါ”

“ဥဿာနော်... မှုန် စိတ်တိုလာရင် ဥဿာ ပန်းကန်ထဲက သီဟိုဠ်စေ့တွေ ယူစားပစ်လိုက်မှာ”

ဥဿာက သူ ထမင်းကြော် ပန်းကန်ထောင့်မှာ သီး

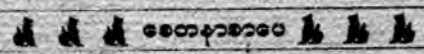

သန်ဖယ်ထားသည် သီဟိုဠ်စေတီတွေကိုလက်နဲ့ အလျင်စလို အုပ်ကွယ်လိုက်ပါသည်။ တမင်တကာ ဟန်လုပ်ဖုံးဖိလိုက်တာဖြစ်သော်လည်း မှန်စကားကို အသေအချာအဓိပ္ပာယ်ကောက်ကြည့်ရင်း ဥဿာ ရင်ထဲ တလိုက်လို့ကံခွန်နေတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်။

မှန်ပြောလိုက်ပုံလေးက သူ့ပန်းကန်ထဲက လှစားမယ်ဆို တော့မတရင်းတနီးလေးဖြစ်နေသလို ဒီဆိုင်ရောက်လျှင် ထမင်း ကြော်ပဲ မက်မက်မောမောမှာစားဖြစ်ခြင်းရဲ့ အဓိကအကြောင်းအရင်းဟာ ထမင်းကြော်ထဲပါသော သီဟိုဠ်စေတီကြောင့်ပဲဖြစ်တာမို့ သူ့သီဟိုဠ်စေတီကြိုက်တာကို စေတေငှလိုက်သိထား သော မှန်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကလည်း စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာ ကောင်းနေ တော့သည်။

ရုပ်ချင်း ဆင်သောညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲမှာ ဥဿာရဲ့ နှလုံးခုန်နှုန်းက မှန်အတွက်မှ ဘာကြောင့်သီးသန့်ပိုခုန်ရသလဲဆို တာတော့ကိုယ်တိုင်လည်း မသိနိုင်ပေ။ မမရဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေကိုအထင်တကြီး နှစ်သက်လှသော ဥဿာဟာ မမလိုပဲ ဆံပင်ရှည်လျားလွန်းတာကြောင့် မှန်အပေါ် နှစ်သက်မှုပိုခဲ့ရတာလား မသိ။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲမှာ မဆိုစလောက်ကလေး ပိုမိုငြိမ်သက်သော မှန်ဟာ သူ့လိုစွာကျယ်ကျယ် မဟုတ်ပေမယ့်

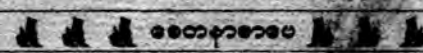
တကယ် စိတ်ဆိုးစရာ ရှိလျှင်ပိုပြီး စိတ်ဆိုးတတ်တာလေးကိုကတစ်မျိုးချစ်စရာ။

“ကိုကိုကြီးက သူ့ရုံးခန်းအကြောင်း ခုထက်ထိ ချီးကျူးမဆုံး ဖြစ်နေတာ၊ နိုင်ငံခြားသားတွေရော... ဒီကစည့်သည်တွေကရော... သူ့အခန်း ဒက်ကရေဂျင်း ကို ချီးကျူးကြတယ်လို့ အမြဲပြောတာ၊ အမှန်က အဲဒီလူတွေ ချီးကျူးတာထက် သူကပိုချီးကျူးချင်နေတာမှန်း သိပ်သိသာတာပဲ”

ဥဿာကို အကျီစားလွန်သွားမိသည်မှန်က သူ့စကားသူ ပြန်ထိန်းသည်အနေနှင့် စကားလမ်းကြောင်း လွှဲပစ်လိုက်တာကို အားလုံး သတိထားမိကြပေမယ့် မှန်စကားနောက်ကွယ်က အဖြစ်အပျက်ကို တွေးမိပြန်တော့လည်း ပြုံးမိကြပြန်လေသည်။

ကိုကိုကြီးက သူ့အခန်းပြင်ဆင်ပုံကောင်းလှချည်ဆိုပြီး မမကို ချီးကျူးမဆုံးရှိသော်လည်း အမှန်က မမဟာ ကိုကိုကြီးရဲ့ ရုံးခန်းဘယ်နားရှိမှန်းတောင် သိတာမဟုတ်ချေ။

ကိုကိုကြီးရုံးခန်းအသစ်ပြောင်းရမည်ဆိုတော့ မှန်နဲ့ သုန်က အကြံရကာ အခန်းပြင်ဆင်ခွင့်ကို အစ်ကိုလုပ်သူထံမှာ တောင်းသည်။ အခန်းပြင်ဆင်နေစဉ်အတွင်း ကိုကိုကြီး လာမကြည့် ရလို့ တားမြစ်ပြီး စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်သည်။ ပြီးလျှင်

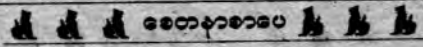

အခန်းပြင်ဆင်ဖို့အတွက် မပန်းသာကို အကူအညီ တောင်းရပါသည်။ ဒါတွေဟာ မပန်းသာကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင် ပေးထားတာတွေ ပါလို့ ကိုကိုကြီးကို ပြောသည်။

အမှန်ကတော့ အခန်းပြင်ဆင်ဖို့အတွက် (WANDERLAND) ဆိုသည်မှာ မည်ကြီး အခန်းပြင်ဆင်ရေး အေဂျင်စီ တစ်ခုကို ခေါ်ယူထားရမ်းပြင်ဆင်စေ ခဲ့တာပါပဲ။ အခန်းရဲ့ အခင်း အကျင်း မှန်သမျှ ဟာ ထိုအေဂျင်စီက လူတွေရဲ့ လက်ရာတွေသာ ဒါကို မမ လက်ရာလို့ ကိုကိုကြီး ထင်နေအောင် လှိုမ့်ယူရတာကို ကိုကိုကြီး ကိုကျတော့ မမ ကိုကျေးဇူးတင်ကြောင်း သွားမပြောနဲ့။ သူက အချိုးကျူး ခံ ရမှာကို သိပ်ရှက်တာ။ သွားပြောမှ အားနာစရာတွေ ဖြစ်ကုန်မယ် ဘာညာနဲ့ လှည့်ပတ်ပိတ်ပင် ရပြန်သည်။

သူတို့လေးယောက်မှာ မဟုတ်ဘဲ နှင်းဦးဘယ်သူကို ဘယ်သူက ဘာပေးလိုက်တယ်၊ ဘာတွေ အကူအညီ တောင်းလို့လုပ်ပေးလိုက်တယ် ဆိုပြီး ဇာတ်လမ်းတွေ ဆင်ကြ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားစပ်မိလို့ ပြန်မပေါက်ကြားအောင် တားမြစ်ပိတ်ပင်ရနဲ့ ပင် ပန်း လှပါသည်။ ဒီကြားထဲ အပြန်အလှန် လက်ဆောင်ချင်း ဖလှယ်ဖို့ ပစ္စည်းတွေ၊ ပန်းတွေ ဝယ်ရတာလည်း မှန်ဖိုးငွေထောင်းလှပြီ။

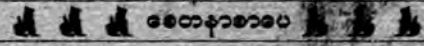
ဥဿာနဲ့ ဟံသာတို့က မမဆိုင်က ပစ္စည်းတွေ အတိုအလျှို လုပ်၊ မှန်နဲ့ သုန်ကလည်း ကြီးတော်တွေ စိုက်ထားသည်။

ပန်းတွေ အလစ်သုတ်နှင့် ကြာလာတော့ လေးယောက်လုံး သူ့ခိုးကြီး ငတက် ပြား နဲ့ လည်း ဘူလာကြပြီ။

ဒါပေမယ့် အခုလိုမျိုး အခြေအနေ တိုးတက်မှုလေးတွေ တွေ့ ကြုံရသည် ဆိုပြန်တော့လည်း ပိုက်ဆံကုန်ရကျိုး၊ ငါးပါးသီလထဲက နှစ်ပါးသော သီလကို ဖောက်ဖျက်ရကျိုး၊ ဘယ်တော့အလိမ် ပေါ်မလဲလို့ တထိတ်ထိတ် နေရကျိုး နှပ်ပြန်လေသည်။

သူတို့စီစဉ် မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်း ကိုကိုကြီးနဲ့ မမသာ ပြေလည်သွားကြမည် ဆိုလျှင် နှစ်ယောက်စလုံးကို ချစ်သူတွေနဲ့ ကွေ့ ကွင်းအောင် ဖန်တီးလျက် စိတ်ဆင်းရဲ သောကတွေ တစ်နှင်တစ်ပိုး ခံစားစေခဲ့သည့် အပြစ်ကလည်း လွတ်မြောက်မည်။ ချစ်ခင် အားကိုး ရသော အစ်ကိုနဲ့ အစ်မရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို နှိပ်စားပေးနိုင်လို့လည်း ကျေနပ်ဝမ်းသာ ရမည်။ အရာအားလုံးက အကောင်းဆုံးတွေ ချည်း ဖြစ်လာကြမှာပါပဲ။

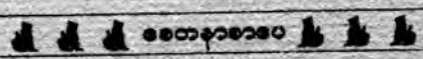
(၃၂)

“ဥဿာရဲ့ ခဏနေပါဦး၊ ဟံသာရော... ပြီးတော့ သုန်ရော ဘယ်နားမှာစောင့်နေမှာလဲ”

ဥဿာက မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ မေးလိုက်သော မှုန်ကို ကြည့်ကာ ရယ်ချင်နေသည်။ ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ဒီကောင်မလေး ဒီလောက်တုံးသည်ဆိုကတည်းက ယောကျ်ားလေးတွေနဲ့ ပတ်သက် ပြီးအတွေ့အကြုံ မရှိဖူးဘူးဆိုတာ သိသာနေပြီ။

“ဥဿာ၊ သုန်ကွန်ပျူတာ သင်တန်းကို ဟံသာကသွားကြိုလာမှာ ဆိုပြီးရင်.. ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ဖို့ စီစဉ်ထားတာဆို အခု ပန်းခြံ ခေါ်လာတာ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီ အတိုင်းပဲ မပြောင်းပါဘူး၊ အခု

ဥစ္စာ က ကြားဖြတ်အစီအစဉ်မို့ပါ”

“ဘာလဲ... လျှပ်တစ်ပြက်ရိုက်ချက်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး...၊ မိုးလေဝသ အထူးသတင်း ကြေညာချက်”

မှုန်က ဥဿာကို မှုန်တေတေလေး ကြည့်လိုက်သည်။

ဒီတစ်ယောက်တော့ သိပ်မဟုတ်တော့ဘူးထင်သည်။ မျက်နှာကြည့်တော့ စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို လျှို့ဝှက် ဖုံးဖိထား သလိုမျိုး။

ဥဿာဟာ လူယဉ်ကျေး၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသည့် ယောကျ်ားလေး တစ်ယောက်မို့ မှုန်က စိတ်တော့ဖြင့် မပူပါ။ ပြီးတော့ ကားရပ်ထားသည့်နေရာကလည်း ကရဝိတ်ပန်းခြံရဲ့ လူသုရပ်ထွေးရာ ရေကန်စပ်ကို ကွေဖောက်ထားသော ကားလမ်းသေမှာပါ။ ဒီနေ့ ရာကို ကရဝိတ်ခမ်းမကနေ ဖြတ်ထွက်လာကြသည့် ကားတွေ ဥဒဟို ဖြတ်သန်းသွားနေကြသလို အပန်းဖြေအောက်စားနေသည့် ကလေးတွေကလည်း ဘန်းအနားမှာ အများကြီး။

“မှုန် ဘာတွေ ကြည့်နေတာ လဲ ပြေးပေါက် ရှာနေတာလား”

“ဖြေ ရအောင် ဥဿာက မှုန်ကို ငှားပြတိုက်မှာ မို့လို့

“တိုက်သင် တိုက်ရမှာပေါ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဥဿာလူရွေးမှားပြီ၊ မှန် ဝတ်ထားတာ တွေက အားလုံး အတုတွေ ချည်းပဲ၊ တန်ဖိုးရှိတာဆိုလို့ ဟန်းချိန်းရယ် ဆွဲကြိုးရယ်ပဲရှိတာနော်၊ ဒါတောင် သေး သေး ပါးပါးလေးတွေ...၊ နှစ်ခု ပေါင်းမှ ငါးမူးသား ကျော် ကျော်ပဲရှိမှာ”

“ဓားပြဆိုတာပစ္စည်းပဲ တိုက်တယ်လို့ ဘယ်သူကပြော လဲ၊ အဲ... ဟို... ငါပြောမှာက...”

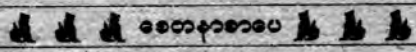
ကိုယ့် စကားကြီးက အဓိပ္ပာယ် ရိုင်းရိုင်းကြီးပေါက်သွား သလိုမို့ ဥဿာက အမြန်ဆုံးပြန်လည်ဖာထေးရပါသည်။ မှန်က တော့ ဥဿာ အမှားမှားအယွင်းယွင်းဖြစ်နေတာကို မသိဟန် ဆောင်နေလိုက်သည်။

“မှန် နားထောင်မှာလား”

“ဟံသာနဲ့ သုန် စောင့်နေတော့မှာပေါ့၊ တော်ကြာ စိတ် ပူနေကြဦးမယ်”

“မပူပါဘူး၊ ဟံသာက...”

မှားပြန်ပြီ။ အိမ်မှာကတည်းက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စည်းဝါးရိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတာမို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် မဆဲလျှင်လည်း ဘာမှစိတ်ပူစရာ မရှိ။ ဒီအချိန်မှာ၊ ဒီနေရာမှာ ဥဿာနဲ့မှန်တို့ရှိနေလိမ့်မည်ဆိုတာ ဟံသာက သိ

နေပြီးသား။ ထိုအတူပဲ ဟံသာနဲ့သုန်တို့ဘယ်မှာရှိနေမည်ဆိုတာ ကိုလည်း ဥဿာက သိနေသည်ပဲ။

“ဟံသာက ဘာဖြစ်လဲ ပြောစမ်း”

“ထားလိုက်စမ်းပါ မှန်ရာ...၊ ဟံသာအကြောင်း အသာ ထား လိုက်၊ အရေးကြီးတဲ့ စကားကို ပြောပါရစေ”

“ဥဿာအတွက် အရေးကြီးပေမယ့်... မှန်အတွက် အ ရေး ကြီး ချင်မှကြီးမှာပေါ့။ မှန် နားမထောင်ချင်ဘူး”

“မှန်က ကြိုသိနေတာကိုး၊ ငြင်းတော့မှာပေါ့”

“မသိပါဘူး”

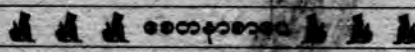
“ဪ... မသိသေးဘူးလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ သိအောင် ပြောပြထား မှပေါ့၊ မသိလိုက်ရင် ခေတ်မမီ ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်”

“ဘာလဲ... ဥက္ကာပျံ အပိုင်းအစ တစ်ခုက ကမ္ဘာကြီးကို ဝင်တိုက်လို့ ကမ္ဘာကြီး ဖျက်မယ့် သတင်းလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဥဿာရဲ့ နှလုံးသား အပိုင်းအစ တစ်ခုက မှန် ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို ဝင်တိုက်မိပြီး ပြန်ခွာ မရ တော့လို့ ဘဝ ပျက် တော့မယ့် သတင်း”

“ဟုတ်လား...၊ ဒါဆိုလဲစောစောက ပြောရောပေါ့၊ မှန် ပြန် ခွာ ပေးလိုက်မှာပေါ့”

“မရတော့ဘူး...၊ အချစ် ဆိုတာ ဆင်စွယ်လိုပဲ၊ တစ်ခါ

ထွက်ပြီးရင် ပြန်မဝင်တော့ဘူး”

“ဆင်စွယ်ဆိုရင်တော့ဖြတ်ယူပြီး ပန်းပုထုရင်ကောင်းမှာပဲ”

“မူန့် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ငါက... စကားကောင်း ပြောနေတာပါ”

“နားမထောင်လို့ မရဘူးလားဟင်”

မူန့်က ရူးချင်ယောင်ဆောင်ကာ စကားတွေကို ဟိုလျှောက်ပြော ဒီလျှောက်ပြောနဲ့ လမ်းလွှဲနေသော်လည်း ဥဿာက စကားလွှဲမခံပါ။ မူရင်းနေရာရောက်အောင် မရမကပြန်ဆွဲယူနေမြဲ။

“မူန့် ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ တကယ်ပြောတာ၊ ချောင်းသာမှာ လေ၊ ငါနဲ့ မူန့် တိုက်မိပြီး ကြီးနဲ့ ချိတ်မိ နေလို့ ပြန်ဖြတ်မရ ဖြစ်နေတာလေ... အဲဒီတုန်းက ရှက်လဲရှက်၊ စိတ်လဲဆိုးနေတဲ့ မူန့် မျက်နှာလေးကို မြင်ပြီး ညတောင် အိပ်လို့ မရဘူး”

“ကြွက် သောင်းကျန်းလို့ပါ မဟုတ်လား... အဲဒီညက ဥဿာတို့ အခန်းက ကြွက်လိုက်ရိုက်နေတာ ကြားသားပဲ”

“မူန့် ကျေးဇူးပြုပြီး မနောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ အတည်ပြောနေတာပါ... မူန့် သဘောထားကို အတည်ပြန် ပြောပါ

နော်”

ဥဿာလို တစ်ချိန်လုံး စပ်ဖြဲဖြဲဖြစ်နေတတ်သူက မျက်နှာ တည်တည်နဲ့ ဖြစ်နေပြီဆိုသော အခါ မူန့်လည်း ပြောင်ချော်ချော် ပြက်ချော်ချော် လုပ်လို့မရတော့။ ယောက်ျားလေးက အတည်အတံ့ ပြောနေချိန်မှာ မိန်းကလေးက ပြောင်ဖောက်နောက်တွေ လုပ်နေ လျှင် အထင်သေးခံရနိုင်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မူန့်စဉ်းစားပါမယ်”

“ဟင်အင်း... စဉ်းစားပြီး ပေးတဲ့ အဖြေကို မလိုချင်ဘူး၊ အခု ချက်ချင်း ဖြေတာကိုပဲ လိုချင်တယ်”

“ချက်ချင်းဆိုရင်တော့ နီးပဲ”

“စကားပုံ ရှိတယ်၊ When Women Say NO, They Mean Yes တဲ့၊ မိန်းမတွေက ဟင်အင်းလို့ ပြောရင် အင်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ပဲတဲ့”

“သေ... သေ၊ မူန့်က နီးလို့ ပြောတာကတော့ သွားသေလိုက် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ”

မူန့်က ရှက်ရှက်ကလေးနဲ့ မျက်စောင်းလေး ထိုးကာ ပေါင်ပေါ် လက်သီး ဆုပ်လေး တထုထုနှင့် အော်ဟစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ဒီကောင်မလေး ရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ရှိနေသည်ဆိုတာ ဥဿာ ကောင်း ကောင်း ကြီး ဖတ်တတ်သွားလေ၏။

* * *

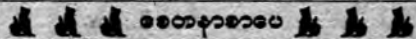
(၃၃)

“မူန်တို့က ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာ စောင့်နေမှာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာလို့အင်းလျားစောင်းခေါ်လာတာလဲ”

အင်းလျားဘက်ကားချိုးကွေ့ဝင်လိုက်တာနှင့် မှန်းထား သည်အတိုင်း သုန်ထံမှ ပူညံပူညံ အသံတွေ စထွက်လာပါပြီ။

“မသိဘူးလေ.. ဒါမှာချိန်းထားတာလားလို့မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟံသာနော်.. အူကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့၊ လက်သီးနဲ့

ဆွဲထိုး ပစ်လိုက်မှာ”

“အောင်မယ်လေးများ၊ ခြိမ်းခြောက်သံကို အတွင်းအား အပြည်ပါလိုထင်ပါရဲ့၊ ကြားရရုံနဲ့တင် မိုက်ထဲအောင် တက်သွားတယ်”

“ဟံသာ... ဘာတွေ စကား လွှဲနေတာလဲ၊ ဒီကို ဘာအကြောင်း ရှိလို့လာရမှာလဲ”

“သုန်မှာများ ပြောစရာစကားရှိမလားလို့”

“မရှိဘူး၊ ပြန်မယ်”

“သုန်မှာ... မရှိလဲ ငါ့မှာ ရှိတယ်လေ၊ ငါ ပြောတာနား ထောင် သွားဦး”

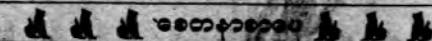
“ဒုက္ခပါပဲ၊ ရုပ်ရှင်ချိန်နောက်ကျနေတော့မယ်၊ မူန်တို့လဲ စိတ်ပူနေကြမှာ သွားကြပါစို့”

“စိတ်မပူပါဘူး၊ ခုလောက်ဆို...”

ဟံသာက စကားကိုတစ်ဝက်တစ်ပြုလုပ်နဲ့ ရုပ်တံပစ်လိုက်သည်။ ခုလောက်ဆိုသူတို့လည်း ကန်တော်ကြီး ပန်းခြံထဲမှာစကား တွေ ဖောင်ဖွဲ့ကာ ပြောမကုန် ဖြစ်နေလောက်ရော ပေါ့လို့သာ ဆက် ပြောမိလျှင် ကြိုတင်ကြံစည်မှုနဲ့အပြစ်က ပိုကြီးလေးသွားနိုင်သည်။

“ခုလောက်ဆို ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်သေးပါဘူး... ဟံသာစကားကို တစ်ဝက်တစ်
ပြက် ကြီး ရပ်ထား လိုက်တာအကြောင်း ရှိရမယ်....
ပြော...”

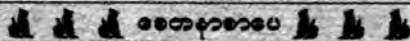
“အရေး မကြီးတာတွေ အသာ ထားလိုက်ကွာ၊အရေး
ကြီး တာ အရင်ပြောပါရစေ”

သုန်ပါးပြင်လေးနှစ်ဘက်ရုတ်ခြည်း နွေးထွေးသွားရ
သည်။မိန်းကလေးပဲ၊ဒီလောက် အကောင်ကြီးပြနေမှတော့
ဘာလဲဆိုတာ သိပြီပေါ့။

ဒါကြောင့် ထင်တော့ ထင်သား။သုန်ကို ကွန်ပျူတာ
သင်တန်းမှာ လာကြိုကတည်းက ဟံသာမျက်နှာအချိုးသိပ်
မပြေပါဘူးလို့။ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလိုလို၊မလုံမလဲလိုလိုနဲ့ လူကို
တည့်တည့် ရင် ဆိုင် မကြည့်ရဲဘဲ ဖြစ်နေသည့် ဟံသာကို အတူ
သွားနေကျမို့သာ သုန်က သံသယမဝင်ဘဲ လိုက်လာခဲ့မိတာ။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ချိန်ထားပြီး အင်းလျားစောင်းရောက်
လာ သည့်အတွက် စိတ်ဆိုးတာရယ်၊မူနံတို့ စောင့်နေကြ
စိတ်ပူတာရယ်သာ ရှိသော်လည်း ကြောက်တော့ မကြောက်ပါ။
ဒီ လောက်လူတွေ အများကြီးရှိနေ သည့်နေရာမှာ သုန်က ဘာ
ကို ကြောက်ရမှာလည်း။ ပြီးတော့ဟံသာဆိုတာကလည်း ဟော့
ဟော့ ရမ်းရမ်း ဆိုးဆိုး သွမ်း သွမ်း လူစားမျိုးမှ မဟုတ်တာ။

“သုန် စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“မဆိုး... အဲ...”

သုန်က အမှန်အတိုင်းပြန်ဖြေမိပြီးမှ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်
သွားမှာ စိုးတာမို့ စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်သော်လည်း ဟံသာက
ကောင်းကောင်းကြီးကြားလိုက်ကာ သဘောတကျ ရယ်မောနေ
သည်။

“ဟံသာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊သုန် တကယ်စိတ်ဆိုး
လာ တော့မှာနော်”

“သုန်က စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူး၊သိသားပဲ...”

“လာမြှောက်မယ် မကြံနဲ့၊သုန် ကလေးမဟုတ်ဘူး”

“သိတယ်လေ၊ကလေးဆိုရင်ရုပ်ရှင်ရုံခေါ် သွားမှာပေါ့၊
လူ ကြီးမို့လို့ ဒီကိုခေါ်လာတာ”

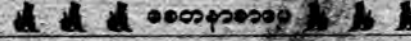
သုန်က မထိုးတတ်ထိုးတတ်နဲ့မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရာ
ဟံ သာက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးဖြစ်သွားရလေသည်။ဒီလောက်
ဆိုလျှင်တော့အခြေအနေကအကောင်းကြီးမဟုတ်တောင် ဆိုး
သွား စရာ အကြောင်းမရှိ။

“သုန်ကို ပြောစရာရှိလို့”

“ခဏနေဦး၊သုန်နဲ့ ဟံသာ ကစားနည်း တစ်ခု ကစား
ရအောင်”

“ဘာကစားနည်းလဲ”

“ဒီနေ့ အဖို့ စကား မပြောတမ်း ကစားမယ်၊စကား စ

ပြောတဲ့သူက မပြောတဲ့သူကို ငါးဆယ်ပေးကြေး”
ဟံသာက ဘာမပြောညာမပြောနှင့် အကျီအိတ်ထဲ
ထည့်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဆွဲယူကာ ငါးရာတန်တစ်ရွက်
ထုတ်လျက် သုန်ထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“သုန်ဆီက ငါးရာဖိုး စကားပြောခွင့် ဝယ်တာ”

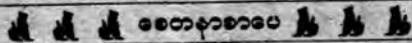
သုန်က နှာခေါင်းလေး ရှုံ့သွားရသည်။ ဟံသာ၊ ရှင် ညံ့
သေးတာပဲ။ တကယ်ဆို ငါးရာတန်သုံးရွက်ပေးပြီး ထောင်ငါး
ရာဖိုး စကားပြောခွင့်ပေးပါဆိုရင် တစ်ခါတည်းနဲ့ ရှင်ပြောချင်
တဲ့စကား ပြောပြီး သားဖြစ်သွားပြီ။ သုန်လည်း မနေ့က ဈေးထဲ
မှာကြည့်ထားတဲ့ ကိုယ် ကျပ်ရုပ်အကျီလေးတစ်ထည်တော့
ဝယ်လို့ရလောက်ပြီ။ အခုတော့ ငါးရာတန် တစ်ရွက်တည်း သုန်
က ဘာလုပ်ရမှာတုန်း။

အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ ငါးရာလည်း ပိုက်ဆံပဲ။ အနည်း
ဆုံးတော့ တက္ကသိုလ်ရှေ့က ဝက်သားတုတ်ထိုးသည် ဦးဘတင့်
ကြီးဆီ မှာ ဝက်သားတုတ်ထိုး အစုံ ငါးပွဲလောက်တော့ စားလို့
ရပြီ။

“တကယ်ယူလိုက်မှာနော်”

“သုန်ဘာတွေ တွေးနေလဲ ငါသိတယ်”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ပြော”

“ငါပြောရင် သုန်ကလဲ ငါ့မေးခွန်းတစ်ခုကို ပြန်ဖြေရ
မှာနော်”

“ဒါတော့ ကတိမပေးနိုင်သေးဘူး။ ဟံသာရဲ့ အတွေးမှန်
မမှန်အရင်ဆုံးဖြတ်လိုက်ဦးမယ်”

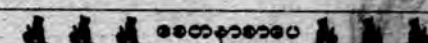
“သုန်က တွေးနေတယ်လေ...။ ဘာလို့ငါးရာတန်တစ်
ရွက်တည်း ထုတ်ပေးရတာလဲ တဲ့။ သုံးရွက်ထောင်ငါးရာ
ဆိုရင် ပြောချင် တဲ့စကားကိုတောင် သင်္ကေတနည်းနဲ့
တစ်ခါတည်း ပြောပြီး သားဖြစ် ကရောတဲ့ ဟုတ်လား”

တော်လိုက်သည့် ဟံသာပါလား။ သုန်မှာကျောတောင်
ချမ်းမိပါရဲ့။ သူဟာ သုန်ရဲ့ အတွေးထဲအထိလိုက်ပြီး သိနေနိုင်
တာ သုန် အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု ကြီးမားလို့ပေါ့နော်။

“ဟော... အခုကျတော့ စိတ်ထဲမှာချီးကျူးနေရပြီ။ ဟံ
သာ ဟာ ငါ့အကြောင်းတယ်သိပါလားတဲ့။ အခုလို သိ
နေတာဟာ ငါ့ကိုချစ်လွန်းလို့ ငါဘာလုပ်လုပ် သိအောင်
ကြိုးစားထားလို့တဲ့ နောက်ပြီး ရှိသေးတယ်...။”

ဟံသာက ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားတာမို့ သုန်မှာ အ
သည်းယားကာ မနေနိုင်တော့ပါ။ ထိုလူဟာ သုန်ကို မလိမ့် တစ်
ပတ်နဲ့ ရည်းစားစကားပြောထားသူပဲ ဖြစ်ဖြစ်ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
သုန်သိချင် တာကိုတော့ သိအောင်မေးမှ ဖြစ်တော့မည်။

“ဆက်ပြောလေ...။ နောက်ပြီး ဘာဖြစ်လဲ။ မပြောရင်

ကုတ်ဆွဲမှာနော် ဟံသာ”

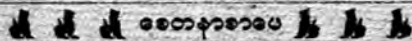
လက်သည်းရှည် လက်ချောင်းတွေကို ဟံသာမျက်နှာ
ရှေ့ ဝဲပြပြီး ခြိမ်းခြောက်လိုက်လျှင် ဟံသာက အလွန်တရာ
ကြောက်ရွံ့သွားပုံနှင့်ပရုံးတွန့်ပြကား...

“ပြောပါမယ်၊ နောက်ပြီး သူနဲ့ စဉ်းစားနေသေးတာက
ငါ့အကြောင်း ဒီလောက် သိပြီး ငါ့အပေါ် ဒီလောက်
ကောင်းတဲ့လူမျိုး ဒီဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာ ဟံသာတစ်ယောက်
ပဲရှိနိုင်တော့မယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးကို လက်လွတ်ခံလို့မ ဖြစ်
ဘူး၊ အမြန်ဆုံး ခေါင်းညိတ် လက်ခံလိုက်မှတဲ့”

“ဟံသာ အစုတ်ပလုတ်၊ သေလိုက်ဖို့ကောင်းတယ်”

သူနဲ့ရဲ့ ပြင်ဆင်ထားသော လက်သည်းရှည်တွေက
ဟံသာ ရဲ့ တီရှပ်လက်တိုအောက်မှ လွတ်နေသော လက်မောင်း
သားတွေ ဆီ ကျရောက်သွားသော်လည်း အားထည့်မထားတာမို့
ဟံသာက မနာပါ။ မနာသည်အပြင် ကိုယ့်ဘက်က အခြေအနေ
ကို သဘောပေါက်စွာ ပျော်များတောင် ပျော်နေသေးတော့
သည်။

* * *

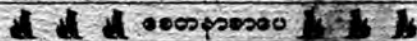

(၃၄)

“မပန်းသာဆီ... ကျွန်တော် ဒီနေ့ ရောက်လာတာ က
တော့ ကလေးတွေ ကိစ္စပါပဲ”

တစ်ခုခု ပြောစရာ ရှိသည် ပုံစံမျိုးနှင့် ကိုမင်းယျာ
ရောက်လာကတည်းက ဒီကိစ္စပဲဖြစ်ရမည်လို့ ကြိုတွက်ထား
သော မပန်းသာက အထင်မှန်သွားတာမို့ ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိပါ
သည်။

ဒီလူဆိုင်ကို မကြာခဏ ရောက်လာကာ ရုံးအတွက်၊
အိမ်အတွက်ဟု အမည်တပ်လျက် ဟိုပစ္စည်း၊ ဒီပစ္စည်းတွေ ဝယ်

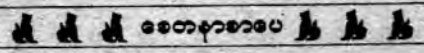
ဝယ်သွားကတည်းက မပန်းသာက သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေခဲ့တာ။

ဒီလောက်ပစ္စည်းလေးတွေကိုကြုံရာနေရာ၊ ကြုံရာ ဆိုင်မှာဝယ်လိုလည်းရသည်။ ပြီးတော့ သူလိုယောက်ျားတစ် ယောက်၊ အလုပ်ရှင်ကြီးတစ်ယောက်က ဒီလိုအသေးအမွှား လေးတွေကို အိမ်အတွက်၊ ရုံးအတွက် တကူးတကလိုက်ဝယ်ကာ တန်ဆာဆင်ပေးနေစရာမလိုပါဘူး။ သူ့မှာခိုင်းစရာ လူတွေ အ များကြီး ရှိနေတဲ့ဥစ္စာပဲ။

ဒါကြောင့် ကိုမင်းယျာ ဆိုင်ကို လာလာနေတာဟာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုရှိရမည်ဟု မပန်းသာကခံယူထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အရွယ်ရောက်လာပြီးယောက်ျားတစ်ယောက်အနေ နှင့် အရွယ်ရောက်ပြီး အိမ်ထောင်မရှိသေးသော မိန်းမတစ် ယောက်ဆီ လာလာနေခြင်းဟာ သာမန်တွေ့ကြည့်လျှင်တော့ ထိုမိန်းမကို ချစ်ခင် နှစ်သက် စုံမက်လိုခြင်းကြောင့်ဟု တွေးမိ စရာ ရှိသော် လည်း မပန်း သာ ခေါင်းထဲကိုတော့ ထိုအတွေးက ယောင်လို့မှပင် မဝင်ဖြစ်ပါ။

ကိုမင်းယျာရဲ့ မျက်နှာထားဟာ အစဉ်အမြဲ သန့်ရှင်း တည်ငြိမ်နေတဲ့ဥစ္စာ။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ မွေးရာပါဗီဇ အတတ်ပညာ တစ်မျိုးဖြင့် ယောက်ျားတွေရဲ့ အတွင်းစိတ်ကို သေသေချာချာသရုပ်ခွဲ သိမြင်နိုင်စွမ်းရှိသည့်အထဲတွင် ကိုမင်း

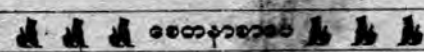
ယျာ တစ်ယောက်ကတော့ မရိုးမသားစိတ်ထားမျိုးမရှိဘူးဆိုတာ စာတမ်း ချိတ်ဆွဲနေ စရာ မလိုဘဲ သေချာနေလွန်း လှသည်။

ကိုမင်းယျာဟာ လူပျိုလှည့်လိုသည်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်လာတာမဟုတ်ဘူးဟုသေချာနေသောအခါ တွေးစရာ အကြောင်းမှာ နောက်တစ်ခုသာလျှင်ရှိတော့သည်။

ကိုမင်းယျာရောက်တိုင်း ကျွန်တော်ညီမလေးတွေက ဘယ်လိုလိမ္မာတာ၊ ဘယ်လိုတော်တာဆိုတာတွေကို စကား အ တင်း ဆွဲစပ်ယူလျက် ထည့်ထည့် ပြောနေကျ ဖြစ်ကတည်းက သူ့ညီမတွေ ကို ကြော်ငြာချင်လို့ရောက်လာတာပဲဆိုတာ မပန်း သာက သဘော ပေါက်ပြီးသား။

ကိုမင်းယျာလို အစ်ကိုမျိုးကတော့ ရှားပါရဲ့။ ကိုယ့် နှမ ရည်းစားထားတာကို ကန့်ကွက်တားဆီးတာမျိုး မလုပ်ဘူးဆိုလျှင် တောင် ဘယ်အစ်ကိုကမှတော့ အားပေးအားမြှောက် အ ထောက်အကူပေးကြမှာ မဟုတ်ပေ။ မျက်နှာပူပူ၊ ခပ်ရိုနံရိုနံနံ တတ်နိုင် သလောက် မသိဟန်ဆောင်နေမှာ။

သူကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ သူ့ညီမတွေအတွက် စိတ်ပါ လက်ပါ ဝင်ကူညီနေလိုက်တာများ ယောက်ျားလေးဘက်ကို လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေပေးပြီး မျက်နှာလို့ မျက်နှာရလုပ်ရုံ တင်မကပဲ၊ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ထွက် ရင်းနှီးအောင်လုပ်ကာ ရွှေ လမ်းငွေလမ်း ဖောက်နေလိုက်တာ။

ဥဿာနဲ့ဟံသာတို့တုန်းကလည်း ကိုကျော်စွာကို သူတို့ ပဲ သိပ်ခင်၊ သိပ် အထင်ကြီးကြလာကြကာ အစ်မလုပ်သူနဲ့ အဆင်ပြေအောင် အတင်းတိုက်တွန်းကြဖန်ပေးခဲ့ကြဖူးတာကို မပန်း သာ က သွား သတိရလိုက်ပါသေးသည်။

“ဟင်... မပန်းသာ၊ ဘာလို့ မျက်နှာပျက်သွားတာလဲ၊ ကျွန်တော်ပြောမယ့် စကားကို မကျေနပ်လို့များလား။”

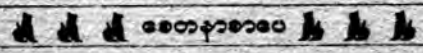
“မဟုတ်ပါဘူး ကိုမင်းယျာ”

ကိုကျော်စွာကို သတိရနေလို့ မျက်နှာပျက်သွားရတာ ပါ ဆိုသည်စကားကိုတော့ မပန်းသာက အမှန်အတိုင်း ပြောမနေတော့ပါ။ ကိုယ့်အကြောင်း သူစိမ်းယောကျ်ားတစ်ယောက် ရှေ့မှာ လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး ပြဖို့ မသင့်ဘူးလေ။

“ဒါဆို မပန်းသာရဲ့ သဘောထားလေး မသိရဘူးလား။”

“ကျွန်မလဲ စဉ်းစားနေတာပါပဲ၊ ကလေးတွေကလဲ လို လို လားလား ရှိကြတယ်၊ တခြား ပြဿနာလဲဘာမှ မရှိဘူးဆိုရင်တော့ ကိုမင်းယျာရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို ကျွန်မ ငြင်းဖို့မရှိပါဘူး။”

“ကျွန်တော်ဝမ်းသာလိုက်တာ မပန်းသာရယ်၊ တကယ် ပြောတာပါ။ ကျွန်တော် တစ်သက် ဒီလောက် တစ်ခါမှ ဝမ်း မသာဖူးဘူး၊ ဆုက ကျွန်တော်ကို အဖြေပေးတုန်း ကတောင် အခု လောက် စိတ်ချမ်းသာ ပေါ့ပါးသွားတာ

မျိုး မခံစားခဲ့ရဘူးဗျာ”

“ကျွန်မလဲ အတူတူပါပဲ... ဒီစကားဟာ ကျွန်မဘဝမှာ မင်္ဂလာအရှိဆုံးနဲ့ စိတ် အချမ်းသာဆုံး ပြောဖြစ်တဲ့ စကားပါ”

“ဒါဆိုလဲ ကျွန်တော်တို့ သဘောတူညီမှု ရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ တစ်ခုခု သွားစားကြရအောင်ဗျာ၊ ကိုကာဆူက သွားကြရင် မကောင်းဘူးလား။”

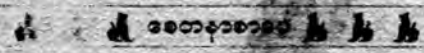
“ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မကပဲ ဧည့်ဝတ်ပြုပါရစေ”

“မဟုတ်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလာပြီးတောင်းခံတဲ့သူ၊ မပန်းသာက သဘောတူ လက်ခံရတဲ့သူပဲ၊ ကျွန်တော်ကပဲ ကျွေးရ မှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မကယောကျ်ားလေးရှင်လေ”

“ယောကျ်ားလေးရှင်... မိန်းကလေးရှင်ရယ်လို့ မတွက်ကြပါစို့နဲ့ဗျာ... ကျွန်တော်က မိန်းကလေးရှင် ဖြစ်ပေမယ့်... ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ကျတော့... ကျွန်တော်က ယောကျ်ားမို့ ကျွန်တော်ပဲ ဦးဆောင်သင့်တာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင်လဲ ကိုမင်းယျာ ဆန္ဒအတိုင်း ပါပဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဒီဆွေးနွေးပွဲ အောင်မြင်မှု အထိမ်းအမှတ် အနေနဲ့ ကိုမင်းယျာတို့မိသားစုကို ကျွန်မ

ထမင်းဖိတ် ကျွေးပါရစေ”

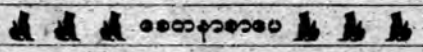
“ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ လက်ခံမှာပါဗျား”

“ပြီးတော့ အဲဒီထမင်းဝိုင်းကျမှပဲ ကျွန်မတို့ အစီအစဉ်
တွေ...ကလေးတွေကို ဖွင့်ပြောရအောင်၊ သူတို့ လေး
ယောက် စုံစုံညီညီနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ဝမ်းသာသွားတာ
ကို ကျွန်မတို့ ပြိုင်တူမြင်ရတာပေါ့”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့... မပန်းသာရဲ့ အစီအစဉ်ကောင်း
တယ်၊ ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား သဘောတူညီမှု ရသွားသည့် အခါကျ
တော့မှပင် ပြိုင်တူ သက်ပြင်းချ နိုင်လျက်ဖြူးနိုင် ရယ်နိုင်ကြ
လေသည်။

* * *

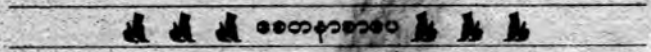

(၃၅)

“ဝမ်းသာစရာ သတင်းကြေညာစရာရှိတယ်၊ အားလုံး
ငြိမ်ကြပါ”

ဘယ်သူကမှ ဆူဆူပူပူ လုပ်နေတာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ
စားပွဲထိပ်စွန်းမှာ မတ်တပ်ရပ်ကာ လက်တမြောက်မြောက်နှင့်
ဟန်လုပ်နေသော ဥဿာကို ကျန်သုံးယောက်က မျက်စောင်း
ဝိုင်းထိုး လိုက်ကြသည်။

“ပြောစရာရှိ အမြန်ပြောကွာ၊ စိတ်မရှည်အောင်လုပ်
တာ တွေကို ငါသည်းမခံတတ်ဘူး”

“ဟေ့...နားမထောင်ချင် ထွက်သွားလို့ရတယ်၊ ငါ စကားက အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့စကား၊ ငါ သိလာတာ ရှေ့ သတင်းကွ၊ ဒီလောက် တန်ဖိုး ရှိတဲ့ သတင်းနဲ့ ကြုံ ကြိုက်လာတဲ့ မဟာကံထူးရှင် တစ်ယောက်အတွက် ဒီ လောက်တော့ ဟိတ်ဟန်ထုတ်ခွင့် ရှိတယ်”

“ဥဿာ မင်း နောက်ထပ် တစ် မိနစ်အတွင်းမှာမှ လို ရင်းကို မပြောဘူးဆိုရင် မဟာကံထူးရှင်ဘဝကနေ မ သာကံထူးရှင်ဘဝ ကို ကူးပြောင်းသွားမယ်နော်”

စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ သီးသန့်ခန်းထဲမို့သာတော်တော် သည်။ အပြင်မှာသာဆို စားပွဲရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ် ဒီဘက်ထိပ်အပြန် အလှန် ရန်ဖြစ်လျက် တစ်ယောက်ကလည်း မတ်တပ်အနေ အထားကနေ စားပွဲပေါ် ကိုယ်ကြီးကိုင်းချလျက်၊ နောက်တစ် ယောက်ကလည်း ထိုင်မလိုထမလို ကုန်းကုန်းကွကွ အနေ အထားနှင့်ဖြစ်နေကြတာကို လူတွေဝိုင်းကြည့်ခံလိုက်ရမည် အမျိုး။

မူနဲ့နဲ့သုန်မှာ ကိုယ်လူကိုယ် မထိန်းနိုင်သည်အဆုံး စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ထိုင်လိုသာ ကြည့်နေရပါသည်။ ဒီနှစ် ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကြီးကြ လွန်းတာ မှန်ပေ မယ့် ဘယ်တော့မှ စကားကောင်းကို တိုင်ပင် ဆွေးနွေးလို့မရတာ တစ်ခုကတော့ အတော်စိတ်ပျက်စရာပင်။

“ဟံသာ...မင်း ခဏ ပြန်ထိုင်ဦး၊ ငါ့ရဲ့ အလွန်ထူးခြား လေး နက်သောသတင်းကို အရင် နာခံလိုက်ဦး၊ ပြီးမှ.. မင်းဆန္ဒရှိရင်ဆိုင်ရှေ့ကွက်လပ်မှာ နပန်းလုံးချင်လုံး လို့ရတယ်”

ဥဿာပုံစံကလည်း အသည်းအသန် အရေးတကြီး ပြောချင်နေသည်ပုံစံမို့ ဟံသာက စိတ်ကိုလျှော့ကာ ထိုင်ချ လိုက်ပါသည်။ ဥဿာကတော့ ကိုယ်ကိုပြန်မတ်လိုက်ပြီး...

“ငါ ဒီနေ့ မမရဲ့ဆိုင်ကို သွားတော့ တိုက်အောက်ထပ် မှာ ကိုကိုကြီးရဲ့ကား ရပ်ထားတာတွေ့တယ်”

“ဒါများကွာ မပြောပလောက်ပါဘူး”

“ပြောပလောက်တာ လာမယ်လေ၊ စိတ်ရှည်မှပေါ့၊ ငါ လဲ ကား တွေ့တော့ အသာလေး အသံ မပေးဘဲ တက် သွားတာပေါ့၊ အပေါ်ရောက်တော့လဲ အထဲဝင်မသွား ဘဲတံခါးဝက အသာချောင်း နားထောင်တော့ ဘာတွေ ကြားရတယ်မှတ်သလဲ”

“ခေါင်းအုံးက တစ်လုံး ယူရင်ဘယ်လောက်...၊ ဆယ်လုံး ဈေးဆို ဘယ်လောက်....၊ သိုးမွေးက အကြီးဆို ဘယ် လောက်...၊ အသေးဆိုဘယ်လောက် အဲဒီ ဈေးနှုန်းတွေ လား”

သုန်က မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဖောက်မေးလိုက်သည့်အခါ

ဟံသာက သူ့ဘက်ကနောင်ယုက်ဖော်ရပြီဟု ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။ ဥဿာကတော့ သူန့်ကို ဟံသာအပေါ် ဟောက် သလို မဟောက်နိုင်တာမို့ မကြည်မလင်နဲ့သာ တစ်ချက်ကြည့် နိုင်လေသည်။

“နားထောင်ကြပါဦးဟယ်... စကားဆုံးမှ ဝင်ပြောကြ ပါ”

သူန့်က ဟံသာဘက်ပါသောအခါ မှုန်ကလည်း ဥဿာ ဘက်က ဝင်ရောက်ရပ်တည်ရပါသည်။ ဒါမှ ဘက်ညီမှာလေ။

“ငါရောက်သွားတော့ကိုကြီးက မမကိုမေးတယ်၊ မ ပန်းသာရဲ့ သဘောဘာထားလေးမသိဘူးလားတဲ့”

“အဲဒီတော့ မမက ဘာပြန်ပြောလဲ”

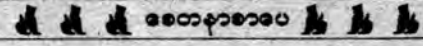
သုံးယောက်တစ်ပြိုင်တည်း မေးလိုက်ကြတာမို့ အသံ က အတော်ပင်ကျယ်ပါသည်။ ဥဿာကိုယ်တိုင်တောင် လန့် သွား ရ သည်အထိ။

“မမကပြောတယ်၊ ကလေးတွေကလဲ လိုလားမယ်၊ တ ခြား ပြဿနာလဲ မရှိရင် သူငြင်းဖို့မရှိပါဘူးတဲ့”

“ဟား... ဝမ်းသာဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဒါဆို မမက ကို ကိုကြီးကို လက်ခံလိုက်ပြီပေါ့”

“ဒါပေါ့...”

“ကိုကိုကြီးကလဲနော် ဘယ်အချိန်ကများ ကျိတ်ပြီးကြံ

စည် နေသလဲ မသိဘူး၊ အဖြေတောင်းတဲ့အဆင့်အထိ ရောက်သွားတာ တောင် မရိပ်မိလိုက်ရဘူး”

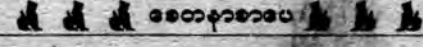
“သူတို့ချင်း သိပ်လဲမတွေ့ကြဘဲနဲ့ ဘယ်အချိန်က ပြော လိုက်လဲ မသိဘူးနော်”

မှုန်နဲ့သူန့်က ဇေဝေဇေဝေလေးတွေနှင့် သူတို့အစ်ကိုကို တအံ့တဩဖြစ်နေသည်။ ကိုကိုကြီးတို့ သွက်လက်နေလိုက်ပုံ များ လူငယ်တွေတောင်လိုက် မမိတော့ပါလား။ မမဆုနဲ့တုန်း ကတောင် အတော်ကြာကြာချင်ချိန်အားမွေးပြီးမှ ဖွင့်ပြောခဲ့ရ သေးတာ။

“နေဦး ရှိသေးတယ်ကွ... ကိုကိုကြီးက ပြောတယ် ဒီ စကား ကြားရတာသူ တစ်သက် ဝမ်းသာဆုံးပဲတဲ့၊ ဆု က အဖြေ ပေးတာတောင်မှ... ဒီလောက် ဝမ်းသာဘူး တဲ့”

“ဪ... သူက ဒီလိုတောင်ပြောသတဲ့လား၊ ဟင်း... အပြောင်း အလဲ မြန်လိုက်တဲ့ ကိုကိုကြီး၊ မမဆု လက် ထပ်သွား တုန်းကများ သူ့မှာသေမလိုနဲ့၊ ငါတို့ကသနား လွန်းလို့... နောက် တစ်ယောက် မနည်း ရှာပေးလိုက် ရတာ၊ ခုကျတော့ အပြောက တစ်မျိုး”

သူန့်က မဲမဲရွဲ့ရွဲ့လေး အပြစ်တင်နေသည်။ မမ မပန်း သာနဲ့ သဘောတူကြည်ဖြူ လှတာမှန်သော်လည်း မမဆုအပေါ်

စွဲမြဲခိုင်မာလွန်းလှသောကိုကိုကြီးရဲ့အချစ်တွေကို အထင်ကြီးထားခဲ့သမျှ ပြောင်းလဲသွားသည့်အတွက်တော့ သိပ်မကျေနပ်ချင်ပါ။ တကယ်ဆို ကိုကိုကြီးဟာ ဒီလောက်မြန်မြန် မပြောင်းလဲသွားသင့်ပါဘူး။ တဖြည်းဖြည်းပြောင်းလာတာကမှ လက်သင့်ခံလို့ ရဦးမှာ။

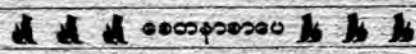
“မမကလဲ ပြောသေးတယ်..၊ သူ ပြောသမျှထဲမှာ ဒီ စကား ဟာ မင်္ဂလာ အရှိဆုံးနဲ့ စိတ်အချမ်းသာ ရဆုံးတဲ့”

“အစ်ကိုကျော်ကို အဖြေပေးရတုန်းကထက်... ပိုပျော်တယ် လို့ရော မပြောဘူးလား။”

“မမက မိန်းမပဲ..၊ အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ပြောမလဲ၊ ဒါပေမယ့် စောစောက စကားကလဲ အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်ပဲလေကွာ”

“မမကလဲ တစ်မျိုး...၊ အစ်ကိုကျော် ဆုံးတော့ သူ့ကိုပါ ထည့် သင်္ဂြိုဟ်ရမယ့်ပုံနဲ့ ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးဘူး ကိုကိုကြီးဘက် ခုန်ကူးသွားရလားကွ၊ အခြေအနေ ဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းကြာမှ ပြောင်းသင့်တာ၊ ဒီလောက် ကြီးမြန်နေတော့ မိန်းကလေး ရှင်ဖြစ်တဲ့ ငါတို့ သိက္ခာ ကျတာပေါ့”

ဟံသာက မမကို တစ်ဖျစ်တောက်တောက် အပြစ်တင်နေမိသည်။ မမလုပ်ပုံက ဘယ်လောက် အရှက်ကွဲစရာကောင်း

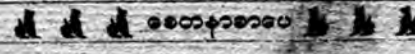
လဲ။ ယောက်ျားဖြစ်သည့် ကိုကိုကြီး ပြောင်းလဲသွားတာကမှ လက်ခံလို့ ရဦးမည်။ သူက မိန်းမသားတန်မဲ့ အပြောင်းအလဲ မြန်လိုက်တာ။

မမရဲ့ စိတ်ဝေဒနာကို သက်သာစေချင်တာမှန်သော်လည်း၊ ကိုကိုကြီးနဲ့ သဘောတူ ကြည်ဖြူ လှတာမှန်သော်လည်း၊ ဒီလောက်မြန်ဆန်သွားသည့် အခါကျတော့ မကျေနပ်နိုင်ကြပြန် ပေ။

သူတို့ မမကို ချစ်သူအပေါ် အစွဲအလမ်းကြီးလွှက် နှစ်လရှည်ကြာ တမ်းတနေမည်သစ္စာရှင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ မြင်ချင်စိတ်က ပိုလာသည်။

“နင်တို့မိန်းမတွေဟာ သစ္စာကို မရှိပါဘူး၊ အစ်ကိုကျော် ဆုံးတုန်းကတော့ မမပြောနေပုံများ ဒီတစ်သက်အိမ်ထောင်မပြုတော့ ဘူး လေးဘာလေးနဲ့ အခုတော့ ကိုကိုကြီး ဘက် ပြောင်းသွားတာများ အာကာ သုံးပျံစီး သလားမှတ်ရတယ်၊ မြန်လိုက်တာ”

“အိုး... ဟံသာတို့ယောက်ျားတွေ မတည်ငြိမ်တာကိုလဲ ထည့်ပြောဦးမှပေါ့၊ အစကတော့ မမဆု အိမ်ထောင်ပြု သွားပေမယ့် သူကတော့ မပြောင်းစေပါဘူး၊ တစ်သက်လုံး ချစ်သွားမှာပါလေး ဘာလေးနဲ့ အသစ်လဲတွေ့ရော မျောက် သစ်ကိုင်း ကူးတာကမှ ကြာဦးမယ်..၊ ကူးသွား

လိုက်တာ လှစ်ခနဲနေတာပဲ”

ဟံသာက စပြောလျှင် သုန်ကလည်းမဆိုင်းမတွ ပြန်
အော်သည်။ ဒီမှာတင် မိန်းမတွေကို အပြစ်တင်သော အုပ်စုနှင့်
ယောက်ျားတွေကို အပြစ်တင်သော အုပ်စုဆိုပြီး နှစ်စု ကွဲလေ
သည်။

“တကယ် မုန်းဖို့ကောင်းတယ်...၊ ယောက်ျားတွေများ
ပြောတော့ မိုးလားကဲလား၊ နောက်ကျတော့ သူတို့ပဲ အ
ပြောင်း အလဲတွေ ဖြစ်ကြရော၊ စိတ်ဓာတ် ကိုက တစ်
ယောက်ဆိုတစ်ယောက် စွဲစွဲမြဲမြဲ တည်တည်တံ့တံ့မရှိ
တာ”

“မိန်းမတွေရော.. ဘာထူးလဲ၊ ကိုယ့်ကိုလား ကမ်းလှမ်း
မယ့်သူ မရှိတုန်းသာ ဒီတစ်ယောက်ကလွဲဖွဲ့နဲ့ ဆန်ကွဲ
လေးဘာလေးနဲ့၊ အသစ်လဲတွေ့ရော ကောက်ကောက်
ပါ အောင် လိုက်သွားရော မဟုတ်လား”

“မမအတွက်ကတော့ ဖြစ်သင့်တယ်လေ၊ သူ့ရည်းစား
ကိုကျော်စွာဆိုတဲ့ လူက သေပြီ..၊ ဘယ်လိုမှ ပြန်မလာ
နိုင်တော့ဘူး၊ သူ့အတွက် ဘဝသစ်ကို စတာ သဘာဝ
ကျတယ်”

“ဪ... ငါ သေရင်ကော နင်က ချက်ချင်း ဘဝသစ်
ပြန်စ မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား သုန်”

“မပြောတတ်ဘူးလေ...၊ ရှေ့ရေးဆိုတာ ကြိုပြောလို့ရ
တာ မဟုတ်ဘူး”

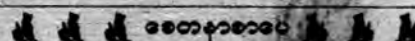
ဟံသာက မာဆတ်ဆတ်မေး သုန်က ဂျစ်ကန်ကန် ပြန်
ဖြေနှင့် အခြေအနေက တင်းမာနေဆဲ။ တစ်ဘက်မှာလဲ ဥဿာ
နဲ့မူန့် တို့က အပြင်းအထန် တိုက်ပွဲ ဆင်နေကြသည်

“ကိုကိုကြီးက သူ့ရည်းစားက သစ္စာဖောက်သွားလို့စိတ်
နာပြီး ဖြတ်တောက်သင့်တယ်၊ သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူး၊ မမ
ကျတော့ သူ့ရည်းစားက ဘာမှ အပြစ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး
သေကွဲ ကွဲရတာ၊ အဲဒီ ရည်းစားကို မေးပြီး နောက် တစ်
ယောက် ထပ်ရှာတယ်ဆိုရင် ဒါ သစ္စာ မဲ့တာပဲ”

“ဒါဖြင့် မူန့် သေသွားရင်ကော ဥဿာက နောက်တစ်
ယောက် ထပ်မရှာဘဲ လူပျိုကြီး လုပ်သွားမှာမို့လား”

“ဒါတော့ အခြေအနေအရပဲ”
ဥဿာက စိတ်တိုတိုရှိတာမို့ တမင်ရွတ်ပြီး ဖြေလိုက်
လျှင် မူန့်မှာ ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်ရလေသည်။

“ဒါကြောင့် ပြောတာ၊ စကားလေးနဲ့တောင်မှ ကတိ မ
ပေးနိုင်ဘူး၊ ဥဿာတို့ယောက်ျားတွေဟာ အလကားပဲ၊
စိတ်ဓာတ်မတည်ငြိမ်တဲ့ သူတွေ၊ အပြောင်းအလဲများ
တဲ့သူတွေ၊ မိန်းမ ဆိုရင် ပြီးရော၊ ဘယ်သူမှဆိုတဲ့ တိကျ
စွဲမြဲမှုမရှိတဲ့သူတွေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနှစ်ယောက်လဲ အလကားပဲ၊ ကိုကိုကြီး
လဲ အလကားပဲ”

“မိန်းမတွေမကောင်းတာလဲ ထည့်စဉ်းစားဦးနော်၊ မမ
ကို နမူနာအဖြစ်ကြည့်လိုက်ကြ”

ကိုယ့်စကား အနိုင်ရဖို့အတွက် ကိုယ့် အစ်ကိုတွေ၊
အစ်မ တွေကိုတိုက်ခိုက်ခတ်ခတ်ကားနေရပါလား ဆိုတာတောင်
သတိမထားမိနိုင်တော့ဘဲ အပြန်အလှန် ငြင်းခုန်စကားနိုင်လှ
ရင်း နောက်ဆုံးမှာတော့ မှန်နဲ့သုန်က အနိုင်နဲ့ ပိုင်းကာထွက်
သွားတော့တာမို့ ဥဿာနဲ့ဟံသာသာလျှင် မအီမလည်ကျန်ရစ်
ခဲ့ရလေသည်။

* * *

(၃၆)

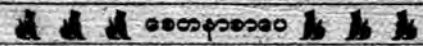
“ဟဲ့ မှန် ကိုကိုကြီးရော...”

စောစောလေးကတင် ကိုကိုကြီးကိုမြင်လိုက်ရသေးပြီး
အခုကျမတွေ့ တော့တာမို့ သုန်ကမေးနေသော်လည်း မှန်က
သတင်းစာဖတ်ပင် မပျက်ပါ။

“အပြင်ထွက်သွားပြီလေ”

“အခုတလော ကိုကိုကြီးဟာ ခြေကိုရှုပ်နေတယ်”

“ချစ်စ ခင်စ ဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့ဟာ”
သုန်ကတွေးရင်းတွေးရင်း စိတ်တိုတာ မဲ့မဲ့ရှဲ့ရှဲ့လေး

ဖြစ်လာရသည်။

ယောက်ျားတွေများဒီလိုပါပဲလား။ သူတို့ပဲပြောတော့ ချစ်လှပါချည်ရဲ့၊ ဒီတစ်ယောက်ကလွဲလျှင် နောက်ထပ်ဘယ်သူ ကိုမှအစားမထိုးနိုင်တော့ပါဘူး၊ ဒီလူဟာဖြင့် ကိုယ့်ရဲ့ပထမဆုံး နဲ့နောက်ဆုံးပါပဲနဲ့၊ အချိန်တန်တော့လည်း တစ်ဘက်ကိုအလွယ် လေးနဲ့ကူးပြောင်းပျော်ရွှင်သွားနိုင်တာပါပဲ။

သုန်သာဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ချစ်သူနေရာမှာတခြား ဘယ်သူကိုမှ အစားမထိုးနိုင်ပါဘူး။ ဘယ်အခြေအနေကိုပဲ ရောက်နေရောက်နေ ကိုယ့်ချစ်သူကိုသာ ထာဝစဉ်စွဲမြဲစွာချစ် သွားမည်။ ဒါဟာသုန်ရဲ့ နှလုံးသားထဲက စစ်မှန်စွဲမြဲသော သစ္စာ တရားပဲ။

“ဟယ်... သုန်ရေ... ခဏလာစမ်း”

သတင်းစာဖတ်နေသည့် မှုန်ထံမှ ဂေါ်ဇီလာတွေ့သလို အလန့်တကြား ခေါ်သံကြောင့် ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် နစ်မွန်း ငြိမ်သက်နေသည့် သုန်မှာ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရပါသည်။ ဒါတောင် အေးအေးဆေးဆေး လန့်မနေနိုင်သေး။ သတင်း စာကြီးဖြန့်ချက် အသည်းအသန် လက်ယပ်ခေါ်နေတာ ကြောင့် မှုန်ထံ ပြေးသွားရပါ သေးသည်။

“ဒီမှာ... ဖတ်ကြည့်စမ်း”

မှုန် လက်ထောက်ပြရာ နေရာမှာတော့ ကွာရှင်းပြတ်

စဲ ပြီးစီးခြင်းဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသော ကြော်ငြာစာကွက်။ မင်းလွင် နဲ့ မြတ်ဆုပန်တို့။

“ဒါဆို မမဆုတို့ လင်မယား ကွာရှင်းတဲ့ သတင်းပဲ”

“အေး ဘာဖြစ်ကြတာလဲ မသိဘူး”

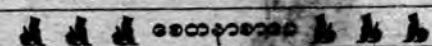
“ကိုကိုကြီးတော့ မဖတ်မိသေးဘူး ထင်တယ်နော်၊ သူ သာ ဖတ်မိရင် ဒီလိုနေမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ် ဖတ်မိဦးမလဲ... ကိုကိုကြီး အပြင်သွားလို့ တံခါး လိုက်ပိတ်ရင် နဲ့မှ သတင်းစာပုံထဲက သွားယူလာတာ”

“ငါ သတင်းတော့ကြားသား မှုန်ရဲ့... ကွန်ပျူတာသင် တန်းမှာ တုန်းက ဆွေဆွေ ပြောနေတာ၊ သူတို့ လင် မယားက သိပ်အဆင် မပြေကြဘူးတဲ့၊ မမဆုယောက်ျား က သဘောထား သေးတယ်တဲ့၊ မမဆုနဲ့ကိုကိုကြီး အ ကြောင်းတွေ အစ ပြန်ဖော်ပြီး တစ်ချိန်လုံး ပြဿနာ ရှာနေတာတဲ့”

“ဟင်... အဲဒီလိုတော့မဖြစ်သင့်ပါဘူးနော်၊ သူလဲ အ ကြောင်း သိရက်နဲ့ ယူတာပဲ၊ သည်းခံနိုင် ရမှာပေါ့၊ ပြီး တော့ ကိုကိုကြီးကလဲ မမဆုကို ဘာမှ ပတ်သက်ဖို့ ကြီး စားနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေကြတာ”

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့... ယောက်ျားတွေ မကောင်း ဘူးဆိုတာ၊ ယူချင်တုန်းက ယူခဲ့ပြီး အခုလိုကွဲကြတော့

သူတို့ယောက်ျားတွေက ဘယ်နှစ်မှာမှာလဲ၊ လှေကား
သုံးထစ်ဆင်းရင်လူပျိုပြန်ဖြစ်တာပဲ၊ မိန်းကလေးဘက်
မှာသာအိမ်ထောင်ပျက်၊ တစ်ခုလပ်ဆိုတဲ့ နာမည်ဆို
ကြီးနဲ့ အရှက်ကွဲ... သိက္ခာကျ၊ အစွန်းအထင်း ဖြစ်ပြီး
ကျန်ခဲ့တာ”

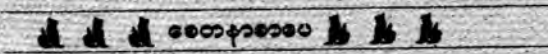
“အောင်မယ်လေး၊ ဒီစကား ဟိုနှစ်ယောက်ကို သွား မ
ပြောနဲ့၊ ကြားသွားရင် မိန်းမတွေကိုက ဆောင်းလေလို
ပဲ မတည်ငြိမ်တာ... ယောက်ျားရပြီးတာတောင်ရည်း
စားဟောင်းကို တမ်းတနေလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာ ဘာညာ
နဲ့ လာပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်...၊ သူတို့ကလဲ တကယ် မဟာပုဂ္ဂိုလ်သီဒီ
တွေ၊ တွေးရင်းနဲ့တောင် စိတ်ဆိုးလာပြီ”

“သူနဲ့ နင်ရော ဘယ်လိုလဲ၊ ဟံသာနဲ့ ပြန်ခေါ်ပြီလား”

“ခေါ်လိုက်ရတာပေါ့၊ မနေ့က သင်တန်းအဆင်းမှာ အ
တင်းလာခေါ်တယ်လေ...၊ လူတွေကြားထဲမှာ မောင်း
ထုတ်လို့လဲ မသွားဘူး၊ ပေကတ်ကတ် ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့
နောက်ဆုံးတော့လူတွေလဲ ပိုင်းကြည့်နေလို့ ရှက်တာနဲ့
ပြန်ခေါ်လိုက်ရတယ်၊ သိပ်တော့ မခေါ်ချင်လှပါဘူး”

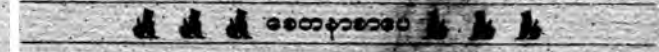
“ငါရောပဲ၊ မနေ့ကလေ... နင် သင်တန်းသွားနေတုန်း
အိမ်ကို တစ်ယောက်တည်း ရောက်ချလာပြီး မျက်နှာ

ပြောင်ပြောင်နဲ့လာချော့နေတာလေ၊ ငါက မခေါ်ချင်
ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါကတင်းလေ၊ သူကချော့လေနဲ့ကြာ
တော့ ကြီးသိန်းတို့ကြီးစောတို့ မျက်စိ နောက်လာမှာစိုး
တာနဲ့ ပြန်ခေါ်လိုက်ရတာ”

သူတို့ပဲ ကိုကိုကြီးနဲ့ မမကို အဆင်ပြေပေါင်းဖက်စေ
ချင်ကြလျက် သူတို့ဖြစ်စေချင်သလို အဆင်ပြေသွားကြ
ပြီဆိုတော့လည်း တစ်ဘက်ကဝမ်းသာရသလို တစ်ဘက်က
လည်း မကျေနပ်စိတ်နဲ့ ရန်ဖြစ်ကြရပြန်တော့တာ။

အချင်းချင်းသဘောထား မတိုက်ဆိုင်မကြေလည်တာ
နဲ့ပဲ ကိုကိုကြီးနဲ့ မမကိုတောင် အကျိုးအကြောင်း မမေးဖြစ်ကြဘဲ
တစ်ဖက်သတ် စိတ်ကောက်နေမိကြလေသည်။

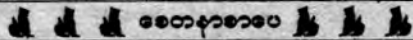

(၃၇)

“ရှေ့ အပတ်ကျရင် မမက သုန်တို့မိသားစုကို ထမင်း
ဖိတ် ကျွေးဖို့စီစဉ်နေတယ်ကွ၊မင်းသိလား”

“သိတယ် မမက ငါတို့ မသိအောင် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်
စီမံ နေတာ၊ဒါပေမယ့်... ဥဿာပဲကွာ၊တခြားလူမှ မ
ဟုတ်တာ၊မမ ခြေတစ်လှမ်းရွေတာနဲ့ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဆို
တာ ချက်ချင်းသိတယ်”

အရေးထဲကိုယ်ဂုဏ် ကိုယ့်ဖော်ချင်နေသေးသော
ဥဿာကို အမြင်ကတ်သွားပေမယ့် ဟံသာက ထုတ်မပြောဘဲ

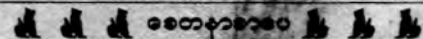
နေလိုက်သည်။ ဒီအချိန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်က သုန်တို့မူနံတို့
နဲ့ လည်း အဆင်ပြေလှတာမဟုတ်။ လေးယောက်ကြားထဲက
နှစ်ယောက် တစ်တွဲ ငြင်းခုံနဲ့ယှဉ်ပြိုင်မှုမှာ သူနဲ့ ဥဿာက တစ်
ဘက်ဖြစ်တာ ကြောင့် လတ်တလော အနေအထားအရ ဥဿာ
နဲ့ မိတ်ပျက်လို့ မဖြစ်ချေ။

“မမကြည့်ရတာ ပြုံးစေ့ပြုံးစေ့နဲ့ သွက်လက်တက်ကြ
နေ တာပဲ၊ အရင်ကနဲ့လုံးဝမတူဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ငါတို့ကိုလဲ တစ်ခုခုပြောချင်နေပုံပဲကွ၊
ဟိုနေကတောင် စာဖတ်ခန်းထဲမှာရှိနေတုန်း... မောင်
လေး လို့ တစ်ခွန်း ခေါ်လိုက်သေးတယ်၊ မမ ဘာပြော
မလို့လဲဆိုတော့မှ ခဏစဉ်းစားပြီး အခု မပြောတော့ပါ
ဘူးလေ...တဲ့”

“သေချာပါတယ်... ကိုကိုကြီးနဲ့သူ အဆင်ပြေသွားပြီ
ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောတော့ မှာပါ... ကံ ကောင်းရင်
လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်နေပြီ ဆိုတာတောင် ကြားရဦးမယ်၊
ဟိုနေက မင်း ကြားခဲ့တုန်းက နောက်ထပ် ... ဘာတွေ
ပြောနေကြသေးလဲ”

“ငါလဲ မသိတော့ဘူးကွ အခန်းထဲက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
အသံတွေကြားတာနဲ့ တော်ကြာ ထွက်လာလို့တွေ့သွား
ရင် ငါ ချောင်း နားထောင်နေတာ သိသွားမှာစိုးလို့ ပြန်

ထွက်လာခဲ့တာ”

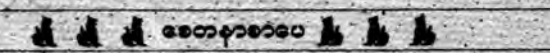
“အေးလေ အဲဒီနေ့တုန်းက တစ်ခါတည်း မတိုင်ပင်ဖြစ်ရင်တောင်နောက်နေတွေ တွေ့နေကြသေးတာပဲ။ သူတို့တွေက လူကြီးတွေလဲ ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့် သဘောနဲ့ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်လို့လဲ ရနေပြီဆိုတော့ ခုလောက်ဆို အားလုံးစီစဉ်ပြီး သလောက်ရှိနေရောပေါ့”

“မနေ့ညက မမစင်ကာပူကိုဖုန်းဆက်တာလဲ အဲဒီကိစ္စများ တိုင်ပင်နေတာလား မသိပါဘူး။ ပါပါနဲ့ မာမာ့ကို ပြန်လာဖို့ခေါ် နေသံတော့ကြားတယ်”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး သတင်းတွေ ဖလှယ်ရင်း ဒီတစ်ခါတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အပေးအယူ မျှတနေကြသည်။ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ တည်ဆောက်ထားရသော ငြိမ်းချမ်းရေးလေးပျက်သွားမှာ စိုးတာမို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ပဲရန်စကားမပြောမီအောင် အထူးထိန်းချုပ် ရှောင်လွှဲကြလေသည်။

“ငါတို့သိနေတဲ့အကြောင်းတော့ မမ မသိပါစေနဲ့ကွာ။ သူက ရုတ်တရက်ကြီးဖွင့်ပြောလိုက်ချင်တာ။ ငါတို့က ကြိုသိနေရင် ဖီး(လ်) ငှပ်သွားပါဦးမယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မမ ဘဝလေးအခုလို ပြန်အသက်ဝင်လာတာတော့ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါတယ်။ အစ်ကိုကျော်လဲ ရှိမှမရှိတော့တာဘဲ။ မမကိုလဲ အပြစ်တင်

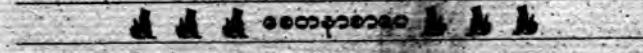
ဖို့တော့ မရှိပါဘူး”

ဥဿာက တွေးတွေးဆဆပြောသည်။ ဟံသာကလည်း ဒီသဘောမျိုးပါပဲ။ အစကတည်းကိုက မမငြိမ်သက်မှုိုင်တွေ လွန်းနေတာကို မကြည့်ရက်လို့ မမ စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုး ဖန်တီးပေးခဲ့ကြတာပဲ။ အစ်ကိုကျော်နေရာမှာ အစ် ကိုကျော်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်လျက်လူကောင်းသူကောင်း တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သော ကိုကိုကြီးကို အစားထိုးပေးနိုင်ဖို့ စတင် ကြိုးစားခဲ့တာဟာလည်း သူတို့ပဲ မဟုတ်လား။

မမတို့ နှစ်ယောက် အဆင်ပြေဖို့ ကြားထဲကနေ ငွေကုန်ခဲ။ လူပင်ပန်း၊ စိတ်ပင်ပန်းခံကာ ဖန်တီးပေးခဲ့ကြတာလည်း သူတို့ပါပဲ။ အခု သူတို့ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာတော့မှ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ငြင်းခုံန်ကာ စိတ်ဆိုးသဘောကွဲနေကြတာနဲ့ ဝမ်းသာဖို့အဆင်ထိ အောင်မရောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြရတာ။

“ဟိုနှစ်ယောက်လဲ အတော် စိတ်ဆိုးနေကြတာ။ သူနဲ့ ကိုငါ သွားချောတော့ လူကြားထဲမှာ ရုတ်လိုသာ ဖြစ်ခေါ်လိုက်ရတာ။ မျက်နှာက မကြည်မလင်ကွ”

“ကျွန်တော်လဲ ထိုနည်းလည်း ကောင်းပါပဲကွာ။ သူကြီးတော် ကြီးတွေ မျက်စောင်း တထိုးထိုး၊ မေး တင်ငါငါ လုပ်နေလို့ သက်သာသွားတာ။ အသွားကြီးနှစ်ယောက်

ကျေးဇူးပြုဖူးတာ ဆိုလိုဒီ တစ်ခါပဲရှိသေးတယ်”

ဟံသာက တဟားဟားရယ်သည်။ ကြီးသိန်းနဲ့ကြီးစောကိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ကြောက်လည်းကြောက်၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်။ တကယ်ကိုရှေးလူကြီး နှစ်ယောက်ပါပဲ။ သူတို့မတွေ့ဆီ ဟံသာတို့လာလည်ကြတာဟာ မိသားဖသားပီပီ ဣန္ဒြေရရလာ လည်ကြတာပါပဲ။ ရောက်တိုင်းလည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ၊ လူကြီးတွေမျက်စိအောက်မှာ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်စကား ပြောရုံပဲရှိတာ။ ဒါကိုပဲ သူတို့မှာ အိမ်ခန်းထဲက နေမထိ ထိုင်မသာဖြစ်နေကြတာ။ ဟံသာတို့ရောက်တာ နည်းနည်းကြာသွားပြီဆိုသည်နှင့် အိမ်ထဲက ဇွန်းလွတ်ကျသံ၊ အိုးအဖုံးပြုတ်ကျသံ၊ စားပွဲခုံထုသံတွေ ထွက်လာ ကာ ပြန်ဖို့သင့်ကြောင်း အချက်ပေးလေတော့သည်။

“ငါတို့အားလုံးအဆင်ပြေသွားတဲ့အခါကျရင်တော့မမကိုကိုကြီးနဲ့ လိုက်နေဖို့ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ဟို... နှစ်ယောက်ကိုတော့ ငါတို့အိမ်ခေါ်ထားမှ ဖြစ်မယ်ကွ။ မမက မိန်းကလေးလဲဖြစ်လိမ့်လဲလိမ့်တော့ ကြီးသိန်းတို့နဲ့ တည်မယ်၊ ငါတို့ကောင်တွေနဲ့တော့ သူတို့တစ်တွေ တစ်ဖိုးတည်းအောက် အတူနေလို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”
“ဟုတ်တယ် ဟံသာ၊ မင်း အစီအစဉ်ကောင်းတယ် သူတို့မျက်နှာကြီးတွေသာကြည့်ပြီးနေရရင် ငါလဲအသက်

တိုနိုင်တယ်”

ဟံသာအစီအစဉ်ကို ဥဿာကအပြည့်အဝထောက်ခံလေသည်။ မမတစ်ယောက်ကတော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ တခြားယောက်ျားကို ယူသွားလည်း ကိုယ်က မိန်းကလေးရှင်မို့ ပေးလိုက်ရမည့်အတူတူတော့ နှမြောနေလို့ မဖြစ်တော့။ ကြီးသိန်းနဲ့ကြီးစောအတွက်ကျတော့လည်း တူမ အမိုက်အမဲလေးနှစ်ယောက်အစား တူမချွေးမအလိမ္မာလေးတစ်ယောက်ကို အစားထိုးပိုင်ဆိုင်ရလိုက် သည်ဆိုလျှင် ဖြေသာပါသေးသည်။

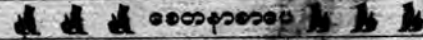
“နှစ်ခု စားပြီး တစ်ခု လျော်တဲ့ သဘောပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ဘက် က မရှုံးပါဘူး”

“သူတို့ဘက်က တွက်ရင်လဲ မြတ်တာပဲကွ၊ အိမ်မှာ အကူအညီမရဘဲ အလကားနေရင်းရှုပ်နေတဲ့ အမှိုက်နှစ်စလဲ ငါတို့ဆီ ရောက်သွားမယ်၊ ငါတို့ရဲ့ အဖိုးတန် ရတနာဖြစ်တဲ့ မမကိုလဲ ပိုင်လိုက်ရဦးမယ်ကွာ”

“ဒါကတော့ ယောက်ျားလေးပဲကွာ၊ နည်းနည်းတော့ အနှစ်နာ ခံရမှာပေါ့”

ကိုယ့်ဘက်ကိုယ် ဂုဏ်တင်ပြောပြီး တစ်ဘက်ကိုတော့ အားမနာ လျှာမကျိုးပြောနေသည့် နေရာမှာတော့ ဥဿာနဲ့ ဟံသာ က ဘက်ညီကာ အဆင်ပြေနေတော့သည်။

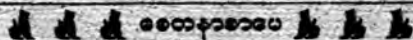
* * *

(၃၈)

မြင်လိုက်ရသည်မြင်ကွင်းက ကိုယ့်မျက်စိပင်ကိုယ် မယုံချင်စရာ။ ဟံသာမှာ မျက်လုံးကိုပွတ်ကာ လည်ပင်းကို ရှေ့ ဆန်ထုတ်လျက်အသေအချာဖြူးပြဲလိုပင်ကြည့်ရပါသေးသည်။

ဟုတ်ပါတယ်လေ။ သူ့မျက်လုံးတွေရဲ့ အမြင်စွမ်းအား ဟာ ဒီလောက်မချို့ယွင်းနိုင်သေးပါဘူး။ တစ်ဘက်လူတွေကသာ ကိုယ်အာရုံနဲ့ကိုယ်မို့ ဘေးဘီကိုမကြည့်နိုင် မမြင်နိုင်ကြသော် လည်း အ မှန်ကသူတို့နဲ့ ဟံသာရဲ့ အကွာအဝေးဟာ ဘယ် လောက်မှ ရှိတာ မဟုတ်။

ကိုမင်းယျာကို ဒီလောက်အကွာအဝေးကနေ ကပ်ပြီး မြင် ရလျှင်တော့ ဟံသာ မမှားနိုင်တာသေချာပါသည်။

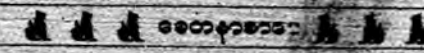
သူ့ရှေ့ကဖြတ်သွားသူမှာ ကိုမင်းယျာဖြစ်တာသေ ချာနေ ပြီပဲထားပါတော့။ ဒါဖြင့်ကိုမင်းယျာရဲ့ ဘေးမှာ လက် ချင်းတွဲလျက်ပါလာသော ခပ်ချောချော အမျိုးသမီးက ဘယ်သူ လဲ။

သူတို့နှစ်ယောက် သွားပုံလာပုံကြည့်ရတာ ချစ်သူတွေ လို့တပ်အပ်ပြောနိုင်သည်အနေအထားပါ။ လမ်းလျှောက်သွား ရင်း စကားပြောနေကြပုံတွေ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငဲ့စောင်း ကြည့်လိုက်ကြပုံဟာ ဂန္ထဝင်မြောက်သော ချစ်သူနှစ် ယောက် ဆိုတာ စာတန်းချိတ်ဆွဲထားစရာမလိုဘဲ သိသာစေ သည်။

တကယ်လို့ သူတို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေဆိုလျှင် ကို မင်းယျာ ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ လို့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ် လာပြီ။ ကိုမင်းယျာဟာမမနဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီ မဟုတ် လား။ ဒါဆို အခု အမျိုးသမီးနဲ့တွဲသွားတာက ဘာသဘောလဲ။

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒါ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။”

ဟံသာက တစ်ယောက်တည်းတီးတိုင်းရေရွတ်လိုက်ပါ သည်။ ကိုမင်းယျာတို့ စုံတွဲက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်ထားသည် ကားပေါ်တက်ပြီးမောင်းထွက်လာပြီမို့ ဟံသာလည်းဘာမှ

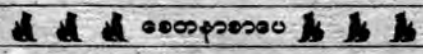

မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ သူတို့ကားနောက်ထိုးလိုက်လာခဲ့မိလေသည်။ အမှန်က နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်နေလျှင် သူနဲ့ကို ကွန်ပျူတာသင်တန်းမှာသွားကြိုရမှာ။ အခုတော့ ဘယ်သောင်ကမ်းဆိုင်သည်အထိလိုက်ရမည်မှန်းမသိသော အနေအထားမှာ သူနဲ့ ကိုကြိုဖို့ဆိုတာလည်း ထည့်မတွေးနိုင်တော့။

သူနဲ့စိတ်ဆိုးမှာကိုလည်းဟံသာက မစဉ်းစားနိုင်တော့ပြီ။ ကိုမင်းယျာကိစ္စထက်တော့ ဘယ်အရာကမှအရေးမကြီးနိုင်တော့။ သူနဲ့စိတ်ကောက်လျှင်လည်း အလွန်ဆုံးချော့ရမှ တစ်ပုတ်ပေါ့။ အခုကိစ္စကြီးလက်လွတ်သွားလျှင် မမဘဝ တစ်သက်တာလုံး ထိခိုက်နစ်နာစေမှာတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာနိုင်တာ။

ကိုမင်းယျာရဲ့ ကားက အရှေ့ကား နှစ်စီးစာလောက်က သွားနေသည်။ ကားကိုမျက်ခြည်ပြတ်သွားမှာစိုးသော်လည်း ဒီထက်တော့ ကပ်မမောင်းရဲ့။ ကိုမင်းယျာကသာ အမှတ်တမဲ့မို့ နောက်က ပါလာသည်။ ကားကို သတိမထားမိတာ။ ဟံသာတို့လို ကောင်တွေသာဆို အရှေ့ခုနစ်စီး၊ အနောက် ခုနစ်စီးက ကားတွေကို အကုန်လုံးမြင်ပြီးသား။ ထိုကားတွေထဲမှာ အသိကားပါမည်ဆိုလျှင်လည်း ပထမဦးဆုံးတွေပြီးသား။

ကိုမင်းယျာသာတွေ့ သွားလျှင်တော့ တိတ်တဆိတ် ရဲ့ခိုး လိုက်မည်အစီအစဉ်လည်းပျက်မည်။ သူနဲ့ကို သွားမကြို

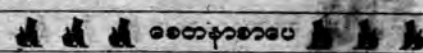
နိုင်တော့တာမို့ စိတ်ဆိုးလည်းခံရမည်။ အဘက်ဘက်ကနစ်နာသွားတော့မှာ။ ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ပင် ကားက မီးပွိုင့်တစ်ချက်မှမမိလိုက်ပဲ ကိုမင်းယျာကားနောက်က တောက်လျှောက်လိုက်ပါ။ လာလို့ရနေသည်။

ကိုမင်းယျာရဲ့ကားက ဦးဝိစာရအဝိုင်းကို ပတ်ပြီးလျှင် ရွှေတိဂုံ ဘုရားထဲ ကွေ့ဝင်သွားတာမို့ ဟံသာမှာ အမြန်လိုက်ပြီး ကွေ့ဝင်ရပါသည်။ ပြီးလျှင် သူတို့မမြင်သာလောက်သည် မလှမ်းမကမ်း နေရာလောက်မှာ ကားကိုသွားရပ်ရသည်။

ကားပေါ်က မဆင်းသေးဘဲစောင့်ကြည့်နေသောအခါ ကိုမင်းယျာနှင့်ဟိုအမျိုးသမီးက ကားပေါ်က ဆင်းလာကြသည်။ သူတို့လှေကားပေါ်တက်သွားတော့မှ ဟံသာလည်း ကပျာကယာကားထဲက ထွက်လာပြီး နောက်ကအပြေးလိုက်ရပြန်သည်။

ရှေ့က စုံတွဲကတော့ သူတို့နောက်မှာ စုံစမ်းထောက်လှမ်းဖို့ လူတစ်ယောက်လိုက်လာတာကို မသိနိုင်လောက်အောင် အပျော်ကြီး ပျော်နေကြတာ။ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်တွဲပြီး လှေကားပေါ် အပြေးတက်သွားကြတာများ ရုပ်ရှင်ထဲက ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုမှာ မင်းသမီးမင်းသား သရုပ်ဆောင်နေကြတာလား မှတ်ရသည်။

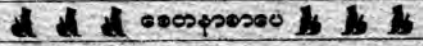
ဟံသာမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နောက်ကကြည့်ပြီး အံ့ကြိတ်ကြိတ်။ ကိုမင်းယျာရယ်... လုပ်ရက်ပါပေ။

မမဟာ ဒီရက်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာမှ မျှော်လင့်ချက် အသစ်တွေနဲ့ ပြန်လည်ရှင်သန်လာတာ။ မမ တစ်ယောက် သွက် လက် ပေါ့ပါးစွာ လှုပ်ရှားသွားလာနေတာကို ကြည့်ပြီး ဟံသာတို့ တစ်တွေမှာ ကျေနပ်အားရလို့ မဆုံးဖြစ်နေရတုန်း ဒီအပျော်တွေ ဖျက်စီးရကော့မယ်အဖြစ်ကို တမင်ပဲ ဖန်တီးလိုက်တော့တာ လား။ ဒီမြင်ကွင်းကို မမသာ မြင်လိုက်လျှင် နေရာမှာ တင် ပုံ လျက်သား ခွေလဲကျသွားနိုင်သည်။ ကိုမင်းယျာကို ချစ်လွန်းလို့ နှမြောတသတာမဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် တောင်ယောက်ျားတစ်ယောက် ရဲ့ လှလှပပကြီး လိမ်လည်လှည့်ဖျားခြင်းကို ခံလိုက်ရသည် အတွက် ရှက်စိတ်နဲ့ သေသွားမှာ။

မမဟာ သစ္စာတရားဖောက်ဖျက်ခြင်းကို အလွန်တရာ ရွံရှာ မုန်းတီးသည်ဆိုတာ ဟံသာတို့ အသိဆုံးပါပဲ။ အသိမိတ်ဆွေ တွေထဲက အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်သူ တစ်ပင်မလဲဘဲ တစ် ပင်ထူဖို့ကြီးစားသူတွေဆိုဘယ်လောက်ပဲခင်ခင်၊ ဘယ်လောက် ပဲ အကျိုးရှိရှိ မမက အဆက်အသွယ်ဖြတ်တောက်ပစ်တတ်မြဲ။

ဟံသာတို့ ညီအစ်ကိုကိုလည်း မမက အမြဲ ဆုံးမတတ် တာ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဟာ သူ့ရဲ့ သစ္စာတရားပဲ တဲ့။ ဘယ် လောက်ပဲ ဆင်းရဲမွဲတေနေပါစေ သစ္စာရှိရင် အဲဒီလူ ရဲ့ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါဟာ တောက်ပပြီး ကျက်သရေ ရှိနေတတ် တယ်တဲ့။ သစ္စာမဲ့တဲ့သူကတော့ ဘယ်လောက်ပဲ အဖိုးတန် အ

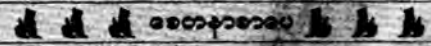

ဆောင်အယောင်တွေထားထား လူမွေးလူရောင်မပြောင်ဘူး တဲ့။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးပဲ မနစ်နာဘူးဆိုပြီး စိတ်ထင်တိုင်း မလုပ်ရဘူးတဲ့။ သစ္စာရှိပြီး တည်ကြည်တဲ့သူ ဖြစ်အောင် အမြဲ သတိထားနေရ မယ်တဲ့။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နားယဉ်လာသော မမရဲ့အ ဆုံး အမတွေဟာ ဟံသာတို့ ညီအစ်ကိုစိတ်ထဲ စွဲမြဲနေခဲ့တာပါ။ လူငယ် ပီပီ ပျော်တတ်၊ နောက်တတ်တာလေးတွေက လွဲလျှင် ဥဿာနဲ့ဟံသာဟာ ပေါ့တန်ဆိုးသွမ်းမှုမရှိဘဲ လူကြီးလူကောင်း ပေါက်စလေး တွေအဖြစ် နာမည်ကောင်းရခဲ့တာဟာ မမရဲ့ အဆုံးအမကြောင့်လည်း မကင်းချေ။

အဲဒီလောက် သစ္စာတရားကို မြတ်နိုးစောင့်ရှောက်ရှာ သည့် မမဟာ သူမခင်ပွန်းလောင်းကြီးရဲ့ သစ္စာမဲ့မှုကို မြင်တွေ့ ရ လျှင် ဘယ်လောက်များစိတ်ထိခိုက်ရှာမလဲ။

မမ မပြောနဲ့ကြားလူဖြစ်သည်ဟံသာတောင် ဖြစ်နိုင် လျှင်ကိုမင်းယျာကို ပြေးပြီးလည်ပင်းညှစ်သတ်ပစ်ချင် လောက် အောင် စိတ်ဆိုးလျက်ရှိပြီ။ အကြောင်းရင်းကို သေသေချာချာ မသိဘဲ အမှားတစ်ခုကို စွတ်ရွတ် ကျူးလွန်မိမှာစိုးလို့သာ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်ထိန်းလျက် ပြန်လာရသော်လည်း ဒေါသမီးက တစ် ကိုယ်လုံးကို ဝါးမြို့ကျွမ်းလောင်မတတ်ရှိနေလေပြီ။

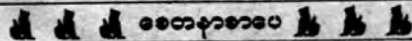

(၃၉)

“ဟုတ်တယ်... သူပဲ၊ မြတ်ဆုပန် ဆိုတဲ့မိန်းမပဲ”

“သေချာလို့လားဟံသာရယ်”

“ဘာများမှားစရာရှိလို့လဲ၊ ငါဒီလောက်မျက်စိမမွဲသေးပါဘူးကွာ၊ ကိုကိုကြီးကိုမြင်လိုက်လို့ လိုက်ကြည့်တယ်၊ ဘေးမှာပါ လာတဲ့ မိန်းမကိုလဲ မှတ်မိလိုက်တယ်၊ အခုသူရည်းစားဟောင်းဓာတ်ပုံ တောင်းကြည့်တော့ ငါမြင်ခဲ့တဲ့မိန်းမပဲဖြစ်နေတယ်၊ ဘာများလွဲစရာ ရှိသေးလဲ၊ ကိုကိုကြီးက မမကိုသစ္စာဖောက်ပြီး သူ့ အရင်ရည်းစား

နဲ့ ပြန်တွဲနေတာ သေချာပြီပဲ”

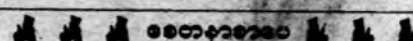
“တစ်ခါတလေ... အကြောင်း တိုက်ဆိုင်လို့ အတူသွား ဖြစ် တာများလား”

“သုန်တို့ပြောတော့ ကိုကိုကြီးနဲ့ အဲဒီမိန်းမအဆက် အသွယ် ပြတ်နေပြီဆို၊ ဘာလဲ၊ အဲဒါ တကယ်မဟုတ်ဘူးလား၊ ဟို မိန်းမ အိမ်ထောင်နဲ့မကွဲခင် ကတည်းက ကိုကိုကြီးနဲ့အဆက် အသွယ်မပြတ်တာလား”

“ဟံသာနော်... စကားကို ဆင်ခြင်ပြော၊ ဟံသာ စကားက ကိုကိုကြီးကို ဘာလိုလိုစွပ်စွဲတဲ့ သဘောမျိုးကြီး”

အစ်ကိုထိတော့ သုန်က မခန့်ခွဲစွာ ထအော်သည်။ ဒီကိစ္စ ဟံသာတွေ့လာသည် ကိစ္စမို့ ဟံသာနဲ့ သုန်တို့က အဓိက ရှင်းလင်း တိုက်ပွဲဝင်နေကြသော်လည်း ဟံသာပြန်ပြော ကတည်းက ဥဿာကလည်း တန့်န့်ဒေါသထွက်နေခဲ့တာမို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်ထဲမကြည်လင်နိုင်သလို ကိုယ် အစ်ကိုကိုကြားကူရီလိုလို၊ ဖောက်ပြန်သူလိုလိုအစွပ်စွဲခံလိုက်ရသည်အတွက် မှန်ကလည်း ထောင်းခနဲ နေအောင် ဒေါသထွက်နေရပါပြီ။

“မတရား စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မျက်စိနဲ့ သေချာ မြင်လာလို့ ပြောတာ၊ အစ ကတည်းက မပြတ်တာဆို ရင်တော့ မသိဘူး၊ ပြတ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ အခု ဟိုတစ်ယောက်အိမ်ထောင်ကွဲတော့မှ ပြန်ဆက်မိနေတာ သ

ဘောရိုး မဟုတ်ဘူး”

မူနံက အံလေးကို ဖိကြိတ်လိုက်မိသည်။ သူတို့က ချောင်ပိတ်ရိုက်ကြတာပေါ့လေ။ အခုမှ ပြန်ဆက်မိကြတာပါ ဆိုလျှင်လည်း ကိုကိုကြီးကမမအပေါ် သစ္စာဖောက်သူဖြစ် မည်။ အစကတည်းက အခင်မင်၊ အဆက်သွယ် မပြတ်ပါဘူးဆို လျှင်လည်း ကိုကိုကြီးပဲ သူများမယားကြာခိုသူ ဖြစ်ရဦးတော့ မည်။ စွပ်စွဲချက်က ဘယ်ဘက် ကမှ မသက်သာ။

ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေပြီ ဖြစ်သော် လည်း အကြောင်းရေရေရာရာမသိရသေးသည့်ကိစ္စလေး တစ်ခု နဲ့တော့ အချင်းချင်းတွေကြားမှာ ပြဿနာ မဖြစ်လိုပေ။ တ ကယ်လို့ ဒီကိစ္စ ဘာမှ မဟုတ်ခဲ့လျှင် နောင်အခါမှာတစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုး အပြစ်တင်စရာတွေ ကျန်ခဲ့မှာကို မူနံကစိုးရိမ်သည်။

“အကြောင်းစုံကို သေသေချာချာသိအောင်လဲစုံစမ်း ကြစမ်းပါဦး။ ဟံသာတွေ လာတယ်ဆိုတာ မှန်တယ်၊ ဒါ ပေမယ့် သူတို့ ဘာကြောင့် အတူသွားကြတယ်ဆိုတာ ကိုတော့ သိအောင်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်။ မသိဘဲနဲ့ သွား အ ပြစ်တင်ရင် တစ်ဘက်နဲ့တစ်ဘက် မျက်နှာပူစရာတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်ဆိုတာလဲ ထည့်တွေးကြဦး”
ဥဿာက မူနံကိုတိတ်တဆိတ် မျက်စောင်းထိုးပစ်

လိုက်သည်။ သူတို့ကတော့ ဟိုတွေး ဒီတွေး ဆင်ခြင်စဉ်းစားနိုင် ပေမှာပေါ့။ အခုကိစ္စမှာ သူတို့အစ်ကိုဘက်က အသာစီးရနေပေ တာကိုး။ တကယ်လို့ သစ္စာအဖောက်ခံရ၊ အရက်တက္ကဖြစ်ရသူ ဟာ မမ မဟုတ်ဘဲ သူတို့ရဲ့ ကိုကိုကြီး သာဆို သွေးအေးတည်ငြိမ် နေသော အတွေးအခေါ် ရှင်မကြီး အခုလိုနေနိုင်မှာလား။

စိတ်ထဲကထောင်းထောင်းထအောင် အမျက်ထွက်လှ ပြီဖြစ်ပေမယ့် ဥဿာက ဘာမှ မပြောမိအောင် ထိန်းထားလိုက် ပါ သေးသည်။ မူနံနဲ့ ပြန်ပြောလည်တာမှ သိပ်မကြာသေး နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခု ထပ်တက်ပြီး စိတ်ဝမ်းကွဲစရာတွေ ထပ်ကြုံလာလျှင် မကောင်းဘူးလေ။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုကြီးဟာ ဒီလောက်မိုက်မဲတဲ့သူတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ရည်းစားဟောင်းနဲ့ လက်ချင်းတွဲပြီး လျှောက်လည်နေ တာတော့ အမှန်ပဲ ခင်ဗျ၊ မိုက်မဲသလား၊ လိမ္မာသလား ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဆုံးဖြတ်ကြပေါ့”

ဟံသာက ခပ်ရွဲရွဲပြောလိုက်လျှင် သူနဲ့မှာ သူ့ရဲ့ မဲခွက် ခွက်မျက်နှာကြီးကို လက်သည်းနဲ့ ကုတ်ဖဲ့ ပစ်ချင်လောက် အောင် ချဉ်တူးသွားရတော့သည်။

သူတို့တွေဟာ ယောက်ျားလေးတွေဖြစ်ကြပါလျက်နဲ့ အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင်ကိုမရှိ။ အရာရာကိုခေါင်း အေး

အေးထားပြီးစဉ်းစား ဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာကိုလည်းမသိ။ ထစ်ခနဲရှိ အထင်လွဲဖို့၊ ပါက်ကွဲဖို့လောက်ပဲ စဉ်းစားနေသည့် အသိညာဏ် ခေါင်းပါးသော သွေးဆူသမားတွေ။

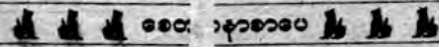
သူတို့အတွေးအခေါ်မှားယွင်းသွားမှာစိုးလို့ ဘေးလူက ဝင်ထိန်းပေးစော့လှည်း သူတို့က အကောင်းမမြင်တတ်သေး။ နေပေါ့။ ဒီလောက် ကလေးတောင် နားလည်မှုမရှိ။ သဘောထား မကြီးသည့် သူတွေကို ဆက်ပြောနေလို့လည်း အပိုပဲ။

“သုန် စဉ်းစားကြည့် စစ်...။ မမ သာသိသွားရင် ဘယ် လောက် စိတ်ထိခိုက် ပြီး... ဘယ်လောက် ရှက်ရှာမလဲ။ မမ က သစ္စာမရှိတဲ့ သူဆို သိပ်မုန်းတာ”

“ဘယ်သူက ရော သစ္စာ မရှိတဲ့သူကိုမှ ရွေး ချစ်မှာလဲ။ အား လုံးအတူတူပဲ ပေါ့”

သုန်က တစ်ခွန်းမခံ ပြန်အော်ပစ်လိုက်သည်။ တော် သေး တာပေါ့။ ဒီစကားတွေ ပြောဖို့နေရာကို လွတ်လပ်သည့် ပန်းခြံတစ်ခုကို ရွေးချယ်မိပေမယ့် အိမ်မှာသာ ပြောရလျှင်ကြီး သိန်းနဲ့ကြီးစောတော့ လန်းသေး သလောက်သည်။

“ဒီမှာ... ဟံသာရုပ် ခဲ...။ မှုန်တို့လဲ မမကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... မမဆု အကြောင်းလဲ မှုန်တို့အသိပါ။ မှုန် တို့ချောက် တွန်းငေ ဘင်းလို့ ကိုကိုကြီးကို စိတ်နာပြီး တ ခြားသူနဲ့လက်ထပ် သွားပေမယ့် မမဆုက သစ္စာရှိတဲ့

မိန်းမကောင်းပါ...။ အိမ်ထောင် ရှိ လျက်နဲ့ ကိုကိုကြီးနဲ့ ဖောက်ပြန်တယ်ဆိုတာလဲ မဟုတ်နိုင်သလို ကိုကိုကြီး မှာရည်ရွယ်ထားတဲ့သူ ရှိမှန်း သိရက်နဲ့ အတင်းဝင်လှ မယ် မိန်းမစားမျိုးလဲ မဟုတ်ပါဘူး။

မှုန်က ဒေါသကို ထိန်းကာ အတတ်နိုင်ဆုံး လေပြည် လေးနဲ့ ဝင်ပြောသော်လည်း ဟံသာက လက်မခံပါ။

ကိုမင်းယျာနဲ့ သူ့အမျိုးသမီး ရွှေလက်တွဲကာ ကြည်နူး နေကြတာကို သူက ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ထားရသူမို့ ဘာပြော ပြောနားမဝင်နိုင် လောက် အောင် စိတ်က နာနေသည်။

“ဟိုအမျိုးသမီးကတော့ သိချင်မှ သိမှာပေါ့။ မမနဲ့က တ ရားဝင် စေ့စပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ...။ မှုန်တို့ အစ်ကို ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ ဟိုဘက်က ယုံကြည်လက်ခံမှာပဲ”

“ဪ... ဒါဖြင့် ကိုကိုကြီးကပဲ နှစ်ယောက်စလုံးကို လိမ်ညာပြီး တွဲတယ်လို့ ဆိုချင်တာလား”

“ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ”

ဒေါသ မဖြစ်ပါဘူးလို့ ထိန်း ထားသည့် မှုန်ပင် မနေ နိုင်တော့။

မိဘတွေ မရှိကတည်းက အမေလိုတစ်မျိုး၊ အဖေလို တစ်မျိုး၊ အစ်ကိုလိုတစ်မျိုး ချစ်လာခဲ့ရသော အစ်ကိုကို အစော် ကားခံလိုက်ရသည့် အခါ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်ရသည်။

“ဟံသာတို့ဘလိုင်ကြီး လာစော်ကားနေတာပဲ၊ ဘယ်သူမှ တိတိကျကျ မသိရသေးတဲ့အကြောင်း တစ်ခုကို သေချာတော့ မစုံစမ်းဘဲ အဆုံးစွန်ထိပြောနေတာကို ကိုကြီးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို စော် ကားတာ”

“တို့ မမက အရင်ဆုံး စော်ကား ခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာလဲ ထည့်တွေးဦးမှပေါ့ မှုန်ရဲ့၊ သူသာသစ္စာရှိနေရင် မမကို နစ်နာအောင် မလုပ်ခဲ့ရင် ဒီ စကားတွေ ဘာပြောနေစရာ လိုမလဲ”

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေသည့် ဥဿာကပါ မနေနိုင်စွာ ဝင်ပြောလျှင် စစ်မျက်နှာက လေးဘက်လေးတန်ကနေ ပွင့်ကုန်တော့၏။

“အစကတော့...ဟိုတစ်ယောက်ကိုမျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးထင်လို့ မမဆီ လာကပ်တာပေါ့...၊ အခုတော့ ရည်းစားဟောင်းက အိမ်ထောင်လဲကွဲရော မမရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုမှ မထောက်...ဟိုဘက် ပြန်ကူးတာ ရှင်းနေတာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ ရှင်းနေတာပဲ ဆိုမှတော့ ဘာမှ ထပ်ဆက်နေစရာ မရှိတော့ဘူး...၊ ပြန်ကြရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

မှုန်ကခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလျက်ထိုင်ရာက ထသည်

အခါ သုန်ကလည်း တစ်ညတစ်ညွတ်တည်းလိုက် ထသည်။ နေပါဦး၊ မသွားပါနဲ့ဦးလို့ တားချင်စိတ်တစ်စက်လေးမှပေါ်မလာတာကြောင့် ဥဿာနဲ့ဟံသာကလည်း သူတို့ထွက်သွားတာကို ဒီအတိုင်းထိုင် ကြည့်နေလိုက်ကြလေသည်။

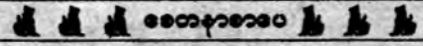
* * *

(၄၀)

“မောင်လေး၊ နေ့ခင်းဘက်ကြီး ပူကပူနဲ့ ဘာလိုခုတင် ပေါ်လှိမ်အိပ်နေတာလဲ၊ မီးပျက်လို့ အိုက်နေရတဲ့ကြား ထဲဆိုဟာက အပူနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲ ကုန်ပြီ”
 မမလာဆွဲထူတာမို့ ဥဿာ အိပ်ရာမှ ထလိုက်ရသော် လည်း မျက်နှာက ခပ်မုန်မုန်။

အခုတလော သူ့မောင်လေး နှစ်ယောက် အိမ်ထဲမှာ ချည်းကုပ်နေကာ မျက်စိမျက်နှာတွေလည်း သိပ် မကောင်းကြ တာကို မပန်းသာက သတိထားမိနေပါသည်။

ပထမတော့ စိတ်ညစ်နေသည်သူတွေကို ထပ်မန်ပုံ စက်ချင်တာနှင့် ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မမေးဘဲထားခဲ့ သော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အခြေအနေက တစ်နေနဲ့တခြား ပိုမို ညှိုး နှမ်းလာသော အခါမှာတော့ မမေးဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။

“ဥဿာ အဲဒီစွပ်ကြယ်ကို လဲခဲ့၊ ပြီးရင် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခဏ လာထိုင်ဦး၊ မမ မေးစရာရှိလို့”

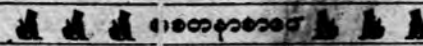
မမ အမိန့်အတိုင်း ဥဿာက အင်္ကျီလဲ ဝတ်ကာ ဧည့် ခန်း ထဲထွက်ခဲ့လျှင် ဟံသာက အလျင်ရောက်နှင့်ကာ မျောက် တစ်ကောင်လို မှိုင်တွေကုပ်ချည်စွာ ထိုင်နေတာတွေ ရလေ သည်။

“ကဲ... ပြောကြစမ်း၊ အခုတလော ဘာတွေဖြစ်နေတာ လဲ၊ အပြင်လဲ မထွက်ဘူး၊ မျက်နှာတွေလဲ မသာယာဘူး၊ မှုန်တို့ သုန်တို့ နဲ့ ဖုန်းတောင် မပြောဘူး ဆိုတော့ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ”

“အလကားပါ မမရာ”

“ဘာလဲ၊ မင်းတို့ ကောင်မလေးတွေနဲ့ စိတ်ကောက်နေ ကြတာလား၊ စိတ်ကောက် နေတာကလဲ နှစ်ယောက် ပြိုင်တူပဲလား၊ ဟုတ်လား၊ မင်းတို့ကတော့ လေတကယ် ရယ်စရာတွေပဲ”

ဥဿာနဲ့ ဟံသာ မှာ အကြောင်းမသိရှာသော မမကို

သနားလှပါသည်။ တကယ်လို့သာ မှန်နဲ့ သူနဲ့ အဆင်မပြေ ဖြစ် ရခြင်းအကြောင်းရင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် မမ အခုလို ရယ်မော ရွှင်ပျ နေနိုင်ပါတော့မလား။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ လေးယောက်သား ဘာတွေ ပြိုင်ငြင်း ပြီး ဘာတွေစိတ်ဝမ်းကွဲနေကြတာလဲ”

“စိတ်ဝမ်းကွဲတာ မဟုတ်ဘူးမမ၊ စိတ်နာတာ၊ သူတို့နဲ့ မပက်သတ်တော့ဘူးလို့... ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် ကြပြီ”

“ဟယ်.. အဲဒါတော့ မဖြစ်သင့်ပါဘူး၊ ဒီကိစ္စ ဒီလို လွယ် လွယ် နဲ့ ဖျက်ပစ်လို့ ရတဲ့ ကိစ္စ မှီလို့လား၊ မင်းတို့ နော် ကိုယ်မှာလဲ အစ်မ ရှိတယ်၊ နမချင်း စာနာကြဦး၊ ငါက ယောကျ်ားလေးပဲ၊ နစ်နာစရာ မရှိဘူးဆိုပြီး ကိုယ် ဆုံး ဖြတ်ချင်တိုင်း တစ်ဖက်သတ်မဆုံးဖြတ် ကြနဲ့”

“တစ်ဖက်သတ် မဟုတ်ဘူး မမရဲ့၊ ဟိုဘက်ကလဲ ကျွန် တော် တို့လိုပဲ စိတ်မျိုးရှိမှာ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်၊ ဘာတွေများ ဒီလောက်မပြေ လည်စရာတွေ ထားလို့လဲ၊ ပြေလည်အောင် ညှိနှိုင်းယူ ရင် ရမှာပါ”

“မရတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ဆိုတာ မမကို ပြောပြစမ်း၊

မင်းတို့ပြောလို့ မရရင် မမ ကြားထဲကညှိပေးမယ်”

ဥဿာနဲ့ဟံသာက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပါသည်။ မမကို ဒီအကြောင်းတွေ ပြောသင့် သ လား မပြောသင့်ဘူးလားဆိုတာ သူတို့နှစ်ယောက် ခုထက်ထိ တိုင်ပင် ဆွေးနွေးလို့ မပြီးသေး။

မမသိလျှင် စိတ်ဆင်းရဲမှာလည်းစိုးသည်။ မသိအောင် ဖုံးထားဖို့ကလည်း ဒီကိစ္စမျိုးဟာ မရှင်းဘဲထားလို့ရတာ မျိုးမှ မဟုတ်တာ။ အခုမသိလျှင် မမရဲ့ နောင်ရေး တစ်ခုလုံးပျက်စီး နစ်နာစေမည့် ကိစ္စမျိုး။

ခက်နေတာက မမကို ဘယ်လိုမှစကား စ၊ မကြည့်ရက် တာပင်။ မမရဲ့ ပျော်နေသည့် နှလုံးသားလေးကို အက်ဆစ် လောင်းကာသေအောင် သတ်ဖြတ်ပစ်ရမည့် အလုပ်မျိုးနှစ် ငယက်စလုံး က မလုပ်ရက်။

“ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင်ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်..၊ မမ လို့ အပ်မှ ပဲ ဝင်ပါတော့”

ဟံသာက စကားကို လျှောချလျက် အရင်ဆုံး ထ၊ ထွက် သွား သည်။ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လျှင် ဟိုမေး၊ ဒီမေး အမေး ခံနေရ မှာစိုးတာမို့ ဥဿာလည်း မမနားကနေ တစ်ချိုးတည်း လစ်ထွက်ခဲ့ ရတော့သည်။

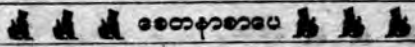
* * *

(၄၁)

“တောင်းပန်ပါတယ် မပန်းသာရယ်...မပန်းသာ စိတ်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ကြုံရတဲ့အတွက် တကယ်ပဲ
စိတ်မကောင်းပါဘူး။”

မမဆိုင်ရှိရာ တိုက်အောက်ထပ်မှာ ရပ်ထားသည့်
ကိုကိုကြီးရဲ့ကားကို မြင်လိုက်တာမို့ ဥဿာနဲ့ဟံသာက လှေကား
ကနေ အသာလေးတက်လာခဲ့ကြသည်။ အခန်းဝ ရောက်တာနဲ့
အတွင်း ခန်းထဲက လွင့်ပျံ့လာသည့် ကိုကိုကြီး အသံကြောင့်
ဥဿာတို့တွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ်
ကြသည်။

ဒီလူက အခုထက်ထိ မျက်နှာပြောင်တိုက်ချင်သေး
သကိုး။ မှန်နဲ့သုန်က အကြောင်းရင်းကို သေသေချာချာမစုံစမ်း
ဘဲ မပြောကြပါနဲ့ဆိုလို့ သူတို့တွေ သေချာအောင်စုံစမ်းကြ
ပြီးပြီ။ ဒီနေ့ပဲ ကိုမင်းယျာနဲ့ မြတ်ဆုပန်တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းမ
တစ်ယောက်ဆီက ရခဲ့သည့် သတင်းအတိုင်း ဆိုလျှင် ကိုကိုကြီးနဲ့
သူ့ရည်းစားဟောင်း တို့ဟာ သိပ်မကြာခင်မှာ အသေအချာကို
လက်ထပ်ကြတော့မှာတဲ့။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နား
လည်မှုရပြီး အပြစ်ရှိသမျှကိုလည်း သင်ပုန်းချေပစ်လိုက်ကြ
ပြီတဲ့။

ကဲ... ဒီထက်ပိုပြီး တိကျခိုင်လုံသော သတင်းအသိမှာ
ရှိနိုင်မှာလဲ။ သူတို့ကိုပြောပြလိုက်သည့် အမျိုးသမီးဟာ အကျိုး
မရှိဘဲ လိမ်ပြောစရာ အကြောင်းလည်း မရှိပါ။ ကိုကိုကြီးတို့နဲ့
အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မို့ သတင်းလွဲမှားစရာ
အကြောင်းလည်း မရှိပါ။

ကိုယ်ရထားသည့် သတင်းက ခိုင်လုံပြီဆိုသော အခါမှာ
တော့ မမကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်ဖို့ နှစ်ဦးသဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်
ကြရပါသည်။ မပြောပြလိုလည်း ဖြစ်မှ မဖြစ်တော့တာ။ ကိုကို
ကြီးက မကြာခင် လက်ထပ်တော့မည်။ ထိုအချိန်ကျမှ ရုတ်တ
ရက် သိလိုက်ရတာထက် စာလျှင်စောစောဆီတော့ ကြိုတင်ပြင်
ဆင်ချိန်ရ သည်လို့ ဆုံးဖြတ်လျက် မမကို ဝင်ပြောဖို့ ဆိုင်ကို

တစ်ခါတည်းဝင်လာခဲ့ကြတာ။အခုတော့ ဒီလူကြီးက ကြိုတင်
ရှောက်နှင့်ပြီးကူလီ ကူမာတွေ ပြောနေ ပြန်ပါရောလား။

“ကျွန်မ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာက အရေး မ
ကြီးပါဘူး၊အားလုံးအဆင်ပြေ စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့
ပါ”

“အဆင်ပြေရပါစေမယ် မပန်းသာရယ်၊တကယ်ကတိ
ပေးပါတယ်”

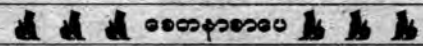
“မမ...”

နှစ်ယောက်သား အခန်းဝမှာရပ်နားထောင်မနေနိုင်
ကြတော့ဘဲ အခန်းထဲ ဝုန်းခနဲ ပြေးဝင်လိုက်ကြပါသည်။ အခန်း
ထဲက လူတွေ ၊အထူးသဖြင့်ကိုမင်းယျာတစ်ယောက် သိပ်ကို
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလိမ့်မည်လို့ ထင်ထားသော်လည်း တည်
ငြိမ်လွန်းလှသောကိုမင်းယျာရဲ့ ပုံစံကြောင့် သူတို့ကပင် ပြန်
လည် အံ့ဩ သွား ရသည်။

“ဒီလူ ညာနေတာ၊မမကို သူ တမင်လာပြီးလိမ်နေတာ
မမ၊သူ စကားတွေကို မယုံနဲ့”

“မင်းတို့တာတွေပြောနေကြတာလဲ၊လူကြီးတစ်ယောက်
ကို အဲဒီလို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း မပြောရဘူးလေ”

“ပြောသင့်ရင်ပြောရမှာပဲ၊ဒီလူကြီးကကြောင်သူတော်
ကြီး၊သူ့ကို မမယုံစရာလဲမလိုဘူး၊ကာကွယ်နေစရာလဲ

မလိုဘူး”

“ဟဲ့... ဥဿာ၊ပြောလေ ကဲလေပါလား၊မင်းတို့ဘာလို့
ဒီလောက်မိုက်ရိုင်းနေတာလဲ၊မမစကားနားမထောင်
ကြတော့ ဘူးလား”

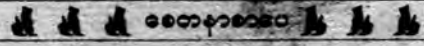
“ကန်တော့ပါမမရယ်၊မမ စကားနားမထောင်တာ မ
ဟုတ်ပါဘူး၊ကျွန်တော်တို့စိတ်ဆင်းရဲနေကြရတာအဓိ
က က မမ ကြောင့်ပဲ၊အဲဒါကိုရော သိရဲ့လား”

“မင်းတို့က ကောင်မလေးတွေနဲ့ အဆင်မပြေကြလို့ မ
ဟုတ်ဘူးလား”

“သူတို့နဲ့ အဆင်မပြေတာရဲ့ အစကိုက ဒီလူကြီး
ကြောင့် ဗျ”

ဟံသာက မင်းယျာဆီလက်ညှိုးတည်တည်ထိုးကာကုန်း
အော်ချပစ်လိုက်သည်။မင်းယျာက ဘာမှန်းမသိသော်လည်း
ကိုယ်ကို အတည်ပေါက်ကြီး မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းအပြောခံလိုက်
ရတာမို့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားရပါသည်။

“ဟံသာတော်တော့ကွယ်...၊ဒီကိုစွ နောက်မှပြောကြ
ရအောင်၊ကိုမင်းယျာ ကျွန်မ သိပ်အားနာပါတယ်ရှင်၊
ကျွန်မမောင်လေးတွေတစ်ခုခုကို အထင်လွဲပြီး သံသယ
ဝင်နေကြပုံရပါတယ်၊သူတို့ကိုကျွန်မပြေလည်အောင်
မေးကြည့်ထားလိုက်ပါမယ်”

၂၄၆ ၀ ဝင်ဦးဝင်ခေါ်(ခဏးတက္ကသိုလ်)

မပန်းသာက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ စွာအပြန်ခိုင်းလိုက် တာမို့ပြန်ခဲ့ရသော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အစော်ကားခံ လိုက်ရသည်အဖြစ်ကြောင့် မင်းယျာ စိတ်ကလည်းတိုအူ ကြောင်ကြောင် လည်းဖြစ်ကာ တပ်ခေါက်ပြန်ခဲ့ရသည်။

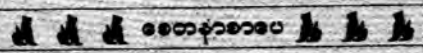
မင်းယျာဆိုင်ထဲက ထွက်သွားတော့မှ မပန်းသာက မောင်နှစ်ယောက်ကိုမကြည့်စဖူးစူးရဲ့တောက်ပစွာကြည့်လိုက် ကာ...

“ပြောပါဦး...လူယဉ်ကျေးတွေရဲ့..ကိုယ်ထက်အကြီး တစ်ယောက်ကိုဘာလို့ဒီလောက်ရိုင်းပျော်စော်ကားလိုက် ရတာလဲ”

“စော်ကားသင့်လို့ပဲ မမ၊ကျွန်တော်တို့ပြောတဲ့စကား သာနားထောင်ပြီးရင် သူ့ကို မမ ကိုယ်တိုင် သတ်ချင် မှာ”

ဥဿာနဲ့ဟံသာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ တစ်ယောက်တစ် ခွန်း ပြောနေသမျှ မပန်းသာက နားသာထောင်နေရသည် နားတော့မလည်ပါ။ကိုမင်းယျာ သူ့ရည်းစားဟောင်းနဲ့လက်ထပ် တော့မည့် အတွက် ဒီနှစ်ယောက်က ဘာတွေစိတ်ဆိုးစရာ လို လို့လဲ။

“ကိုမင်းယျာ သူ့ အမျိုးသမီးနဲ့ ပြန်ပြောလည်သွားတာ မမ သိပါတယ်၊အဲဒါ ဘာ စိတ်ဆိုးစရာ ရှိလို့လဲ”

“ဟင်...မမ သိတယ်”

“သိတယ်လေ...၊သူက မောင်လေးတို့မင်္ဂလာကိစ္စအ ကြောင်း ပြောရင်း သူ့လဲ အဆင်ပြေ သွားပြီ ဆိုတဲ့ အ ကြောင်း ပြောလို့...”

“သိရက်နဲ့ မမ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ...”

လွဲနေပြီ။တစ်ခုခုတော့ အကြီးအကျယ်လွဲချော်နေပြီ။ မမ နဲ့ ကို မင်းယျာသာ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြလျှင် ကိုယ်ချစ်သူ တခြား မိန်းမနဲ့လက်ထပ်တော့မည့် အရေးကို ဒီလောက် သွေး အေးစွာ မခံ စားနိုင်ပါဘူး။

“မမကျွန်တော်တစ်ခုမေးမယ်၊မမနဲ့ ကိုကိုကြီးကဘာ လဲ”

“မင်း...ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ကိုကိုကြီး ဒီကိုခဏခဏ လာတယ်ဗျာ၊ပြီးတော့ ဟိုး တစ် နေ့က ကျွန်တော်ချောင်းနားထောင်ပြီးကြားခဲ့ရ တာတွေကရော ဘာသဘောတွေလဲ”

ဥဿာက သူ ခိုးနားထောင်ခဲ့ သမျှကို ပြန်ပြောပြ သည်။ဥဿာစကားကို နားထောင်ရင်းမှ မပန်းသာက အမှား အယွင်းတစ်ခုကို တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာ တော့ သည်။

“ဥဿာ...၊မင်းရောက်လာတော့ ကိုမင်းယျာ စကားစ
ပြောတဲ့ အချိန်လား”

“အစတော့မမိလိုက်ဘူး၊မမကို ဘယ်လိုသဘောထား
လဲ မေးလို့ မမက အားလုံးကျေနပ်ရင်ပြီးတာပဲလို့ပြန်
ဖြေ နေတဲ့ အချိန် မှ ကျွန်တော်ရောက်လာတာ”

“အဆုံးထိရော နားထောင်ရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း...၊မဆုံးလိုက်ဘူး၊အခန်းထဲက လှုပ်ရှားသံ
တွေ ကြားလို့ ထွက်လာရင်တွေ့သွားမှာစိုးတာနဲ့ ပြန်
လစ်လာခဲ့တာ”

ဟုတ်တော့ဟုတ်နေပါပြီ။ဥဿာက စကားဝိုင်းကိုအစ
အဆုံး နားမထောင်ဘဲသူဖြစ်စေချင်တာ သူတွေ့သည်။သူတို့
တွေ့တလွဲ ထင်နေကြတာကိုလည်း ဖွင့်မမေးဘဲ ကျိတ်မြဲထား
ကြသောအခါ မပန်းသာတို့မှာ အထင်လွဲသာ ခံရလျက် ဖြေရှင်း
ခွင့် ကတော့ မရှိဘူးဖြစ်နေတာ။

“မင်းတို့ ထင်တာတွေ မှားနေတယ် မောင်လေးတို့ရဲ့၊
ကိုမင်းယျာ အဲဒီနေ့ မမဆီလာတာ မင်းတို့ကလေး
တွေကိစ္စ လာပြောတာ၊မင်းတို့တွေ လူငယ်ချင်းရင်းနီး
နေကြတာတွေ့လို့ သူ့ဘက် ကတော့ သဘောတူတယ်၊
မမဘက်ကဘယ်လိုသဘောထားရှိသလဲလားမေးတာ၊
မမကလဲ သူ့ညီမလေးတွေကိုငြင်းစရာမရှိလို့ကလေး

တွေ အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲလို့ပြန်ပြောတာ၊ကိုယ့်
မောင်လေး ညီမလေးတွေကိစ္စ အောင်မြင်သွားလို့နှစ်
ယောက် လုံးကဝမ်းသာနေကြတာပါကွယ်၊အဲဒါ မင်း
တို့ပါ ဝမ်းသာသွား အောင် ကိုမင်းယျာတို့ မိသားစုကို
ထမင်းဖိတ်ကျွေးပြီးမှ တစ်ခါတည်း ဖွင့်ပြောမလို့၊အား
လုံးမဆုံးမချင်း မပြောနဲ့ဦးဆိုပြီး နှုတ်ပိတ် နေကြတာ”
“သေရောဗျာ...”

“ဒါဖြင့်... မမနဲ့ကိုကိုကြီးက ဘာမှ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်စရာလားကွယ်၊ကိုမင်းယျာက သူ့ချစ်သူကိုသိပ်
ချစ်တာ၊လက်ထပ်သွားပေမယ့်လဲ မေ့နိုင်တာမဟုတ်
ဘူး၊အခု သူ့အမျိုးသမီးက အိမ်ထောင်ကွဲပြီးလွတ်လပ်
သွားပြီဆိုတော့... သူတို့ အချင်းချင်းလဲပြန်ပြီးအဆင်
ပြေနေပြီလေ၊ပြီးတော့ မမကရောမင်းတို့ရဲ့ အစ်ကို
ကျော်ကို ဒီလိုပဲ အလွယ်လေးမေပစ်နိုင်မယ်ထင် လို့
လားဟင်၊မမတစ်သက်လုံးအတွက်အပြတ်ပြောလိုက်
မယ်၊မမ ရင်ထဲမှာကိုကျော်စွာကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိ
ဘူး၊သူဆုံးသွားပေ မယ့်လဲ မမ စိတ်ထဲမှာသူဟာ တစ်
သက်လုံးရှိနေမှာ၊အဲဒီနေရာ တစ်ခုကို ဘာနဲ့မှ အစား
ထိုးလို့မရဘူး၊မမ သေတဲ့အထိသူအပေါ် သစ္စာစောင့်
သွားမှာပဲ”

မမရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ရီဝေဆွေးမြည်နေကြသော်
လည်း မမရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ ရဲဝံ့ပြတ်သားခြင်းတို့ဖြင့်
တင်းတင်းစေ့ထားကြလေသည်။

ဥဿာနဲ့ဟံသာမှာတော့ ချစ်သူအပေါ် စွဲနစ်တည်တံ့
ကြလွန်းသည်လူသားနှစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို တိတ်တဆိတ်
အထင်သေး ဖော်ကားမိသည့်အတွက် နောင်တ ရမဆုံး ရှိချေ
တော့သည်။

* * *

(၄၂)

“ကဲ.... ပြောပါတယ် မဟုတ်လား၊ မိန်းမတွေရဲ့ သစ္စာ
တရားက သိပ်ခိုင်မာပါတယ်လို့၊ မမဟာ ဘယ်တော့မှ
ပြန် မလာနိုင် မယ် သူ့ ချစ်သူကို တစ်သက်လုံး သစ္စာ
စောင့်ထိန်းသွားမယ်၊ တခြားဘယ်သူနဲ့မှ အစားမထိုး
နိုင်ပါဘူးဆိုတာ ဘယ်လောက်ချီးကျူးဖို့ ကောင်းလို့က်
သလဲ၊ ယောက်ျားတွေက အဲဒီစိတ်မျိုးထားနိုင်လို့လား။”

မမရဲ့ ကြားဝင်စေ့စပ်ပေးမှု သူတို့ရှိခိုးဦးတင်မတတ်
တောင်းပန်လိုနားလည်ခွင့်လွှတ်သွားသောကိုကိုကြီးရဲ့ ဝင်
ရောက် ဖြန့်ဖြေမှုတွေကြောင့် ပြေလည်တာမှမကြာသေး အ

ငြင်း အခုန် ကိစ္စက စတင်လာပြန်လေပြီ။

လေးယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံလိုက်တာနှင့်သုန်ကဟိုး အရင်တစ်ခါက ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဇာတ်လမ်းကို အစ ပြန် ကောက်ကာ စကားရည်လှပွဲ တစ်ခုကိုခေါင်းစဉ်တပ်ပေးလိုက် တာပင်ဖြစ်သည်။

သုန်က စကားစလိုက်ပြီဆိုတာနှင့် ဟံသာကလည်း ငြိမ်မနေပါ။ အလွန်တရာ အငြင်းသန်ချင်လှသည့် ထိုမိန်းကလေးကို ဟံသာကြည်မရတာကြာပြီ။ သိပ်ချစ်ရသောချစ်သူ လေးဖြစ်နေလို့သာ သည်းခံနေရသော်လည်း သူမ ပြောသည့် အတိုင်းဘာမှ အတွန့်မတက်ဘဲ ငြိမ်နေလို့ကတော့ဖြင့် မနေနိုင် ဘူးလေ။

“ခါဖြင့် ကိုကိုကြီးရဲ့မေတ္တာနဲ့ စေတနာကိုရော ဘယ် သွားထားမလဲ၊ သူ့ကို စွန့်ပစ်ပြီး တခြား သူ နောက်ပါ သွားတဲ့ရည်းစားကိုတောင် စိတ်မနာဘဲ.. တစ်ခုလပ် ဘဝမှာ ပြန် လက်ထပ်သေးတယ်၊ အဲဒီမေတ္တာမျိုးကျ တော့ ဘယ်လိုသတ်မှတ်မလဲ”

သုန်ကတွေခနဲဖြစ်သွားပါသည်။ ကိုကိုကြီးရဲ့အချစ်ကို တော့လည်း သုန်တို့ အသိအမှတ်ပြုဖြစ်သည်ပင်။ ကိုယ့် အစ်ကိုကို တစ်ခုလပ်တစ်ယောက်နှင့် လက်မထပ်စေချင်ပေမယ့် မမဆုတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ တစ်သက်လုံးချစ်သွားမှာပါ။ မမ

ဆုက လွဲလျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ပါဘူး ဟုကိုကိုကြီးက ပြတ်သားပြလေသော အခါ နဂိုကလည်း မမဆု အပေါ် ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိတာနဲ့ပဲ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်သဘောတူ ပေးခဲ့ရတာ။

ကိုယ့်ချစ်သူကို ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် အမြတ်တနိုး ထား ချစ်ခင်နိုင်သေးသည့် ကိုကိုကြီးရဲ့ မေတ္တာတရားဟာလည်း လေးစားချီးကျူးထိုက်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုလပ်ပဲဖြစ် ဖြစ်၊ မုဆိုးမပဲ ဖြစ်ဖြစ်ကိုကိုကြီးက မှုသူချစ်သူနဲ့ အတူ ပေါင်း ခွင့်ရသွားသေးတယ်လေ၊ မမ ဆိုရင် ဘယ်လိုမှ ပြန်မလာနိုင် တော့ဘူးဆိုတာ သေချာနေတဲ့ လူတစ် ယောက်ကိုပဲ တစ်သက်လုံး ချစ်သွားရမှာ၊ သူ့အချစ်က ဘယ်လောက် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့ လိုက်သလဲ၊ ဘယ် လောက် အလိုဆန္ဒ ကင်းလိုက်သလဲ”

မူန်က ကြားထဲက ဝင်ပြောပေးတော့မှ သုန်လည်း အားတက်လာကာ စားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဘက်ထောက်လျှက်ကိုယ် ကို ရှေ့ သို့ ကိုင်လိုက်ပြီး...

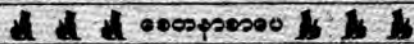
“ဟုတ်တယ်... ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေက အတွေ့နဲ့ မှ ချစ်တတ်ကြတာ၊ ကျုပ်တို့မိန်းမတွေကတော့ အငွေနဲ့ လဲ ချစ်တတ်တာပဲ”

“ဘာအငွေလဲ၊ လေလည်တဲ့ အငွေလား။”

“ဥဿာ မမိုက်ရိုင်းနဲ့ နော်...၊ စကားကောင်း ပြောနေတာ”

ကြားထဲကဝင်လောင်သော ဥဿာကို မှန်ကမျက်စောင်းထိုးရုံမက လက်သည်းချွန်ချွန်တွေနဲ့ပါ ဆိတ်ဆွဲလိုက်သေးသည်။ ဥဿာကတော့ အဆိတ်ခံရလည်း မဖြူဘဲ ဝင်နှောင့်ယှက်လိုက် ရတာကိုပဲ ဝမ်းသာအားရတွေ ဖြစ်နေသည်။

“ဒါ.. နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး ဥဿာ..၊ လေးစားစရာကောင်းတာ၊ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်မှာ ဘာနှောင်ကြီးမှ မပါဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်ရသည် ဖြစ်စေ... မပိုင်ဆိုင်ရသည်ဖြစ်စေ တစ်ဘက်လူက ကိုယ့်ကို ချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ မချစ်သည်ဖြစ်စေ သူ့ရဲ့ထောက်ပံ့ ကူညီမှုကို ရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ... ကိုယ့်အနားမှာ ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ... အတွေးနဲ့ချစ်နေနိုင်ကြတာ မိန်းမတွေပဲ...၊ ယောက်ျားတွေထဲက ဘယ်နှစ်ယောက်ကများ... အနေဝေးနေတဲ့ချစ်သူ၊ မပိုင်ဆိုင်ရတော့ တဲ့ချစ်သူကို တစ်သက်လုံး တမ်းတပြီး ချစ်သွားနိုင်သလဲ၊ သစ္စာစောင့်သိသွားနိုင်သလဲ၊ ကိုယ့်ရည်းစားဆုံးသွားရင်၊ အိမ်ထောင်ဆုံးသွားရင် အနည်းဆုံး လေးငါးနှစ်ထားပါတော့ ဆယ်နှစ်လောက်နေရင်ပဲ မေ့ပြီး

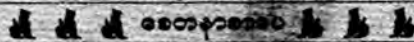
နောက်တစ်ယောက် ရှာဖွေ ဝန်မလေးကြ တော့ဘူး၊ ဒါကိုများ ပြောကြသေးတယ်... သူနဲ့မှ မပေါင်းနိုင်တော့တာ၊ လူသားတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ့်မျိုးဆက် ကျန်ခဲ့ဖို့၊ ဘဝ အဖော်ရှိဖို့ အိမ်ထောင်တော့ ပြုမှတဲ့၊ အဲဒါယောက်ျားတိုင်းရဲ့ အကျင့်၊ မိန်းမ အတော်များများမှာ တော့ ဒီ စိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိဘူး၊ သူတို့ တစ်ခါ ချစ်မိရင် တစ်သက်စာပြီးရောပဲ”

သုန်က စကားအရှည်ကြီး ပြောလို့အဆုံးမှာ ဟံသာက စားပွဲပေါ်က ရေဘူးထဲမှရေ တစ်ခွက်ငှဲ့ ထည့်လျက် သုန်ထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သုန်က မျက်စောင်းထိုးသော်လည်း ရေခွက်ကိုတော့ ယူသောက်ပါသည်။ ပြောကောင်းကောင်းနဲ့ စကားရှည်ကြီး ပြောပစ်လိုက်တာ၊ ပြောလို့လည်းပြီးရော လူကအသက်ရှူ မှားကာ ဖပ်ဖပ်မောဟိုက်နေတာတော့ အမှန်ပင်။

“သုန်နဲ့ ပြိုင်တော့ ငြင်းချင်သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝမ်းသာစရာ တစ်ခုကတော့ ငါများ အခုနေသေသွား ရင် သုန်က တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘဲ ငါ့ကို သေတဲ့အထိ သစ္စာစောင့်သွားမှာ မို့လို့”

“မှန်ကတော့ ငါ့ကို အငွေနဲ့လဲ ချစ်တတ်တယ်တဲ့ ကွ၊ ဟဲ... ဟဲ...”

ဥဿာက စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် ဝင်ပြောလိုက်တာမို့ မှန်က

နောက်တစ်ကြိမ် ဆွဲဆိတ်ရပြန်ပါသည်။ စကားကိုအကောင်း
ဖြစ်အောင် မပြောတတ်သည့် ဥဿာတစ်ယောက်ကိုတော့
ရင်လေးလှပါရဲ့။ သူနဲ့သာ အတူနေရမည်ဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ
စကားကောင်းပြောရသည် မရှိဘဲ ရန်ဖြစ်ကြ၊ငြင်းခုံန်ကြ၊
အနောက် အပြောင်ခံရနဲ့ပဲ ပြီးဆုံးတော့မှာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ထိုဘဝလေး တစ်ခုဟာ မှန် ကိုယ်
တိုင်နှစ်ခြိုက်လိုလားစွာ ရွေးချယ်ထားသောဘဝလေးပဲ မ
ဟုတ်လား။ ဥဿာဟာ ပြောင်ချော်ချော်၊ ပြက်ချော်ချော်
နိုင်သည့်ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် မှန်အပေါ်မှာ
တော့ စွဲမြဲခိုင်မာသည် အချစ်နဲ့ ချစ်သည်ဆိုတာ မှန်က ရာခိုင်
နှုန်းပြည့် ယုံကြည်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ကိုကိုကြီးနဲ့ မမက တစ်ခွန်းလောက်
ဝင် ပြောပေးရုံနဲ့ သူ့အပေါ်စိတ်ဆိုးနာကျင်ရသမျှတွေကို ဖြေ
ဖျောက် ကာ နှစ်ဦးအတူ လက်တွဲဖို့ အလွယ်တကူပဲ ဆုံးဖြတ်ပစ်
ခဲ့တာပေါ့။

မှန်က ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ဥဿာကို ငေးကြည့်နေမိ
တာ မို့ ဥဿာက ရှက်သွားကာ ဘာကြည့်နေဟာလဲကွဟု မျက်
နှာနီနီနှင့်အော်သည်။ မှန်ကတော့ ချစ်သူကို ချစ်စနိုး ဖြစ်မိ
သည့်အဖြစ်ကို လူတွေသိသွားအောင်လုပ်သည့် ဥဿာကို ချက်
ချင်းပဲ အမြင်ကတ်သွားရကာ တတိယအကြိမ်မြောက် ဆွဲဆိတ်

လိုက်ရပြန်သည်။

“အား..... ဒီနေ့တော့ လက်ပုပ်ပါပြီ၊ မတရား ဆွဲဆိတ်
နေတာသုံးခါရှိပြီ၊ သူ့အသားမဟုတ်တိုင်း မညာမတာ”

“ဟုတ်တယ်...၊ သူနဲ့ဆို ဒါမျိုး မလုပ်ဘူး၊ ငါ့အပေါ် သိပ်
ကြင်နာတာ”

ဟံသာက အရေးထဲ ပဏ္ဏာ ဝင်ယူနေသေးသည်။ စော
စောက ငြင်းရင်းခုံနီရင်း စားပွဲအောက်ကနေ သူ့ခြေထောက်ကို
သုန်ကနှစ်ခါလောက် တက်နင်းလိုက်တာကိုတော့ ပြောမနေ
တော့ ပါဘူး။ စားပွဲအောက်ကကိစ္စ လူမြင်တာမှ မဟုတ်တာ။

အကြောင်းသိဖြစ်သော သုန်ကတော့ ဟံသာမျက်နှာ
ခပ် တည်တည်ကို ကြည့်ကာ ချစ်စနိုးလေးပြုံးမိလေသည်။

သိပ်ချစ်စရာကောင်းသည့် လူသားလေး တစ်ယောက်
ဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ ဖန်တီးမှုကြောင့် သုန်ရဲ့ ဘဝထဲကို ဝင်ရောက်
လာခဲ့ပြီ။ ဟံသာဟာ အနည်းငယ် ဒေါသကြီးတတ်တာလေး
ရယ်၊ အငြင်းသန်တတ်တာလေးရယ်ကလွဲလျှင် ချစ်မြတ်နိုးဖွယ်
ကောင်းလှ တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

ကိုကိုကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဟံသာအပေါ် မခေါ်မပြော
နေခဲ့ရတုန်းကများ သုန်မှာ အသည်းကြွေမလောက် ခံစားရ
တာ။ ဟံသာနဲ့သာ တစ်သက်စာဝေးရရင် သေများသွားမလားလို့
တောင် ကိုယ့် ကိုကိုယ် ထင်မိသည်အထိ။

၂၀၈ ❀ ခင်ဦးစင်စင်(စေးတက္ကသိုလ်)

အခုတော့ ကံတရားရဲ့ ဖေးမမှုကြောင့် ကိုယ်ရဲ့ ချစ်သူ
လေးနဲ့အဆင်ပြေစွာလက်တွဲခွင့်ကို ပြန်လည်ရရှိခဲ့ပြီ။ ဒီလက်
တွဲခွင့်လေးဘယ်တော့မှ မဆုံးရှုံးရအောင် တစ်သက်လုံး ထိန်း
သိမ်း သွားဖို့တာဝန်ကတော့ သူနဲ့နဲ့ဟံသာတို့ နှစ်ယောက်စလုံး
ရဲ့ တာဝန်ပဲဟုတွေ့ကာ ဟံသာကို ကြည်ကြည်နူးနူးပြုံးပြ
လိုက်သောအခါ ဟံသာက နေရင်းထိုင်ရင်း သူနဲ့များ စိတ်
ဖောက်ပြန်သွားလေပြီလားဟုထင်မှတ်လေသလားမသိ၊ သူနဲ့
ကိုတအံ့တဩပြန်လည် ငေးကြည့်နေလေတော့သည်။ ။

~~ခင်ဦးစင်စင်(စေးတက္ကသိုလ်)~~

17. 5. 98

SUNDAY

3:55 P.M.

